

CABE FERRANT

*Az álmodó rocker
esete*

V. 1.02

*XXI. századi
magyar ponyva*

Cabe Ferrant

Az álmodó rocker esete

*„Nevetek rajtad és nevetek magamon,
Még akkor is, ha nincs többé irgalom.
Csak egy bohóc vagyok, legyintek rátok.
A síromig a sötétben is eltalálok.”
(The Romeros: A sötétben is megtalálom)*

V. 1.02

Fülszöveg

A híres rock énekest különös álmok kínozzák. Segíthet rajta a regresszív hipnózis? Mire jut a nyomozás egy 16. századi bűnügyben? Mi van a focipálya gyepe alatt? Hogyan vegyünk be huszáros rohammal egy kisvárost? És hogy jönnek ide a boszorkányok?

Ezekre kérdésekre keresi a választ Cabe Ferrant, a széltoló szakmunkát sosem hanyagoló hóhányó és Beate Meisse, a könyvtáros vénkisasszony.

Köszönetnyilvánítás

Ez úton mondok köszönetet annak a XIII. századi földesúrnak, aki nem botoztatta halálra, törette kerékbe, fejeztette le akkori ősapámat. Mindegy melyiket a sok közül. Ha nem ily kegyes nagyúr ő, akkor most nem rongálhatnám a kortársaim idegrendszerét.

Megjegyzés:

Az ősfater megérdemelte volna. Tényleg ő lopta el.

01. Derült égből vendég

A paradicsomvörös Ferrari csikorgó kerekkel vette be a kanyart, csak remek útfekvésének volt köszönhető, hogy borult fel. A vezetője, egy néger fickó, miután korrigálta az irányt, balkézrel kinyúlt az ablakon és hátra sem nézve rövid sorozatot adott le a kezében tartott Uzi géppisztolyból. A vaktában megeresztett lövedékek messze elkerülték az üldözőket, viszont egy ruhabolt kirakatát nem. A vastag portálüveg valósággal szétrobbanva hullott a járdára...

- Paradicsomot is kellett volna vennem – jutott eszembe a Ferrari színéről és elfordítottam a szemem a halkan akciózó tévéről.

Az iskolákban az a legszebb, hogy nyáron hosszasan zárva vannak. Ebben – úgy vélem – mélységesen egyetért velem minden diák. És persze a tanárokról se feledkezzünk meg, mert arra a derék oktatóra vetek én súlyos köveket, mint hazug emberre, aki azt állítja: nem élvezi ugyanúgy a szabadságot, mint bármelyik tanulója.

Nem vagyok sem diák, sem tanár, de egy iskolában szoktam úgy tenni, mintha dolgoznék. És ezzel máris kiérdemlem a másfél hónapos nyári szabadságot. Ha erre gondolok, el kell ismernem, mégiscsak ez minden világok lehető legjobbika.

Még akkor is, ha az ebédem nem sikerült a legtökéletesebbre. De így jár az, aki hisz a televíziós reklámoknak. Általában nem vetemedek ilyesmire, de ezúttal bedőltem.

Még a délelőtt megvettem a legújabb csodaszuper hiperpizzát.

És maradéktalanul érvényesült vele kapcsolatban a 3M szabály.

Megvenni. Megkóstolni. Megbánni.

A készétel ipar és forgalmazás újabb csapást mért egy gyanútlan fogyasztóra. Mert ezt a kaját még az én sokat próbált gyomrom se veszi be.

Máskor, lehet, szentségeltem volna. De ezúttal...

A szabadság első hete. Süt a nap. Nyár van. Egye meg a fene a pizzát, a tévé reklámokat, meg az ételgyárat.

Nekem jó a zsíros kenyér is.

Ezen merengtem, miközben kentem a kenyereimet. Miközben megdöngették az ajtómat.

Az e-postámra a szabadság kezdete rá sem nézek. A telefonom előrelátóan üzemen kívül helyeztem. Csengőm pedig sosem volt. Nem szeretem, ha bárki csak úgy betoppanhat hozzám, rám csengetve.

Mert amilyen udvarias vagyok még ajtót is nyitok.

Ha valaki hozzám készül, előbb jelentkezzen be telefonon. És ha az ki van kapcsolva?

Akkor sajnálom: nem nyert.

Azaz, most mégis.

Bárki is keres, igen jól ismerhet, ide jött személyesen és nem restell dörömbölni.

Annyit mindenestre megérdemel, hogy megnézzem, ki az.

Megtettem és nem bántam meg.

Az ajtó előtt Christine álldogált. Türelmetlen volt és közben szép.

Nem tudom, hogy csinálja, ez valami női titok. Három gyermekes anyuka, de így, első pillantásra bárki egyetemistának nézhetné. Nem komoly pszichológusnak, kiterjedt praxissal.

Sóhajtván nyitottam a biztonsági rácsot. Mert az is van. Még nem dőlt el, hogy óvatos vagyok-e, vagy csak paranoiás. A sóhaj nem rácsnak szólt.

Christinének.

Ha ránézek, mindig sóhajtanom kell, hogy a férje a barátom. Sose lenne pofám kikezdeni a feleségével. Persze akkor se tenném, ha nem lenne cimbora. Régimódi

fickó vagyok és az Írás azt mondja: ne kívánd felebarátod asszonyát.

Persze ezt nem tartom be. Mert kívánom. És közben még hazudok is, mert úgy teszek, mintha nem kívánnám. Ilyen egy gyarló fickó vagyok.

- Hozzád nehezebb bejutni, mint az angol bank páncéltermébe! – fakadt ki mikor megpillantott. És csak azután köszönt. – Helló. Hogy vagy?

- Lassan, öregesen. Hogy lehetne egy magamfajta vénember?

- Ne vakíts. Ha az ősz fejed nem lenne, senki meg nem mondaná, hogy már elmúltál ötven. Számtalanszor javasoltam már, hogy festesd be a hajad.

- És én számtalanszor kérdeztem már, hogy zöldre, vagy lilára. De te sose válaszoltál. Bár megjegyzem, a zöld közelebb áll a szívemhez, elvégre mégiscsak a Zöld Sasok a kedvenc csapatom. De a kedvedért még a lilában is benne lennék. Nem jössz hozzám feleségül?

- Ahhoz először is: el kéne válnom Valeriótól. Amihez semmi kedvem. És még kevésbé van kedvem egy ekkora marhához hozzámenni.

Sóhajtottam.

Ez az én formám. Nem hiába pszichológus, simán átlát rajtam. Vagy nem. De ezt a buta viccet gyakran elsütöm. Érdekes módon a nők sosem sértődnek meg, ha kellő tisztelettel szép hercegnőnek nevezem őket és megkérem a kezüket.

Ha ezt én tudtam volna ifjonek koromban! Nem lettem volna annyira begazolva az első lánykérésem előtt, hogy némi piával kelljen önbizalmat öntenem magamba. De nem tudtam. Ezért aztán, a családi hagyományokhoz híven rendesen betintáztam és előadtam magam. Azóta is biztos vagyok benne, hogy az első feleségem nagyon szerelmes lehetett belém akkoriban, hogy még egy mocskosul részeg disznónak is képes volt igent mondani.

Aztán persze ez megváltozott. Először a szerelem múlt el, majd a házasság. Meg még a következő is. A részegség meg csak a legutóbbi időkben.

Hellyel és kávéval kínáltam a hölgyet a konyhámban. Az előbbit elfogadta, az utóbbiból nem kért. Megrázó, ha valaki annyira egészségesen él, hogy még csak kávé sem iszik. Ebben már van valami perverz.

Valahányadik Frigyes azt kérdezte a gránátosaitól, mikor azok vonakodtak az aktuális csatában rohamra menni:

- Kutyák, hát örökké akartok élni?!

Ilyet persze sose kérdeznék egy hölgytől. Még úrtól se. Mint már mondtam, gyengém az udvariasság. A három T. Tapintat. Türelem. Tisztelet.

De azért nem veszem túl komolyan ezt sem. Ebben a világban?

- Egy betegemről lenne szó – vágott bele, hogy miért is jött, mikor letelepedtem vele szemben a kávésbrikemmel.

Ezt rühellem. Mármint, hogy a pszichológusok mindenkit betegnek tekintenek, aki hozzájuk jár. Talán ezért is nem járok agyturkászhoz. Félreértés ne essék: nem becslöm le őket. Csak nálam valahogy nem jöttek be a módszereik. Vagy nagyon is bejöttek? És ezért hagytam fel azzal, hogy békésen szétigyam az agyamat és a májamat? Én nem tudom. Ha ez lenne az egyetlen dolog, amit nem tudok!

- Miben ronthatok az állapotán? – kérdeztem. – Mert, hogy javítani nem tudok, az fix. A hideg vízre valót se keresném meg, mint pszichológus.

- Ebben nem vagyok annyira biztos – felelte.

Azt hittem tréfálkozni akar, de a mosoly elmaradt.

- Elég nagy szélhámós vagy te ahhoz, hogy menjen neked. És ne tiltakozz, már bizonyítottál.

No igen. Most erre büszke legyek, vagy sem. Az elvonókúrámon, ahol az alkohollal kapcsolatosan fordultam elő, a többi páciens egy idő után hozzám fordult, nem a doktorokhoz. Ez néha hízelgő volt, néha aggasztó, néha meg piszok strapás. Viszont

egy előnye bizonyosan volt. Mivel magam is abban a cipőben jártam, mint ők, szó sem lehetett a hippokratészi eskü megsértéséről, mikor udvaroltam a csinosabb hölgyeknek. És nem is mindig eredménytelenül.

- De amire kérnélek, annak semmi köze a pszichológiához. Nyaralásról lenne szó.

Ezt nem értettem. Ezért sürgősen meg is mondtam neki.

- Ismered Johnny Romero-t? A rock sztárt?

- Mi az hogy! Ha negyven évvel fiatalabb lennék, kint lenne a falamon a képe! És nem azért, mert jó képű fiú. Konzervatív fickó vagyok, én már csak maradok a lányoknál. De az a fickó! Még egy kicsit pedálozik és majdnem akkora lehet, mint Mick Jagger.

- Persze, te szereted ezt a fajta zenét. Gondolhattam volna, hogy ismered. Ennél inkább kérlek, hogy amit elmondok, maradjon közöttünk.

- Nocsak! Csak nem léssen megszegve az orvosi titoktartás?! Tán a pletykázkodás bűnébe kívánsz-é esni, leányom – mondtam a tőlem telhető legkeneteljesebb hangon, vádlón mutogatva felé.

Simán hoztam egy különösen hazug, szektás prédikátor színvonalát. Vagy színvonaltalanságát. Pont, mintha a tévében hirdetném az Igét, egy vidám vasárnapon.

Ezen elnézően mosolygott. Tudom, gyakran az idegeire megyek az ismerőseimnek a marhászkodásaimmal, de sehogy se fűlik hozzá a fogam, hogy abba hagyjam. Szerintem attól olyan szomorú ez a világ, hogy legtöbben annyira komolyan veszik, mint egy perforálódott vakbélgyulladás. Ha a dolgozó arra gyúr, hogy a legpocsékabb dolognak is megtalálja a humoros oldalát, ha nem is leyz könnyebb az élet, de mulatságosabb igen.

Christine belevágott a meséjébe.

- Amikor felkeresett, fogalmam sem volt, hogy kivel van dolgom. Csak úgy beállított a rendelőmbé, minden telefonos egyeztetés nélkül, azzal, hogy valaki engem ajánlott neki. Szerencséje volt, éppen nem volt nálam beteg. Tudod, hogy magam vagyok a magam titkárnöje, ezért aztán nálam jelentkezett és kért időpontot a doktornőhöz. Még akkor sem pottyant le az aprópénz, mikor bemutatkozott.

„Johnny Romero” – mondta és várakozásteljesen nézett rám.

Nézhetett. Olyan szinten nem mondott semmit a neve, mintha Ürdüngen Szvetozárként mutatkozott volna be. Fel sem ismertem, pedig biztos láttam már valahol a fotóját, esetleg a Romeros valamelyik klipjét. Valerio is szereti ezt a fajta csörömpölést. A lányok meg pláne, bár szerintem túl kicsik hozzá. De folyton ilyen végítéleti, apokaliptikus rock and rollt hallgatnak, már amikor nem azokat az agyament vámpíros regényeket olvassák.

- Túl öreg vagy ezekhez a dolgokhoz, szépségem – vigasztaltam. Elvégre, vagy, csak tizenöt évvel lehet fiatalabb nálam. – A te korodban már nem igen bírják a hangos zenét.

Már többször tettem meg vele hosszabb utakat a kocsijában, ahol majd belesüketültem a fülrepestő slágerekbe. De ő az érzelmes, csajos muzsikát kedvelte.

- Kibírhatatlanul erős, gyakori fejfájásra panaszkodott - folytatta Christine. – Mikor rákérdeztem, mi a foglalkozása, bután pislogott rám és beismerte, hogy ő a Romeros énekes. Szívem szerint azt mondtam volna neki, hogy attól a zenétől nekem is megfájdulna a fejem. De aztán mégis irgalmat gyakoroltam. Egy pszichológus ne csörtessen bele a páciense lelkébe, mint egy vadkan. Bár akadnak, akik ezt teszik. És érdekes módon, nem is eredménytelenül... - kezdett el szakmázni, úgyhogy sürgősen közbevágtam.

Elvégre, ha el kell kalandozni, arra itt vagyok én!

- Ezt most inkább hagyjuk. Mármint a konkurencia csepülését. Mi a helyzet a

fickóval?

- Először a volt tanáromat kereste fel, miután alaposan kivizsgálták és rohamainak semmilyen szervi okát nem találták. Az Öregt a menedzsere ajánlotta. Tényleg nagy név a szakmában. Mármint az Öreg. De lehet, hogy a menedzser is...

- Légy nyugodt, az. Egy ekkora zenekarnak...

- Hagyjuk a rajongást – vágott közbe. Tán, mert ismert. Ha én egyszer nekiállok lelkesedni valamiért!

Ott kő kövön nem marad, de legalábbis sokáig jártatom róla a számát..

- Tehát az Öregtől hallott az én különleges, hipnotikus gyógyomódomról. Ami, valljuk be, ma már nem is annyira különleges. Elég sokan foglalkoznak regresszív hipnózissal. Tudod, hogy a beteget hipnotikus állapotban visszaviszik a múltjába, hogy kiderítsék a baj gyökerét. Olykor annyira múltjába, hogy a születése előtti időkbe. Az előző életeibe. Én ugyan nem hiszek a lélekvándorlásban...

- Azt tudom – szúrtam közbe. Egy derék katolikus hogy hihetne ilyesféle humbugban! Egyszer élünk és kész. De akkor legalább örökké. Ami vagy előny, vagy hátrány, már attól függ, honnan nézzük. Az mennyből, avagy a pokolból.

Tartok tőle, hogy odalent az ördögök már pakolják is nekem szánt üst alá a fát és csak pillanatokra állnak meg. Hogy a markukat dörzsölgessék kárörömükben.

- Elmondtam neki, hogy ne várjon csodát. Még azt is elárultam, hogy igen szkeptikus vagyok az előző életek emlékeivel kapcsolatban. Bár az is igaz, hogy sokat elárulhat a betegről, hogy ő mit hisz az előző életének. Mert itt is, már megint, a hitről van szó. De ebbe ne menjünk bele.

A hatodik kezelés után kezdtek ritkulni, kevésbé hevessé válni a migrénes rohamok, viszont egy érdekes jelenségre lettem figyelmes. Ahogyan egyre inkább visszavezettem az időben, vagy a tudatalattijában, ahogy tetszik, mind többet és többet beszélt magáról, mint Horst Tappert nevű német vándorszínésről, aki 1582 október 5-én halt meg, huszonegy éves korában és Köln közelében, Schoenwalden falu temetőjében van eltemetve.

- A rocker-vér – mondtam én. – Élj gyorsan, szeress nagyon és halj meg fiatalon.

- Fiatalon? Abban az időben a huszonegy év már nem számított valami fiatalnak. Sok nő már három-négy gyermekes anya volt ennyi idősen a tizenhatodik században. Ma bezzeg, jó, ha egy nőnek a harmincas évei végére sikerül összehoznia egyetlen gyereket. Mert a tanulás, a karrier – sóhajtotta. – Mind viszi az időt. Aztán amikor elmegy valamelyik gyereke tanárához szülői értekezletre, csak néznek, hogy a mama helyett, miért a nagymama jött.

Tudtam róla, hogy a harminchetediken tipeg át magas sarkú szandáljában a formás lábaival. Szerintem a nők jobban félnek az öregedéstől, mint a férfiak. Hogy elveszítik a szépségüket, vonzerejüket. Bár ebben nem lehetek biztos: még sosem voltam nő. Nem mintha szeretnék az lenni. Nagyon jól meg vagyok a magam bőrében, férfiként. Lehet, hogy ez manapság már nem divatos, de nekem semmi bajom a nemi identitásommal.

- Te mindig gyönyörű leszel – hazudtam neki szemrebbenés nélkül.

Tapasztalataim szerint a hölgyek szeretik az ilyesmit, még ha tudván tudják is, hogy nem igaz,

Ő is megköszönte a bókot.

Pedig nem azért mondtam.

- A legszebb az, hogy hipnózis közben kitűnően beszélt németül. Amit állítása szerint sohasem tanult. A nyelvet persze én is felismertem, de annyira nem beszélem jól, hogy megállapíthassam, valóban a kora újkori németet beszéli-e. De ebben segített a hírneve, no meg a nem csekély vagyona. Könnyen találtunk szakértőt, kettőt is, akik – természetesen egy titoktartási nyilatkozat aláírása után, részt vettek a

kezelésen. Mind ketten esküsznek rá, hogy még sosem hallottak ilyen gyönyörű tizenhatodik századi németet. Ami természetes is, mert ki beszél manapság tizenhatodik századi németességgel? Ők is az írott nyelvelmélekekből következtek vissza. Szerintem ez nem sokat ér.

Igazat adtam neki. Az írott nyelv még a mai korban sem mindig felel meg a beszélt a nyelvnek, holott ma ponyvaszerzők az utca nyelvén írják azt, amit nagyképpen a „műveiknek” neveznek. Ez feltehetően akkor se lehetett másképpen, viszont piszok kevés ponyva maradt ránk azokból az időkből. Akkoriban az írásbeliség főként a kolostorokra, az egyetemekre, a nagyurak udvarára korlátozódott. A pórnép, de városi polgárság is örült, ha a fillérjei számát meg tudta „olvasni”. A módosabbja ezzel sem törődött. Tartott intézőt, deákot. Aztán ha az csalt, legfeljebb oldalba rúgta.

- Ez eddig nagyon szép – mondtam. – Van egy beteged, aki főállásban rock sztár. Álnéven mutatkozik be és ha elaltatod, olyan középkori németességgel hadovál, hogy a szakértőitek beleborsóznak a gyönyörűségbe.

- Hogy-hogy álnéven – csapott le egyetlen szavamra.

- A Johnny Romero álnév. A banda neve – The Romeros – ötletét a múlt század hetvenes-nyolcvanas éveinek egyik punk-rock bandájától vették. Azokat „The Ramones”-nek hívták. A tagoknak meg ilyen Neveik voltak: Tommy Ramone, Joey Ramone, satöbbi. Hogy ez akkor miért volt jó azt nem tudom. Azt se, hogy nekik miért jó. Egy dolog bizonyos csak: nincs új a rock napja alatt. Eddig világos? – kérdeztem tőle.

- Igen – felelte.

- Akkor már csak egy dolog nem világos. Hogy jövök én a képbe?

02. Az ajánlat, amit csak a hülye utasítana vissza

- Pedig itt jössz te a képbe – folytatta. – El akar oda utazni. Ma Schönwaldnak hívják azt Köln melletti községet, aminek egykor Schoenwalden volt a neve. Megtaláltuk az interneten – mondta egyszerűen.

Kezdett érdekes lenni a dolog.

Az addig rendben van, hogy egy ifjú rocker pszichológushoz jár. Az is rendben van, hogy marhaságokat beszél összevissza, hiszen pont azért jár pszichológushoz. Ha nem marhaságot beszélne, akkor esetleg a Tudományos Akadémia tagja is lehetne...

Bár már attól cégtől is került ki agyrepesztő baromság. Gondoljunk csak arra a bölcs, francia akadémikusra, aki midőn az asztalára tettek egy füstölgő meteoritot, kijelentett, hogy kő nem potyoghat az égből. Az, hogy ott van előtte a bizonyíték, legkisebb mértékben sem zavarta. Az ember fején már csak ilyen a vaskalap. És miért pont egy tudós akadémikus ne viselhetne ilyen strapabíró fejfedőt?

- Azt szeretné, ha vele tartanék – szötte tovább a hálót Christine. – Nem mintha nem lenne elég samesze, akik boldogan elkísérnék. Csak éppen azokat nem tartja valami sokra, bennem viszont nem bízik. De én nem mehetek. Tudod, a gyerekek...

- Már honnan a fenéből tudnám – szúrtam közbe. – Nekem nincsenek gyerekeim. És ha lennének is, feltehetőleg boldogan nélkülöznék hosszabb ideig az apjukat. Mert egy ilyen apát...

- Jó apa lennél.

- Hízlegéssel nem sokra mégy nálam – hazudtam. Mert egy szép nő némi kedvességgel és persze sok asszonyi finesszel jó nagy marhát tud csinálni belőlem. Láttam már erre példát. Sajnos...

- Most se kéne mást csinálnod, mint atyáskodnod. Elkíséred a srácot. Ő áll minden költséget, még honoráriumot is fizet – és mondott egy összeget.

- Ez euróban értsem? – kérdeztem.

- Persze – bólogatott szorgosan. – Szép tiszteletdíjat akartam kialkudni neked, de nem kellett. Maga ajánlott ennyit.

Azt sejtettem, hogy egy ilyen penge rockernek nem mehet rosszul a szekere, de az összeg nagysága elképesztett. Ha mongol tugrikban, vagy vietnámi dongban ajánlanak ennyit, az is meglehetősen pénz, pedig ez a két valuta nem az értékéről híres.

- Ennyiért mit is kell csinálnom? Segédkezni a sorozatgyilkosságaiban, esetleg egy kisebb atomtámadásban?

- Hülye – minősítette szellemi képességeimet szakmai hozzáértéssel. – Mégy velem, ahová megy, pátyolgatod a lelkét és legfőképpen pedig megpróbálsz rájönni, mi is ez az egész. Mert én is teljesen tanácstalan vagyok. Mert semmi oka nincs arra, hogy megpróbáljon átverni. A legtöbb beteg leginkább feltűnési viszketegség okán talál ki magának hajdani életeket. Nála, ugyebár, erről nem lehet szó. Ha feltűnést akar, elég, ha végigsétál egy népesebb utcán. Haszna, mármint anyagi, nincs rajta. Nekem sem fizet keveset, és ha hozzá vesszük a te tiszteletdíjad...

- Mit adott be neki? Ki a bánat vagyok én, hogy rám szán egy ekkora összeget?

Ezt talán nem kellett volna mondanom, de gyakran előbb jár a szám és csak azután gondolkodom.

Ezzel az egy beszéléssel kétségbe vontam az emberi és szakmai tisztességét. És akad aki kényes az ilyesmire. Érdekes módon, a legtöbb női hölgy ilyen. Több tiszteletet követelnek meg maguknak, mint egy átlagos hapsi. Nem igazán értem, miért, de hát nem vagyok ló, hogy mindent értsek.

Gyorsan elnézést kértem, teljesen feleslegesen. Nem sértődött meg. Tudta, velem kapcsolatban tökéletesen igaz a régi, népi, egyszerű bölcsesség: bolond lyukból bolond szél fúj. Szakmai gyakorlata volt a velem egyívásúakkal való bánásmódban.

- Annyi lesz a dolgod, hogy velem leszel. Meghallgatod, mint a kollégáid az elvonón. Esetleg értelmes képet vágsz és bólogatsz. Tanácsot, ötleteket nem adsz neki. De ezeket te is tudod. És persze segítesz a kutatásban. Abban jó vagy.

Néhány tisztelőm szerint, - nem hantázok, tényleg akad pár ilyen elvetemült ember – amit nem találok meg számítógéppel a neten, az nincs is. Vagy legalábbis nem tették fel az internetre. Mert a naív közhiedelemmel ellentétben: **nincs** minden fent az interneten.

Milliónyi hasznos és haszontalan információ, a kiskunbürgözi dinnyecsősz esküvői képeitől egészen az atommag hasításának elméleti modelljéig, sok minden de messze nem minden.

Ép elméjű ember titkosnak szánt, fontos adatokat nem tárol hálózatban is hozzáférhető gépen. Ó, és most ne arra tessék gondolni, hogy jönnek a csúnya hacker bácsik és jól ellopják az atomtitkot, ami, mellest, már régen nem titok. A mese sokkal egyszerűbb és kellemetlenebb:

A tag beadja a pályázatát egy új állásra. A cégnél, ahova jelentkezett, a HR-es kicsit értelmesebb az átlagnál, nem dől be a gyönyörű önéletrajznak. Ami szerint a munkára jelentkező, csak azért nem tudta személyesen átvenni Osloban a Nobel-díját, mert éppen szentté avatták ugyanabban az időpontban a Vatikánban. Gondol egy merészet és rákeres az ürge nevére a legnépszerűbb internetes kereső programmal. És mit talál elsősre, mi az az első fotó, ami a szemébe ötlük az ugyancsak igen népszerű közösségi oldalon? A tag részegen randalírozva, mindkét nembéli ifjakkal hentereg, egy politikailag inkorrekt párt rendezvényén.

És a tag, aki saját maga szerint teljesen tiszta agyberendezéssel rendelkezik, csodálkozik, hogy miért nem kapta meg a végzettségvizsgálói állást.

Sajna, vagy számomra inkább szerencsére, ritka az épelméjű ember.

Állítólag az utolsó normális ember 1612-ben halt meg Pécs városában, két esztendősen, tüdőgyulladásban. Azóta pedig, híg a felhozatal, amiről bárki

meggyőződhet, ha kimegy az utcára és figyeli egy kicsit a járókelőket, netán szóba elegyednek velük.

Magam sem tartom egy nagy lumennek. Messze vagyok én normálistól. De annyira hülye nem vagyok, hogy visszautasítsak egy ilyen ajánlatot.

Inkább elfogadtam.

03. Utazunk, mert utazni élvezet. Vagy muszáj.

Johnny Romerot már az első találkozásunkkor megkedveltem. Mint embert. Mert mint művészt, már addig is sokra becsültem. A Zeneakadémia magasságaiban trónoló szomorúzenészek többsége a szívéhez kapott volna, ha meghallja, hogy egy ilyen populáris műfaj képviselőjét művésznek titulálja valaki. Hiszen ez a cím csak a rendesen kitanult, diplomázott zenészeket illeti meg, akik tudnak kottát is olvasni.

Johnnyt ilyesmivel senki sem gyanúsíthatta. De nem is törekedett efféle babérokra. Beérte azzal, hogy pár millió rajongója a világ legjobb énekesének tartja. Részemről nem gyanúsítottam ilyesmivel. Hátha rosszul esne neki. Meg, tényleg akadnak nála jobbak is.

A műfaj szabályainak megfelelően nagyszerűen tudott üvölni, bógni a mikrofonba, vagy éppen ifjú hölgy rajongóinak szívébe markolóan siránkozni a szerelme után.

Amúgy normális fickó volt.

Christine-nél ejtettük meg a nagy találkozást. A leányzó a legtudósabb modorát és egy nagyon mini fehér köpenyt viselt, amiben remekül érvényesültek hosszú lábai. Én alig viseltem rongyosabb szerelést Johnnynál. Pontosan annak látszottam, ami tényleg voltam, egy korosodó szeszkező, aki az Úr kideríthetetlen szándékából kifolyólag épp józan.

- Christine azt mondta, tudsz segíteni – merítette a kása közepébe kanalát Johnny, miután bemutatkoztunk egymásnak és kezet fogtunk.

- Nocsak! Semmi doktornő! Ha nem ismerném a leányzót, még arra gondolhatnék, hogy... - gondoltam.

- Talán igen – mondtam. Gyakran nem azt mondom, amit gondolok. Ezzel a legtöbbet így vagyunk, csak épp a többség ismeri be. Ez persze az ő dolguk. Utoljára vetnék követ a hazug gazemberekre, elvégre magam is az vagyok.

Nem akartam fényezni a képességeimet. Vagy képtelenségeimet. Ha a fiú ráállt a találkozásra, akkor ezt az én derék barátnőm ezt már alaposan megtette.

- Gyakran sikerül megtalálnom dolgokat. Ezek olykor megfoghatók, mert tárgyak. Olykor meg, mert információk, nem annyira kézben tarthatók. Ha jól sejtem ezúttal az utóbbiról van szó.

- Pontosan – bólogatott, mint játékmaci a kocsis hátsó ablakában. – Egyszerűen tudnom kell. Tudnom kell, ki voltam!

- Én még azt sem tudom, most ki vagyok – nyugtattam meg. – És ezzel nem állok egyedül.

Ezen vigyorgott. Elértette a szavaimat.

- No igen. Én is gyakran képzelem magam menő rock zenésznek, pedig valójában csak az srác vagyok, aki a samponos flakonnal imitálta a mikrofont a fürdőszoba tükre előtt...

Ettől még rokonszenvesebbnek találtam. Nem árt, ha valaki emlékszik, honnan is indult el. Ez egy nagyon nehéz dolog. Minél messzebbre, minél magasabbra keveredik valaki, annál könnyebb megfeledkeznie a régi, az igazi gyerekről. És ha sikerül, már el is veszítette önmagát.

- Marha rég ültem repülőgépen – világosítottam fel. – Mostanában nem mennek

valami jól a dolgaim.

- Adhatok előleget, ha szükség van rá.

- Kár belém. Pár éve még elkértem volna. Addig nem is indultunk volna neki, míg el nem bulizom az egészet.

- Besegítettem volna ...

A „volna”, meg a feltételes mód kezdett túltengeni.

- Inkább foglalkozunk a konkrétumokkal. Ami van és nem csak volna. Mikor indulunk?

- Felőlem mehetünk – állt fel Christine kanapéjáról, ahová kézszorításunk után telepedett.

- Részemről benne vagyok. Csak azt hittem, azaz feltételeztem macerásabb lesz elszabadulnod.

- Á, most úgylis pihit tartunk a turné közben. Van hat szabad hetem, a legközelebbi koncertig. Azaz csak öt, mert előtte lesz egy kis stúdió melő. A fiúk is szétszéledtek – utalt a zenekarára – most tök lendületből szabadságon vagyunk.

- Az frankó. De nem tudom, ennyi idő alatt végére tudunk-e járni az ügynek.

- De legalább belevágunk! Ha itt heverészek a bájos doktornő díványán, sose derítem ki, hogy van-e valami abban, amit összeálmodok. Már így is tök zakkantnak érzem magam. Nem valami lelkesítő.

- Meg lehet szokni – nyugtattam meg. – Már hosszú évek óta így vagyok ezzel én is.

Erre kissé nagyobb érdeklődéssel pillantott rám. Várta a folytatást.

Ami nem jött.

Egy igazi paranoid sosem adja ki a félelmeit.

04. Johnny és a boszorkány

Johnny azonnal indulni akart és komolyan is gondolta. Egyetlen telefont kellett csak megeresztenie és máris beindult egy gépezet, aminek a hatékonyságáról csak sejtéseim lehettek. Nagy elvárásokkal viseltettem a fiú menedzsmentjével kapcsolatban, de nem kellett csalódnom.

Alig telt el pár perc, még meg sem ittuk a kávé, amit Christine maga szolgált fel, már vissza is szóltak.

Johnny hallgatta a telefont és közben helyeslően bólogatott.

- Holnap reggel indulunk – fordult hozzám, miután kinyomta a készüléket. – Fél hétkor megy egy gép, még sikerült megcsípni rajta a két utolsó helyet. Business class, ahogy kell – tette még hozzá.

Intettem, hogy részemről rendben. Elvégre jó atyám mindig megpofozott, ha arra vetemedtem, hogy egy repülön a turista osztályra váltottam jegyet, pláne, ha fapadossal akartam utazni.

- Akkor viszont én lépek – búcsúztam el tőlük. – Indulás előtt össze akarok szedni minden hozzáférhető adatot Schönwaldról és a történelméről.

- Már én is elég sok mindent összekapartam róla – mondta Johnny.

- Hozd magaddal az adatokat. Csak akad otthon a sifonérban egy laptop.

Ezen vigyorgott.

Azon pedig én somolyogtam, hogy ő még maradni akart Christine-nél. Arra kérte, tartsanak még egy szeánszot. A szép lány ráállt, hogy indulás elől még egyszer visszavezesse a „múltjába”.

Mert Johnny komolyan hitte, hogy amit összehord, míg nincs magánál, az valóban az ő saját külön múltja. És ha az ember komolyan hisz valamiben, az még valósággá is válhat.

Christine megígérte, hogy szokásuk szerint hangfelvételt készít a kezelésről,

Johnny pedig azt vállalta, hogy, ha netán megint ónémetül tart előadást, készített egy gyors fordítást a szövegről az indulásig.

Ezzel beindultak a dolgok.

Szeretem, ha pörögnek az események. Dög lusta ember vagyok, ha már csinálnom kell valamit, akkor azt szeretem tempósan, ha lehet, villámsebesen. Hogy aztán kedvemre visszasüllyedhessek a szokott ultra passzív állapotomba és pöcögtessem a számítógépeimet kedvemre.

* * *

Azt sajnos tudtam, hogy a repülőgépen a stewardess kitüntető figyelme és sugárzó mosolya nem nekem szól. Már túl vagyok azon a koron, hogy a szép ifjú hölgyek az én kedvemért ragyogjanak. De fiatal koromban se bazsalyogtak, ha megláttak. Bár lehet, hogy csak nem észre az érdeklődést.

Epp a minap mesélte egy régi cimborám, hogy rettentően meglepődött, mikor régi hölgyismerősétől megtudta, hogy annak idején őt pizok jó képű fickónak tartották a lányok. Na ha ő jóképű volt, akkor én legalábbis gyönyörű lehettem...

De az évek elszállnak – mondja a butuska sláger és ebben, merő véletlenségből igaza van. Ilyesmi nem sűrűn fordul elő slágerrel.

Bár az öregedésnek is kétségkívül megvannak a maga előnyei. Annó, ha valakit túlkoros számarának tartottam és ezt meg is mondtam neki, azzal torkollt le, hogy szentelen taknyos vagyok. Ha most nyilvánítok vén baromnak valakit, annak egy szava se lehet. Hasonló korú tag osztotta ki.

Johnnynak egyelőre nem voltak ilyen problémái. Jutott neki más.

Például én. Ha lett volna bennem szemernyi lelkiismeret, még az este keresgélek kicsit Schönwald ügyben, nem feledkezve meg arról a bizonyos Horst Tappertről sem. Ehelyett, persze, a magam dolgaival ütöttem agyon az időt. Hajlamos vagyok ilyesmiket csinálni. Mert szép dolog a kötelességtudás, de sajnos belőlem csaknem teljesen hiányzik. Meg kellene csinálnom valamit, de engem a ha magam dolgai jobban érdekelnek, mint, amaz, amit nem tudok besorolni a szórakoztató örültségeim közé, akkor annak bizony várnia kell a sorára.

Ezt persze nem kötöttem az Johnny orrára, mikor már a gépen üldögéltünk és rákérdezett, hogy mire jutottam.

Már túl voltunk a stewardess rajongó tekintetén, amiket Johnnyra vetett, miközben felszolgált az italainkat. A fiúnak tisztességes adag whiskyt, nekem pedig egy nagyon hosszú kávé.

- Pedig nincs jobb a kora reggeli löket whiskynél – csettintett, miközben némi lenézéssel szemlélte a kávémat.

- Már hallottam valamit harangozni erről. De ha valaki már annyi piát vedelt fel, amennyivel fel lehetne tölteni a Nimitz repülőgép-anyahajó szárazdokkját, az jobb, ha tart egy kis szünetet.

- Nocsak! – jegyezte meg és máris több tisztelettel pislogott rám.

És ez csak fokozódott a továbbiakban.

Nem a pislogás, a tisztelet.

Azon még nem lepődött meg, hogy rögtön egy Horst Tappert nevű német színészcsoportról, bizonyos Derrick felügyelő alakítójáról kezdtem neki beszélni. Egy tévésorozatról, a huszadik század hetvenes éveiből. Kölyökkoromban magam is láttam egy sereg részét. A nagy meglepetéseknek még nem jött el az ideje.

Ezt a Tappert ő is megtalálta.

De ez még csak a huszadik század és nem a tizenhatodik, ahová Romero datálta az előző életét.

Kérdeztem is tőle, honnan olyan biztos a században.

- 1582. október 5.-én akasztottak fel – közölte olyan egyszerűen, mintha csak a tegnapi ebédjéről beszélne.

Az idős hölgy, aki velünk azonos sorban üldögélt, az ülések közötti folyosó túloldalán, most leplezetlen érdeklődéssel pillantott a srácre. Eddig ügyet se rá, ami nem is csoda, az unokája lehetett egykorú Johnnyval. Honnan ismert volna egy kedves arcú idős hölgy egy mai énekest? A nyugdíjas klubban ritkán néznek rock-videókat.

De egy ilyen kijelentés bizonytalansággal felcsigázta a kíváncsiságát.

És nem csak azt. A beszélőkéjét is beindította.

- Magát akasztották? Engem megégettek 1580-ban, Salamancában. Tudja kedvesem, ez Spanyolországban van. Ott és akkor, az inkvizíció idejében, nem volt könnyű egy zsidó boszorkány élete – mondta és csupa ránc, de bájos arcán mosoly ragyogott.

Úgy festett, mintha egy Disney-filmből szabadságolt kedves, öreg tündér lenne. A tündér keresztmama, aki tökhintót meg ilyesmit varázsol a borsóválogatásban megfáradt mesehős kedvére.

- Igaz, az inkvizítor atya azt mondta, ha őszintén megbánom a bűneim, egy szent gyónás keretében, szabadon engednek. Ez bevált gyakorlat volt a spanyol inkvizíció esetében. De én sose voltam valami bűnbánó fajta. Meg őket szerintem nem is az a kis boszorkánykodás zavarta igazán. Inkább a kurvázkodás... Mert elcsábítottam én mindenkit! Parasztot, katonát, nemes urat. Még papokat is! Akárcsak ebben az életemben, még fiatalkoromban. Mert mára már csak a boszorkányság maradt. Sajnos – mondta hangjában őszinte sajnálattal.

Johnny most már leplezetlen érdeklődéssel fordult a hölgy felé.

- És hogy lett boszorkány?

- Ó, annak idején könnyen ment az ilyesmi. Ha az ember nő léteire magára maradt, nem voltak szülei, vagy elhalt a férje, nemigen volt más választása. Ha szép és fiatal volt, megkísérelhette, hogy a testéből éljen meg, ha már túl volt az ifjúságán, próbálkozhatott a gyógynövény-bizniszben, esetleg bábáskodhatott. Iszonyú nagy szerencsével elszegődhetett valahová szolgálonak, de nem igen kapkodtak a potenciális alkalmazók az akkori munkaerőpiac legalján álló, képzetlen, gyenge fizikumú jelentkezők után. A férfiak előtt, ha hasonló helyzetbe kerültek, még mindig ott volt lehetőségként a katonaság. A nagy és hosszú háborúk időszaka volt az a pár száz év. Kellott a katona, ma azt mondanánk, ágyútöltelék. De mihez kezdhetett egy nő? Ha magát nem árulhatta, maradt a koldulás, a csavargás. De mi mást tehetett, ha élni akart?

- Muszájból lett, megélhetési boszorkány? – kérdezte Johnny kicsit ironikusan.

- Pontosan. Ha már odalett, vagy sosem volt meg, az ifjúkori csáberő, maradt a a derék parasztok lehúzósa. De hülyíthették épp úgy a nemeseket is. Már az, akinek tehetsége volt az ilyesmihez. Ha nem volt, akkor is sokan megpróbálkoztak ilyesmivel. De a döntő többség, mármint a máglyán elégetettek jelentősebb része, teljesen ártatlan és ártalmatlan volt. Egyszerűen csak nem tudott magáról gondoskodni, a társadalmi berendezkedés pedig olyan volt, hogy más, akinek tán feladata lett volna, - uralkodó osztály, egyház – az sem tudott, vagy éppenséggel nem is akart törődni ezekkel a szerencsétlenekkel. Ők voltak az akkori munkanélküliek, a felesleges emberek. Akik senkinek sehova sem kellett. Ha nem is voltak valóban boszorkányok, könnyű volt rájuk fogni és a védteleneket elítélni, megszabadulni tőlük.

- A fennmaradt periratokból kitűnik, – folytatta – hogy a megvádoltak és elítéltek döntő többsége nő. „Asszonyi állat”, ahogy nem kevés helyen emlegették akkoriban. A

feljegyzésekből világosan kiderül, az eljárás kiindulópontja szinte minden esetben az, hogy a vádlott kér valamit. Segítséget, az ördögtől, ha már az Istentől nem kapta meg. A kérésekből pedig egyértelműen kiviláglik, a perbefogottak nagy százaléka egyáltalán nem jó módú. A boszorkánysággal gyanúsítottak szinte mindig kétségbeejtő anyagi helyzetben, erkölcsi megbecsülésük egyenlő a nullával. És a hatóságoknak, - világiaknak, egyháziaknak egyaránt – édes mindegy, hogy a bevádoltak ténylegesen üztek-e boszorkányosnak nevezhető praktikákat, vagy csak rájuk sütötték ezt a bélyeget. A lényeg az, hogy rövid úton megszabadulhassanak tőlük. Bizonyos társadalmi problémák egyfajta, igen radikális megoldása volt a boszorkányüldözés.

Az öreglány egész kis történelmi, enyhén feminista előadást rögtönzött Johnnynak. Az pedig úgy csüngött minden szaván, mint eminens diák, az ő kedvenc tanító nénijén.

* * *

Ennek örültem.

Legalább nem kellett bevallanom, hogy sokkal többre nem jutottam az ügyében, mint, hogy a hajdani derék Derricket kizártam az előző életei sorából.

Itt, a gépen pedig nem tudok tovább keresgélni. A mobil internet használata épp úgy tilos repülőn, mint a mobiltelefonoké. Azt hiszem a repülőgép automatapilótája számarköhögést kap tőlük, vagy valami ilyesmi.

Amennyire tudom, efféle dőreségekre szoktak hivatkozni a tilalmat hozók. Mielőtt még valaki extázisba esne, hogy mennyire törődnek a repülőtársaságok az utazó közönség biztonságával, azért gondolkodjon el a lelkesedő: az otthoni számítógépe hányszor fagyott le, miközben telefonált?

Persze egy pilótafülkében nem csak számítógép akad. Van például GPS is. Ami sokkal érzékenyebb, hiszen végső soron kommunikálni kell külső állomással, állomásokkal, hogy pontosan meghatározhassa a kocsii helyzetét.

A kocsikban lévő GPS mekkora gyakorisággal akad ki attól, hogy telefonál a sofőr?

Két lehetőség van tehát: a repülőgépeken különösen ócska számítógépeket és GPS-t használnak, vagy a légitársaságok kamuznak az állítólagos veszéllyel kapcsolatban.

Az utóbbira tipppek.

De az ilyen apróságok kevés embernek tűnnek fel.

Ott van például a térfigyelő kamerák esete. Amelyek, mint tudjuk, csakis a mi személyes biztonságunk érdekében vannak felszerelve, hogy megóvják drága bőrünket és javainkat.

Arról természetesen nem szól a fáma, ha a számítógépekre, - amik e kamerák adatait dolgozzák fel, - arcfelismerő szoftvert telepítenek, akkor segítségükkel olyan totális ellenőrzés valósítható meg, hogy Jozsif Visszárionovics Sztálin, a Népek Atyja, elsírná magát a gyönyörűségtől.

De arcfelismerő szoftver nem is létezik, azt túl nehéz írni. az emberi arc nem rendszámtábla, hogy csak fehér alapon néhány fekete karaktert kelljen azonosítani, mint az utakat, az autókat figyelő rendszerben.

Így mondják, nekem, aki negyedszázada programozik számítógépeket. Nem mondom, hogy könnyű lenne arcfelismerő szoftver írni, de egyáltalán nem olyan nehéz, mint hirdetik.

De ilyet még nem írtak! – hallottam a minap a tévében.

Kár, hogy egy haverom épp egy olyan helyen dolgozik, ahol arcfelismerő szoftvert fejlesztenek, épp úgy, mint a konkurenseik.

És milyen remek propagandája van a nem létező szoftvernek! A tévében a nagy tudású, ismert pszichiátria professzor nyilatkozik arról, hogy egészséges embert nem

zavarhatnak a térfigyelő kamerák. Egy egészséges ember számára teljességgel természetes, hogy jártában-keltében nyomon követhetik. Egy egészséges ember cseppet sem találja furának, ha rögzítik, amint épp megcsókolja a barátnőjét, vagy elküld a fenébe egy okvetetlenkedőt. Egy egészséges emberben fel sem merül, hogy mindenféle gyanús célokra is felhasználható a róla készült felvétel.

Ergo, minimum paranoiás vagyok, ha gyanakodva figyelem a személyes szabadságjogaim ilyenén megnyirbálását.

Meg a többi ostoba szabály.

A beszálláskor Johnnynál volt egy laposüveg whisky. Olyan kis félpintes-féle.

Mennyi is az metrikusban? Kábé két és féldeci.

Meginni persze nem tudta egy slukkra, én meg nem segítettem be, le kellett adnia, hátha folyékony robbanóanyag és ezzel akarja levegőbe repíteni a gépet.

Kiváló biztonsági intézkedés. Ésszerűségéből mit sem von le, hogy világtörténelem során még sohasem fordult elő, hogy piának vagy samponnak álcázva vittek volna fel repülőre robbanószert. És most már tuti, hogy ezután sem fognak, mert az ellenőrzés alapos és szigorú.

Csak éppen tökéletesen értelmetlen. Egy minimális fantáziával megáldott, szellemi fogyatékos terrorista is ezer más módot tudna kieszelni, ha kicsit is rászánná magát.

Már megint a nagy kérdés. Ennyire hülyék, vagy ennyire hülyének néznek? A légitársaságok biztonsági emberei szimplán paranoiások, vagy ami rosszabb, simán átverésről van szó?

A klasszikus parasztvakítás: egy sereg értelmetlen szabály és eljárás, csak hogy abba hitbe ringassák a kedves utast: a gépen oly biztonságban van, mint csecsemőként anyja kebelén... Mert az úgynevezett „biztonsági intézkedések” többsége nem arról szól, hogy a légi utazás tényleg biztonságosabb legyen, hanem, hogy az utas elhiggye: így biztonságosabb.

* * *

Persze, hogy elszundítottam, miközben ezen és hasonló dolgokon elmélkedtem. És remekül aludtam. Bár, saját bevallása szerint is, valóságos boszorkány volt a társaságunkban. Hova korcsosulhat még e szörnyű világ! Már a boszorkányok sem seprűn repkednek, hanem repülőgéppel utazgatnak, mint valami kövér turista.

Az echte boszorkány jelenléte ellenére sem éreztem semmi jelét a boszorkánynyomásnak, Alpdrückennek. Mert a boszorkány eredetileg a néphit azon alakja volt, aki a ma lidércnyomásnak nevezett éjjeli kellemetlenséget okozza. Csak aztán telt az idő, és ebből az egyszerű jelentéstartalomból jelentősen tágabb értelművé fejlődött. Ahogy a babonákból, pogány vallásokból és természetesen a kereszténység démonológiájából mind több elem vivődött át, rakódott le, e kezdetben csaknem ártalmatlan alakra. Ennyit a tudományos boszorkányságból.

Pedig nem ártott volna odafigyelnem a kedves öreg tündérre. Ostoba ember az, aki elszalasztja az ingyen okulás, az első kézből kapható információk megszerzésének lehetőségét. De legendás lustaságom, mint már annyiszor, ismét győzött.

* * *

Mikor felébredtem, Romero már nem ült mellettem. Helyet cserélt a nénike melletti kopaszodó, kövér fickóval. Az buzgón és diszkréten hortyogott mellettem. Míg Johnny a folyosó túloldalán merült mély eszmecsérébe az idős hölgygel. Éppen a boszorkánykenőcs mibenlétéről és elkészítési módjáról tájékoztatta kedves banyánk a rockert. Ez a kence volt az, amivel az állítólagos boszorkányok bekenték magukat,

hogy aztán seprűn, vagy máson elrepüljenek a boszorkányszombatra, ami az akkori vadbb bulik megnevezése volt. A boszorkánykenőcs egyébként belédeket, vagy ilyesmit tartalmazott. Valami bódítószer, amitől nagyon mókás elképzelései támadtak használójának a világról. Nem csoda, ha az ilyen cucc érdekli a srácot.

Hirtelen lehalkították a hangjukat.

A kedves, öreg tündér most adhatja meg a titkos receptet, vagy talán azt vitatják meg, melyiküknek volt szebb temetése. Az ilyesmit pedig nem jó mások orrára kötni.

Nem hallgatóztam tovább. Az utastérbe felszerelt monitoron feltűnt a hamarosan következő leszállás, megérkezésünk jelzése.

Nem szunnyadhattam sokat, Kölnig nem tart órákig a repülőút. De ez a kevés is elég volt, hogy támadjon néhány ötletem.

05. Kölnben

A kölni reptér pont olyan, mint a világ valamennyi reptere. Persze az épületek, a műszaki felszereltség különbözik, de ha a mélyére nézel, a lényeg ugyanaz. Egy sereg ember, aki érkezik valahonnan. Vagy megy valahová. Ahelyett, hogy nyugton megülne otthon a fenekén.

*„Féljen a haláltól,
messzire ne járjon.
Páncélban, fegyverrel
ne hadakozzon;
hajón, kocsin, ha volna is,
ne utazzon.”*

(Lao-ce : *Az Út és az Erény könyve; 80. vers; Weöres István fordítása*)

Mondja a taoista bölcs és úgy vélem, ezúttal sem csak fecseg üresen, mint egy gazdasági elemző.

Magamban igen büszke voltam magamra, hogy ilyen művelt vagyok, micsoda klasszikus versrészletek jutnak eszembe. Például Kölnről is több klasszikus ötlött fel bennem: a kölsch, az ottani sör, az 1. FC Köln, az ottani futballcsapat és egy igazi klasszikus klasszis Toni Schumacher, a Köln és a német válogatott, a Nazional Elf egykori kapusa.

Azt hiszem, ez bemutatja műveltségem mélységeit és irányultságát. Meg az is, hogy nem csak, hogy nem tudok vezetni, de még jogosítványom sincs.

Így a reptéri autókölcsönzőnél Johnny tárgyalt az aktuálisan és áhítatosan olvadozó ügyintéző kisasszonnyal.

- Nagyobb sztár lehet a srác, mint hittem, ha itt is ennyire ismert – állapítottam meg magamban. – Ennek még akár hasznát is vehetjük...

És azonnal hasznát is vettük.

A leányzó lebeszélte Johnnyt az eredetileg bérelni kívánt járgányról, másikat ajánlott helyette, ami gyorsabb, kényelmesebb, és nem utolsó szempont: kevesebbet is fogyaszt.

- Mert te is véded a környezetet – mondta repdeső szempillákkal.

A fiú egy pillanatig értetlenül nézett rá, aztán leeshetett neki a tantusz.

- Persze, persze – bólogatott lelkesen és sürgősen elbúcsúzott a szokottnál is hatványozottan készségesebb hölgytől.

- Ez mi volt? – kérdeztem tőle, miközben ballagtunk kifelé a parkolóba a kocsinkhoz.

- Írtam egyszer egy számot, aminek annyiból áll a szövege, hogy veszélyeztetett

állatfajok neveit sorolom fel, ritmikusan, többé-kevésbé rímbe szedve. A dalnak annyi a titka, hogy hamarabb megvolt a zene, egy remek gitárszóló lehetőséggel, de az ég adta világon semmi szöveg nem jutott hozzá eszembe. Viszont a menedzserem is, meg a fiúk is bandából szakáltak már új számokért. Amikor otthon pengettem a húrokat és kitaláltam az egészet, épp valami természetfilm ment a tévében. Tudod, azon az állatos csatornán. Az adta a tippet.

Íme, egy remekmű születésének körülményei. Mi a garancia arra, hogy az Othello nem úgy született, hogy a jó öreg Will Shakespeare erősen foglalkozott a gondolattal, miszerint megfojt egy csalfa hölgyet? Csak az irodalomtörténészek meg egyéb műelemzők mániája az, hogy muszáj mindenbe mögöttes tartalmat, mondanivalót belemagyarázniuk.

Már a suliban falra másztam attól, mikor a tanító néni így kezdte magyarázatát:

- Azt mondja nekünk ez a vers...

Azt mondja. Neki. Vagy annak, akitől átvette az adott szöveget.

No de nekem? És egyáltalán, miért kell „mondania” valamit? Nem elég, ha szép, vagy szórakoztató? Esetleg mindkettő?

Miért kell légből kapott sületlenségeket tanítani védtelen gyermekeknek?

A kölcsönzőben a hölgy megnyugtatóan minket, hogy a kesztyűtartóban találunk térképet. Amint később kiderült, ez is igaz volt, akár többi mondata, amelyekkel a bérbe kínált járgány előnyeit ecsetelte.

Lehet, hogy neki kéne tanárnak mennie. Ő igazat beszél.

Felkaptam az előírással reklámholmit és otthagytuk a bűbájosan mosolygó kölcsönzős csajt.

Indultunk kifelé, hogy megkeressük a parkolót és abban a kibérelt autót. Azt első pillantásra megállapítottam: ez nem lesz egy hosszadalmas és nehéz keresgélés, mert akkora nyilak mutatták az utat a parkoló és kölcsönözhető kocsik irányába, hogy ha Cupido ezekkel találna szíven löni valakit, hát annak félméteres lyukat ütne a mellkasába.

Míg ezen merengtem, újabb akadály merült fel utunk során.

Tartottam tőle, hogy így lesz. Johnny túl ismert, túl népszerű. Eddig egész jól megúsztuk. Eddig.

Az ifjú, szőke bombázó a tízes évei végé felé járhatott és olyan áhítatosan nézett a srácra, mint egy lourdes-i zarándok a Madonna képére.

- Romero! Johnny Romero! – toppant elibénk. – Imádlak!

Romero jól viselte a dolgot. Szerényen pislogott az ifjú hölgyeményre és nem beszélt semmilyen hülyeséget. Talán, mert én is ott voltam, de főként azért, mert a lány anyja, vagy nővére is ott álldogált, három lépésnyire.

Természetesen, nem tudtam eldönteni, milyen családi kapcsolatban vannak! A hasonlóság okán kézenfekvő volt a rokonság. De annak milyensége...? Régóta nem kockáztatok meg a kapcsolat megállapítását.

Még kamasz koromban történt, az aktuális barátnőmhöz mentem fel éppen. Még sosem jártam náluk. Kicsit elfogódottan csengettem.

Egy bomba csaj nyitott ajtót.

„Szia, a húgodhoz jöttem” – mondtam és először nem esett le, min mulat olyan éktelenül a csaj, meg az időközben előtöppanó barátnőm is.

Naná, hogy a mamája volt.

Jót szórakozott rajtam, de nem sértődött. Elvégre bóknak is felfogható, hogy a saját lánya nővéreinek néztem, oly fiatalos.

E vidám eset óta sosem próbálom megsaccolni a nők korát, meg azt se, kicsodái egymásnak.

- Adnál egy autogrammot?! – esedezett az ifjú rajongó.

Egy pillanatra hátranézett a másik hölgyre, aztán egyetlen mozdulattal felhúzta a trikóját.

- Ide kérem, a cicimre – mondta. Nem viselt melltartót.

A látvány nem csak engem ragadott meg, hanem Johnnyt is. Kicsit ügyefogyottan keresgélt tollat a zseibeiben.

Megesett a szívem rajta és odanyújtottam neki az autókölcsönzőből, a prospektussal együtt elhozott reklám filctollat.

A srác keze kicsit remegett, mikor aláírta az egyik gyönyörű mellett. Ezt a javára írta. Biztosan látott, csinált már ilyen, de még tud elfogódott lenni, nem fásult bele a jóba.

A tekintetemet elfordítottam a nem is kicsit erotikus töltetű jelenettől. Kell az nekem, hogy vén kukkolónak véljenek?

És nem bántam meg, hogy a figyelmem másfelé irányítottam. Nevezetesen a hölgy rokonra. Már megint az az átkozott kíváncsiság! Ezúttal az érdekelt, hogyan reagál az eseményekre. Mert az még sem lehet, mindennapi mutatvány, hogy ifjú valakije felhúzza a trikóját és cicijét mutogatja vadidegen hapsiknak.

A másik nő Johnnyt figyelte és nem magát a történést. Olyan áthatóan nézte a srácot, hogy már attól tartottam, tekintete lyukat fúr a fiú ingébe.

- Egy hajszálat! Csak egy hajszáladat! Kérlek, légy szíves, légy szíves! – lelkesedett a leányzó és odakapott Johnny üstökéhez.

Már azt hittem, meg akarja tépni. De nem, csak gyengéden végighúzta kezét a borzas frizurán és tényleg az ujjai között maradt egy szál haj.

- Ugye nekem adod – bámulta a megszerzett ereklyét.

Romero kegyesen bólintott.

A másik nő arcán elégedett mosoly futott át.

Ez nem tetszett. Határozottan nem tetszett.

Egy előre megtervezett előadást láthattunk, melynek célja pont ez az egy szál haj volt.

A másik nő volt a rendező, a kiscsaj a vadász és Johnny a préda. Hogy én mi voltam ebben a darabban? Szokásom szerint: egy nagy marha.

A leányzó leengedte pólóját, amit fél kézzel eddig tartott. Az előadás végetért, már semmi szükség nem volt figyelemelterelésre.

Búcsúzóul még egy puszit cuppantott Johnny arcára, aztán visszaperdül a másik nőhöz. Együtt perdültek tovább, mint két nagyon formás biliárdgolyó és pillanatok alatt eltűntek a kocsi között.

Úgy nyomuk veszett, mintha sosem jártak volna ott.

- Nem rossz, mi? – kérdezte Johnny szolid büszkeséggel.

- Tényleg nem. Ha hinnék a vuduban, a mágiában, most az kéne mondanom, hogy elveszett ember vagy.

- Hogy-hogy? – hökkent meg.

Úgy látszik rockeréknél nem olvasnak boszorkányos lányregényeket.

- Fogja a hajszáladat, jól beledolgozza egy marék puha viaszba. Aztán azt ember formájúra gyúrja. A megfelelő hókuszpókuszok után valamiféle mágikus összeköttetés alakul ki közted és a viaszbáb között. Ha megszúrja valahol egy tűvel, neked az annak megfelelő helyen fájdul meg valamelyik szerveid. Ha tűzbe dobja, vagy valami más módon elolvasztja a viaszbáb, ahogy az olvad, úgy olvad a te életerőd is. Ha elfogy a báb, neked is annyi. De van választék egy ügyes szúrással is megölhet.

- Jézusom – nyögte Johnny. – És ez igaz? Te hiszel ebben.

- Hááát... - húztam el a szót szándékosan. – Egy ügyes szúrással tényleg megölhetnek. Csak ahhoz bicska kell és nem gombostű és nem a viaszbábon, hanem rajtad kell alkalmazni a műszert. Külsőleg, amiből aztán belsőleg lesz, egy erőteljes

döfés után.

A hallottak kissé megnyugtatták.

- Tudod – mondta – amióta ezek a hülye álmaim vannak, kezdek hinni mindenféle babonában.

Ezt meg tudtam érteni. Ha nekem lennének hasonló agymenéseim, én is komolyan fontolóra venném a piros tojást tojó húsvéti nyuszi meséjének igazságtartalmát.

06. Schönwald felé, félúton

- Nem hantázok – mondta Johnny. – Bár tudnék süketelni, ahogy kell. De nem megy. Szavamra, be vagyok tojva.

- Aztán mitől?

- Túl misztikus ez az ügy az én primitív lelkivilágomnak. Előző életek, halálon, életeken átívelő emlékezés... Nem hangzik túl zölden?

- De – nyugtattam meg. – Nagyon is. Szerintem a vigyorgóban, a ketyósok beszélnek ilyen vidám dolgokról. Meg persze a csalók. Olvastam egyszer, valahol egy vidám sztorit arról, hogy egy indiai családhoz, akiknek persze bőven volt mit aprítani a tejbe beállított egy szegényes eleganciával öltözött úriember, kézen fogva vezetve öt esztendőes kisfiát. É közzölte a meghökkent otthoniakkal, akik egyáltalán nem vártak vendéget, főleg nem tök ismeretlent, hogy azért sétáltak arra a játszótér helyett, mert a gyerek a klán néhány éve elhunyt férfi tagjának a reinkarnációja. Arrafelé elfogadott dolog a lélekvándorlás, de ezek nem csak piszkos gazdagok, de elég tájékozottak is voltak a világ ügyeiben, hitték is, meg nem is, hogy a gyerek néhai szerettük újjászületése lenne. A kis klapoc azonban sorra felismerte a családtagokat, a palotában, mert ott laktak, nem holmi vityilóban, a hajdani lakosztályához vezette őket, azzal, hogy:

„Itt laktam.”

És ilyenekkel folytatta:

„Akkor még nem volt itt az a szekrény... Ennek a szobának a fala más színű volt... Mikor ültették ezt a rózsabokrot az ablak alá, ez nem volt itt régen...”

Egy szó, mint száz, a klán a tagjai közé fogadta, a család elismerte a gyermeket közülük valónak. Az addig munkanélküli papa anyagi gondjai megoldódtak és nem csak az öt éves, kis emlékező kapott a továbbiakban remek nevelést, de öt testvére is a legjobb iskolákba járhatott. Elvégre új rokonokat hozott a házhoz, mintha csak benősült volna egy másik családba. Muris, nem?

Egy pillantást vetett rám, aztán újra az útra meredt. Elvégre a koci rohant velünk az országúton.

- És azok nyomorult fejjörcsök! – folytatta, nem reagálva elbeszélésemre. - Rögtön azt hittem, hogy agydaganatom van és azért szagat. Iszonyú hipochonder vagyok és ezt tudom is magamról. Tehát, ha valami bajom van, mindig agyalhatok, hogy ez most igazi, vagy csak bedumálom magamnak.

- Ismerős az ábra. Sokan vagyunk így ezzel.

- Te is?

- Igen. Csak én nem álmodok tizenhatodik századi színészekről, legfeljebb huszonegyedik századi színésznőkről.

Ezen vigyorgott.

- Szerinted mennyire hihető a történetem?

- Christine hitt neked. Én is. Különben nem lennék itt. Nálad ugyebár a család legkézenfekvőbb okai kizártak. Sem pénzre nincs szükséged, a közismertséget sem kell hajhásznod. Ilyeneket álmodsz, és tényleg lehet, hogy egy előző életedre emlékszel vissza. Ez is egy magyarázat. Meg az is, hogy a multiverzum egy téridő-

görbületét átfúró pszicho-energetikai féregjáratán keresztül kapcsolatban állsz azzal a színésszel, mert az agyhullámaitok rezgésszáma megegyezik és metaperszonális kommunikációs csatornákon keresztül információkat cseréltek. Mert ő meg rólad álmodik, csak éppen mi erről nem tudhatunk, néhány makacs kronofizikai törvény jóvoltából.

- Ez elég zöltség dumának hangzik.
 - Mert az is.
 - Szerinted begolyóztam? Mert néha nagyon félek attól, igen.
 - Mindenesetre, ha dilis vagy, igen meggyőzően csinálod. Elvégre itt vagyok.
 - Mi van, ha csak a pénzemre utazol? Nem tudhatom...
 - Ne siránkozz, mint egy gazdag, hisztis vénkisasszony, mikor szomszéd hentes elkezd tenni neki a szépet. Nem áll jól neked. Mit szólnának a rajongó-csajok, ha megtudnák, hogy álmaik lovagja azt latolgatja, hogy őt csak a pénzéért... Ha én ezt egy pletykalapnak eladom...
 - Megtennéd?
 - Csak abban az esetben, ha elég pénzt kínálnának a sztoriért. Ingyen, vagy kevés léért szopják csak a saját ujjukból a marhaságokat.
- Ezen röhögött, mint aki viccnek veszi.
Én nem vagyok biztos, hogy tényleg tréfáltam.
Hallgattunk.

* * *

Johnny akkor szólalt meg a legközelebb, mikor mutatott nekem valamit.

- Felébredhetnél – bökött oldalba.

Autóban, ha nem én vezetek, hajlamos vagyok elszundikálni utazás közben. És mivel sosem én vezetek... Bárki sejtetheti.

Schönwald – állt az útjelző táblán. Kutya közönséges tábla volt, pont olyan, amilyen minden valamirevaló város, falu, község határában díszleg, hirdette az utazónak, hogy hová is vetette jó, avagy rossz sorsa.

Johnny olyan megbabonázottan nézte, mintha legalábbis a Szent Grált látná egy kötélén táncoló bohóc kezében.

- Vágjunk bele – javasoltam.

07. Belevágunk

A temetőben kezdtük.

Ott, ahol mások befejezni szokták.

A schönwaldi temetőt könnyen megtaláltuk. Már az első ember, akit megkérdeztünk igen egyszerűen igazított útba.

- Pont a falu túlsó végén van. Nem tudják eltéveszteni. Hajtsanak csak végig itt a főutcán, aztán, amikor elfogynak a házak ott lesz bal kéz felől.

Ott volt.

Szép, rendben tartott temető, hófehér sírkövek, színes virágok, méltóságteljes öreg fák, közöttük németes precízséggel karbantartott, fehér murával felszórt utak.

- Öröm lehet itt nyugodni – mondtam Johnnynak, miután megállt és kiszálltunk a kocsiból, szemrevételezni a terepet. – Szinte kedvem támad befeküdni.

- Azért nekem nem sürgős – morogta válas gyanánt.

- Egyedül a kilátással nem vagyok elégedett – néztem körbe. – Az én sírhelyem legyen keleti fekvésű, kilátással egy női vízilabda csapat nudista napozójára.

Szánakozva nézett rám, ahogy a hülyékre szoktak.

Ez volt a céloim. Inkább engem sajnáljon, mint magát.

A temető ugyan nem volt túl nagy, de ha sorban nekiállunk valamennyi sírt feliratát végigböngészni, úgy két-három hét alatt be is fejezhetnénk, ha nincs más mód. De egyikünknek sem volt kedve vaktában bóklászni, keresgélni a sírok között.

A temetőőrt – lehet, hogy ilyen bájos helyen gondnoknak hívják a jobb PR okán – gyorsan előkerítettük.

A kertésznadrágos fickó nem igazán értette, mit akarunk.

- A legrégebbi sírok? – kérdezett vissza. – Ott, hátul, van néhány tizenkilencedik századi sírkő – intett a temető árnyas fák szegélyezte szélé felé.

Aztán megpezsdült benne a gondnok-vér:

- Mit akarnak maguk a régi sírkövekkel? – kérdezte gyanakodva és máris olyan pillantásokkal méregetett bennünket, mintha egy sírkőlopásokra specializálódott bűnbanda felderítői lennénk.

- Innen származott el a fiú – hazudtam szemrebbenés nélkül. Ha az igazat mondom neki, végképp elszáll a bizalom.

Ez hihető mesének hangzott. Manapság divatba jött a családfakutatás. Hogy valaki mitől jobb, ha tudja, hogy tizenhetedik őse hétszilvafás nemes volt, azt ne tőlem kérdezzék. Már ha tényleg az volt és nem csak kamu az egész, mint az a múkutyabőr, amelyet ilyeneket állító, derék embertársaink szoktak mutogatni.

- Az őseit keressük. Tudja, régi gyökerek meg minden – folytattam.

Erre bólogatott, mint aki érti.

Pedig én se értettem. De ez nem akadályozott meg abban, hogy folytassam.

- Ismerte Tappertéket? – kérdeztem, pedig, mint nagyszerű megfigyelő, rögtön láttam rajta, hogy nem lehet négyszázötven éves. Legfeljebb ötven. Bár mit lehet tudni? A mai kozmetikai ipar és a plasztikai sebészet csodákra képes.

- Nem... - felelte bizonytalanul, elgondolkodva. – De én új vagyok itt. Csak negyven éve költöztünk ide a szüleimmel.

Negyven év tényleg kevés idő, hogy az ember megmelegedjen egy új helyen és töviről-hegyire megismerjen egy ekkora világvárost, mint Schönwald.

- Van másik temető is a városban? – kérdeztem, mert tudtam, hogy biztosan nem a jó helyen járunk. Ha itt a legrégebbi sírok tizenkilencedik századiak, akkor itt aligha akadhatunk a megboldogult Horst nyomára.

- Nincs. Soha nem is volt. Azaz... A II. világháború alatt, a vége felé, volt egy katonai temető itt valahol a város mellett. Voltak ott szövetséges sírok, meg a mieink vegyesen. De már felszámolták. Tudják, olyan háborús tömegsírok voltak, állítólag valami nagy csata volt errefelé, az ott elesettek temették oda, hamarjában. Aztán a háború után kihantolták őket, hogy azonosítani lehessen az elesetteket. Azonosítás után mehetett mindegyik a maga útjára. Úgy értem, a szövetségesek a kölni amerikai temetőbe, a mieink meg az ottani katonatemetőbe. Csak szerencsétlen gyerekek voltak, akiket mindenféle marhák behajszoltak egy értelmetlen háborúba. Nem értem, miért nem nyugodhattak egymás mellett, még ha egymás ellen harcoltak is.

Ezt én se értettem. Meg is mondtam neki.

Megérte.

Több rokonszenvvel pislogott ránk. Készségesebb is lett.

- Ha az úr felmenői köztük voltak, vagy valaha is laktak a faluban, az öreg Schmidt tanító úr biztosan tud róla. Nagy lokálpatrióta az öreg, vannak mindenféle dokumentumai, iratai a régi időkből. Helytörténeti gyűjteményt akar alapítani, mert az nekünk még nincs. És hogy veszi ki az magát, hogy a szomszédos gelbwaldiaknak meg van? – tette fel a költői kérdést.

Amire persze nem várt választ. Holott könnyedén meg tudtam volna felelni. Pocsékul veszi ki magát, hogy nekik nincs, a szomszédnak meg van.

Dögöljön meg a szomszéd tehene is! – jött elő már megint az ősi kívánság.
De nem taglaltam neki az erről szóló elméletemet.
Ahogy most sem fogom.

08. Schmidt tanító úr

Az öreg tanító házát gyorsan és könnyen megtaláltuk a temetőőr útbaigazítása alapján. Ez is ritkaság, ha egy helybeli érthetően el tudja magyarázni az idegennek, hogy jusson el A-ból B-be. Általában ilyenek az útmutatások:

- Az öreg Tóni házánál balra fordulnak és elmennek a Piros hentesig, ami már nincs meg. Onnan egyenesen tovább a Lujo házáig és, ahogy elhagyták a betömött kutat, balra fordulnak...

És így tovább.

Neki teljesen értelmes és követhető útvonal, de ha valaki nem ismeri a hely történelmét, a hagyományokat, az meg van lőve.

Mert, hogy a bánatba ne tudná ezeket mindenki?!

Amit még a falu hivatalos bolondja is tud.

Persze a jöttment turistáknak még annyi esze sincs...

Szerencsére a temetőőr nem ragaszkodott ezekhez a szép és az egész világon elterjedt hagyományhoz, mely általános, mint a világegyetem két leggyakoribb eleme: a hidrogén és a hülyeség.

A tanító háza épp olyan volt, amilyennek képzeltem. Szép, gondosan karbantartott épület, gondozott kerttel. Látszott rajta, hogy a tulajdonos igényes a környezetére és mind anyagilag, mind fizikailag bírja még a rendben tartást.

Johnny megnyomta a kertkapu oszlopára szerelt csengő gombját.

Először egy apró keverék kutya került elő. Alig lehetett nagyobb egy csivavánál, a hangja pedig épp oly éles és hangos, ahogy vadul megugatott minket.

Másodiknak egy jókora német juhász kutya érkezett. Ő nem ugatott, csak megállt a lármázó apróság mögött.

- Ő lármázó riasztó és én vagyok az őrség – sugallta tartása, ahogy méregetett minket, betolakodókat.

A harmadik érkező egy aprócska, agg, ősz bácsika volt.

- Jó napot. Kit keresnek?

- Jó napot – vettem át a kezdeményezést Johnnytól. – Schmidt tanító urat.

- Az én vagyok – mondta az öregúr. – Maguk pedig nem idevalósiak. Még csak nem is környékbeliek.

- Így igaz. Ennyire látszik? – kérdeztem.

- Ha nem is ismernék errefelé mindenkit – hisz a legtöbbjüket tanítottam és még mindig jó az arcmemóriában – akkor is tudnám, hogy messziről jöttek. Pedig maga egészen jól beszéli a nyelvet. De a kiejtése...

- Köszönöm - köszöntem meg. – A segítségét kérnénk. Régi dolgokkal, a falu történetével kapcsolatban.

- Szívesen segítek, ha tudok – nyitotta ki előttünk a kaput. – Erre jöjjenek – mutatta az utat a házba.

A régi jó bizalom. Faluhelyen még akad belőle. Városban, minél nagyobb annál inkább kiveszett már. És nem is alaptalanul. De az is ütődött, aki siránkozik, hogy micsoda világban élünk. Mi tettük ilyenné. Mondhatnám, hogy, akinek nem inge... De ebben az esetben mindnyájan elkezdhetünk öltözködni. Nincs kivétel.

A teraszon ültetett le minket, majd türelmet kért és eltűnt a házban. Kisvártatva tálcaival a kezében bukkant fel. A tálcán borospalack, meg ásványvíz és poharak.

Letette az asztalra a tálcát és bort emelte fel.

- Köszönöm, én csak ásványvizet kérek – hártottam el kínálást. – Bort meghagyom a fiatalabbaknak – intettem feléjük.

Ezen mosolygott.

- Pedig a jó bor a hosszú élet titka. Mit gondol mennyi idős vagyok?

Bizonyos öregek szeretik ezt megkérdezni. Célszerű ilyenkor alábecsülni a korukat, ennek biztos, hogy örülni fognak. Azért kérdezik. Szeretik hallani, hogy még mindig milyen jól néznek ki.

Schmidt úr sem volt kivétel.

Büszkén mosolygott, mikor kora hetvenesnek becsültem.

- Jövőre töltöm a be kilencvenediket – mosolygott és ránk emelte a poharát. Koccintottunk.

Johnny borral, én az ásványvízzel. Az öreg fröccsöt ivott. Ezt is ritkán látni a világban.

A fröccsöt ugyanis az én hazámban találták fel, onnan terjedt el - már amennyire elterjedt - a világban. A szénsavas fröccsből ugyanis hamarabb berúg a dolgozó, mint a tiszta, nagyobb alkoholtartalmú bortól. A buborékban, a széndioxiddal dúsított vízben van a titok nyitja, így gyorsabban jut az alkohol a megfelelő helyre.

Alapképzés leendő alkoholisták számára - első fejezet, harmadik oldal, első bekezdés.

Egy újabb találmány, amire büszke lehetek, akár a Rubik-kocka. Ami, rosszsznyelvek szerint az univerzum egyfajta modellje. Most képzeljék el, a kocka alakú forgatható világegyetemet...

De ennyi elég is a tudományos ismeretterjesztésből.

Amíg ezen agyaltam, Johnny előadta a meséjét. Azt a verziót, hogy a gyökereit keresi. Semmi hipnózis, semmi misztika.

Egy ilyen szép nyári napon, egy tanító házában csak semmi obskurus szédelés.

Az öreg elgondolkodva nézett ránk.

- Nem ismerem a nevet. Azaz, nagyon is jól ismerem, a krimisorozatból. De hogy itt a faluban élt volna hasonló nevű ember, család... Nem tudom. De utána nézhetek a feljegyzéseimben...

Ismét bement a házba.

Ezúttal egy lappal tért vissza.

Dossziékra, kartotékra, régi írásokra számítottam.

Mosolygott, mikor felfedezte a csalódást az arcomon.

- Én is haladok a korrallal – emelte meg kicsit a gépet. - A régi dokumentumokat, fotókat beszkeneltem, és a saját jegyzeteimet is gyorsabban írom szövegszerkesztővel. Egy öregember mulatsága.

- Egy öregemberé, aki halad a korrallal – bókkoltam. Nem tudom miért, de mindig bóknak veszik, hogy valaki halad a korrallal.

Ő is annak vette. Elégedetten tette a kutyáját az asztalra, félretolva a poharát.

Azt nem lehet állítani, hogy ujjai száguldoztak a billentyűzeten, de gyakorlottan pöcögtetett.

És gyorsan jött a válasz:

- Nincs nyoma, legalábbis nálam, hogy élt volna a faluban ilyen nevű család. Persze ez nem bizonyít semmit. A diplománk – abban az időben ott vezették a legmegbízhatóbb nyilvántartást – anyakönyveiben nincs nyoma ilyen névnek. Persze, ha nem itt született az illető, nem házasodott, vagy nem itt halt meg, akkor nem volt rá ok, hogy bekerüljön a mátrikulák valamelyikébe. Ráadásul azokból sincs meg valamennyi...

- Egy ősről biztosan tudom, hogy itt halt meg! – Johnny hangja tán túl erőteljes, határozott volt. Schmidt úr kicsit furán nézett rá.

- Mire ez a nagy hangerő, határozottság? – volt az arcára írva.

- Maradtak talán valamilyen iratok? – kérdezte az öreg és ezúttal nem is titkolt, ártatlan mohóság csillan a szemében. Előjött a helytörténet szenedéke.

Enyhe irigység fogott el. Nem, nem is irigység inkább vágyakozás az el nem érhető után. Az én fajtám nem arra termett, hogy köztisztelőben megvénüljön egy barátságos kis közösségben, hogy öreg napjait a kedvteléseinek élve pörgethesse le.

- Nem, nincsenek dokumentumok – feleltem Johnny helyett. Itt már a nekem testhez álló része következett a beszélgetésnek. A lódítás, linkelés, félrevezetés.

- Azaz vannak, de nem abból a korból. Későbbi naplórészletek említik, hogy valamikor a tizenhatodik század vége táján itt élt a fiú egyik őse. Tudja, amolyan családi hagyomány.

Az öreg értőn bólogatott. Ő ne tudná?!

Már megint a szélhámolás szépsége. Az alanyt nem kell meggyőzni semmiről. Meggyőzi ő magát.

- És a templomkerti sírok? – kérdezte Johnny váratlanul.

Tényleg, erről eddig megfeledkeztünk. Régebben gyakorta temettek a templomok kertjébe. Bár akkor biztosan ott kéne lennie az elhunyt nevének az egyházi nyilvántartásban. De...

- Mikor épült a templomuk? – kérdeztem én.

A tizenhetedik században. Egészen pontosan 1742-ben fejezték be az építését. Igazuk van. Ez maguknak túl új templom, túl új feljegyzésekkel.

Mókásnak találtam, hogy valaki egy majd háromszáz éves épületet túl újnak titulál, de végül is: csak nézőpont kérdése. Meg telibe is trafálta. Ez a templom nekünk tényleg túl új.

- És az előző templom? És az akkori iratok?

- A régi templom 1723-ban leégett és persze valamennyi régi feljegyzés odaveszett. Nagy tűzvész volt, csaknem az egész falu leégett. Mindenki koldusbotra jutott. Ha a gróf, akinek a birtokához tartozott a falu, nem segít, valószínűleg nem is épül újjá. Vagy csak sokkal nehezebben. Érdekes. Egy villámcsapás okozta a tüzet, a templom tornyán lévő acélkeresztbe vágott bele az istennyila...

Nem értettem, mit talál ezen érdekesnek. A villám szeret magas helyen lévő fémbe csapni - már, ha beszélhetünk szeretetről egy fizikai jelenséggel kapcsolatban. Akkoriban errefelé nemigen lehetett magasabb építmény a templomtornyánál. Adta magát a helyzet.

- Biztos, hogy villám volt? – kérdezte Johnny, aki talán valamilyen összeesküvést szimatolt.

- Biztos. Még a kölni annalesekben is megemlítik a tűzvészt. A katasztrófának nem csak manapság van komoly hírértéke, akkoriban sem voltak jobbak az emberek. Azt, hogy ház épült valahol, nem biztos, hogy feljegyezték, de ha leégett egy, azt igen. Hát, még ha egy egész falu!

- Hol állt a régi templom? – érdeklődtem. – Talán a romjai körül, ha nem is a felszínen, de a föld alatt, maradhattak sírkövek és... - hagytam félbe sokatmondóan a mondatot.

- Azt senki sem tudja, hogy a régi templom hol lehetett. Nem maradt helyszínrajz vagy térkép. És a tűzvész után az egész falu arculata megváltozott. Persze biztosan volt, aki a régi helyén építette újjá a házat, de sok ház egyáltalán nem épült újra. A tulajdonosaik odavesztek a tűzben, az új betelepülők pedig – a gróf segélyt, házhelyet biztosított, csak jöjjenek új emberek – nem törekedtek arra, hogy a régi formájában építsék fel a falut. Az volt itt az utolsó „nagy bevándorlás”. Az én őseim is akkor érkeztek, Kölnből.

Ismét zsákutcába jutottunk. Már, ha kimozdultunk belőle egyáltalán. Mert eddig

nulla volt az előrelépés az ügyünkben.

De ezt nem kötöttük az öreg orrára.

Még egy darabig elbeszélgettünk közömbös dolgokról. Schmidt úr előadott néhány érdekesebb esetet a falu történetéből, amiket én kifejezetten élveztem. Johnny kevésbé, de ő jól el volt a borral.

Már erősen délutánba hajlott az idő, mikor búcsút vettünk az öregtől.

Útbaigazítása alapján könnyen megtaláltuk a falu egyetlen panzióját. Úgy látszik, itt, Schönwaldban a régi szép hagyományokkal ellentétben senki sem küldi a Holdba turistát, ha az keres valamit.

09. Éjszakai kaland

A panzióra azonban útmutatás nélkül sem lett volna nehéz ráakadni. A falu fő utcája a fő térbe torkollott, ahol az ominózus templom, a polgármesteri hivatal és a panzió állt. Negyedik oldalról egy helyi bevásárlóközpontnak tetsző épület szegélyezte a teret. Az építői stílszerűek maradtak, ez sem afféle nagyvárosi beton-üveg csoda volt. Egy eredetileg mást célt szolgáló, régi épületet alakították át az új igényeknek megfelelően.

A faluban nem gyúrhatták rá a turizmus fellendülésére. A panzióban mindössze hat szoba, az is mind üres. A tulajdonos, aki egyben a portási pozíciót is betöltötte, mi több, még a falu egyetlen kocsmájának – amely szintén ebben az épületben működött – csaposaként is funkcionált.

Megörült nekünk, az üzletmenet váratlan fellendülését látva.

- Persze, hogy van szabad szobám! – nyugtatott meg minket kérdésünkre az álláshalmazó, lelkesen. – Egész évben van! Ez nem a Riviéra! Sajnos – tette még hozzá sóhajtva,

Lelki szemei előtt tán kacsalábon foroghatott az a riviérai hotel, amelynek igazgatásáról ifjú pályakezdőként álmodozhatott. Aztán ez a folyton üres panzió jutott neki, ebben az álmos porfészekben.

Mert akármennyire is tetszett a hely, azt azért nekem is, pont úgy, mint a leglokálpatriótább helybélinek, el kellett ismernünk, Schönwald nem tartozik Európa nagy központjai közé.

Ha nincs Romero, sose vetődök el ide. Ez talán jobb lett volna a falunak.

Kiegyeztünk a tulajjal kér első emeleti, a hátsó kertre néző szobában. Ezeket ajánlotta, mint csendesebb szobákat.

- Tudják, hogy van ez. Néha, esténként becsípnék a legények az ivóban és akkor ricsajoznak az utcafronti ablakok alatt, míg kimennek rágyújtani. Mert idebent, az egész épületben tilos a dohányzás! – emelte fel a mutatóujját figyelmeztetően, akárcsak a hangját. – Sajnos – tette még hozzá csendesebben.

- Tudják, nem csak a szabályok miatt. A feleségem... - hagyta sokat mondóan befejezetlenül a mondatot. – De remekül főz! A ma esti menü sült oldalas, káposztával és krumplival. Az ivóban fogyaszthatnak.

Betértünk az ivóba.

Fogyasztani.

Ez Johnnynál egy újabb üveg helyi bort jelentett én viszont megkóstoltam a háziasszony főztjét.

A fiú némi undorral szemlélte az элем тálalt, cseppet sem sovány finomságot.

- Tele lehet koleszterinnel – jegyezte meg.

Nocsak! Fel sem tételeztem volna róla, hogy személyében az egészséges táplálkozás egy ifjú apostolával ülök szemközt. Az egész délután folyamán gyorsan ürülő borospoharak biztosan nem erre utaltak.

De nem tehetett róla. Ő is ahhoz a nemzedékhez tartozott, akiket megfertőzött a táplálkozástudorok – véleményem szerint – észtnyúzó áltudománya.

- Pont az a jó benne. A a zsíros cupák meg a koleszterin tart fitten.

Erre alaposan végigmért. Egy szava sem lehetett. Olyan vékony vagyok, hogy ha a hasamat szappanozom, a hátamon habzik. Ez persze szintiszta genetika. Sosem vigyáztam a vonalaimra, imádom a zsíros kosztot, meg az édességeket, lehetőleg jó sokat. Pont lefekvés előtt, amit nagyon nem ajánlanak a tudorok, de én így tudok igazán jól aludni. Ha degeszre van tömve a pocakom.

- Az ereidben biztos mészbányát lehetne nyitni.

- Legalább nem kapok a mészhiánytól aggkori csontritkulást.

Ezen röhögött. Valamiért mulatságosnak találta. Ebben inkább az elfogyasztott bornak lehetett nagy szerepe, nem az én nagyszerű humorérzékemnek.

Ahogy elnéztem, a piálás azon stádiumában járt már, mikor az ember mindent mókásnak talál és az a legjobb ötlete, hogy rúgjunk fel egy kukát és röhögünk azon, milyen szépen gurul.

Ezért nem is kérdeztem, hogy mihez fogjunk a továbbiakban. Mert eddig nem sokra jutottunk, de ott aztán legalább rendesen elakadtunk.

Következő lépésként visszautazhatunk Kölnbe, ahol Johnny kedvére vedelheti a kölscht, feltéve ha a sört is szereti, nem csak a bort. Hátha ott akadnak feljegyzések a régi Schönwaldról, bár ezt magam sem hittem. Schmidt tanító úr olyan fickónak látszott, aki tudja mit akar, és ha akar valamit, azt el is éri. Ráadásul a kellő tudással és a szükséges kíváncsisággal is rendelkezett. Ha ő nem hallott sosem Tappertról, akkor nem fogok olyat találni, aki igen.

Azaz... Várjunk csak. A legjobb forrás pont szemben ül velem és szorgosan igyekszik végleg eláztatni az agyát.

De hogy a bánatba szedhetném ki Johnnyból, amit még, esetleg, tud? A hipnózis egy remek módszer lenne, az eddigi adatok is így kerültek a birtokunkba. Csak éppen én nem tudok hipnotizálni, Christine messze van, mást pedig nem akarok bevonni a dologba. Johnny se szeretné, ha híre menne, hogy megment, bár lehet, hogy az ő szakmájában ezzel csak megnőne az ázsiója.

Ha nagyon töröm a fejem, néha akkora baromságok jutnak eszembe, mint ezúttal is. Úgy pattant ki a fejemből az isteni szikra, mint Zeuszéból Pallasz Athénéé, teljes fegyverzetben. Csak ez nem volt se olyan szép, se olyan bölcs. De nyerőnek hittem és a hit, mint tudjuk, hegyeket mozgat.

Bár Johnny nehezebb volt elmozdítani az asztaltól, mint egy kisebb hegyvonulatot, azért mégis csak sikerült.

Ebben nem kevés szerepe volt az újabb palack bornak, amit tulajdonostól kértem, miután megköszöntem neki a vacsorát.

Hozta is a kidugózott üveget, de aggodó pillantásokat vetett közben Johnnyra.

- Nem lesz sok?

- Ezt már odafent isszuk meg – nyugtattam meg álságosan. Nekem eszem ágában sem volt inni és Johnynak sem akartam odaadni. Egyelőre.

Csak csalinak kellett.

Mert amennyire nekidurálta magát a vedelésnek, tartottam attól, nem akar majd feljönni velem a szobájába. Pedig ahhoz, amit terveztem mindenképpen szükségem volt rá.

És nem csak rá.

Christinét hívtam telefonon.

Még jó, hogy a reptéren feltöltettem Johnnyval a majd mindig üres telefonkártyámat.

Nem azért nem szokott egység lenni rajta, mert sokat használom, épp ellenkezőleg.

A magánügyeimet jobb szeretem személyesen intézni, de azt előre sejtettem, ezzel az ügyel kapcsolatban szükség lesz a mobilra.

- Máris visszajöttetek? – vette fel a készüléket olyan gyorsan, mintha várta volna a hívásomat. Mint később kiderült, tényleg várta. Őt is izgatta, mire jutunk Schönwaldban.

Miután felvilágosítottam, hogy elakadtunk, mint hóeke a sivatagban, tanácstalan hangon kérdezte:

- És most? Mihez kezdesz?

Miközben Christinével beszélgettem, felértünk Johnny szobájába. A fiú kinyitotta az ajtót és udvariasan előretessékelt. Elvégre nálam volt a bor.

- Én? Semmihez. Ahhoz túl hülye, öreg meg lusta vagyok – ismertem be őszintén. – De itt vagy nekem te! Aki, szép fiatal és tette kész!

- Ne udvarolj! – mondta, mintha nem szeretné, hogyha udvarolok neki.

- Eszem ágában sincs – hazudtam szokás szerint. – Tényleg csak te segíthetsz ebben a helyzetben. További információkra lenne szükségünk az előrelépéshez. Azokat pedig csak te tudod kiszedni Johnnyból.

- Én nem utazhatok oda!

- Nem is kell. Tudod mi az a szkájp? Lüke kérdés, persze, hogy tudod.

Aki manapság internetet használ, az majdnem mind használja a video telefonálásnak ezt formáját. Közben persze nem is gondol rá, hogy nem is olyan régen még sci-fibe illő jelenetnek számított az, hogy valaki telefonbeszélgetés közben látja is a partnerét.

Jó, persze ez nem telefon, számítógépen, meg interneten keresztül zajlik, de pontosan hogyan azt inkább szakkönyvekben olvassák el. Egy ponyvában illet részletezni!? Ez nem egy tudományos ismeretterjesztő mű.

- Mit akarsz te a szkájppal? – kérdezte Christine.

- Hipnotizáld rajta keresztül Johnnyt. Látjátok egymást, halljátok egymást, miért ne sikerülne?

- Ez képtelenség! – csattant fel Christine felháborodottan. – Ilyet még tudomásom szerint senki nem csinált, mert nem is lehet!

Az nem baj, ha egy szép nő felemeli a hangját. Engem legalábbis nem zavar, hölgyeknek sok mindent elnézek, amit pasiknak nem. Az viszont már baj, ha az az érv valamire, hogy illet még senki sem csinált, mert nem lehet. Nem kéne először kipróbálni? Mielőtt sommásan dőreségnek minősítjük az ötletet, mint Christine tette a következő mondatában.

Látom magam előtt azt a derék őskori fickót, aki letorkollja az ötletadó:

- Ne akarj már két kovakő összeütögetésével tüzet gyújtani. Ilyet még senki sem csinált, mert nem is lehet!

És mit ád az Ég? A kísérletező kedvű ősatya hallgat az „okosabbra” és elhajítja a két követ. Az egyikkel telibe talál egy kövér nőtényt, a másikkal egy erősen őszülő bundájú, de még bős és izmos fickót. Ezek alaposan elverik. Aztán a horda nyugovóra tér a sötétben, mert épp nincs hold az égen. Éjszaka, egy arrajáró kardfogú tigris elragad kettőt-hármat közülük, örülve a könnyű prédának, meg is jegyzi:

- Ezeknek fogalmuk sincs a biztonságról, még a tüzet s találták fel. Hála Istennek! Mert bezzeg a szomszédjaik... - tekint végig az előző éjszakán alaposan megperzselt oldalán.

A horda pedig tovább üldögél éjszakánként a sötétben, a ragadozók ritkítják őket, a maradék pedig, kihasználva a legközelebbi jégkorszakot, sürgősen megfagy és ezzel az emberiség ezen ága kihál.

Miután ecseteltem neki a lelki szemeim előtt lebegő őskori életképet, elküldött a fenébe.

- Ne hasonlíts engem, valami szőrös neandervölgyihez!

Pár szóval meggyőztem, hogy ez eszem ágában sem volt. És arról is, hogy próbáljuk meg. Egy próbát meg ér. Tudományos kísérlet, meg minden. Legyünk a haladás élharcosai!

Még akár egy cikket is megereszthet valamelyik szaklapban, mondjuk „Hogyan hipnotizálhatnak csinos pszichológus csajok távba, az interneten” címmel.

Az általam kiötlött cím ugyan nem tetszett neki, de azt belátta, hogy ha sikerrel járunk, akkor ebből tényleg cikk kerekedhet. Talán még valami komolyabb kutatás is a megfelelő intézetben.

- Ami valószínűleg az elmeosztály lesz, ahová engem zárnak be, mint ápoltat, hogy hajlandó vagyok részt venni ekkora ostobaságban – mondta sóhajtva, mikor végre beadta a derekát.

Esküszöm, vettem már le a nőt könnyebben a lábáról! Igaz akkor egészen más céllal...

10. Egy kísérlet és a következményei

A továbbiakban nem sok dolgom akadt.

Johnny előszedte a laptopját és bedörrentette. Gyors gép volt, de amíg az operációs rendszer töltődött, lehúzott egy pohár bort, amit előzőeken kitöltöttem neki.

Nem hagytam, hogy ő kezdje verni a billentyűzetet, mert biztosan sokszor és erősen lecsapott volna, akár a villám, de a legkritkább esetben oda, ahová kell.

Részemről viszont elég volt pár gombnyomás, meg néhány kattintás az egérrel és monitoron máris viszontláthattuk Christinét.

- Nem vagytok normálisak – köszöntött minket. – De én se, hogy ebben részt veszek!

- Persze, hogy nem vagyunk normálisak. Ezért van szükségünk pszichológusra – próbáltam megnyugtatni. Úgy véltem, véltem, hogy nem ártana ha higgadtan fogna a dolgának. Több esély láttam úgy a sikerre.

Ő is így gondolhatta, mert erősen visszavett a telefonba elkövetett felindulásból.

Bár egyszer még felhördült, mikor felfedezte, hogy Johnny a pocsolárészegség állapotában leledzik.

Aztán mégis folytatta. Szerintem már őt is elkapta a kíváncsiság, lehet-e hipnotizálni valakit a világhálón keresztül.

Azt nem tudom, az alany alkoholos befolyásoltsága könnyíti-e, avagy nehezíti a terapeuta munkáját. Röstelltem, de azóta se néztem utána. Ezért csak a saját véleményemet fűzhetem a kérdéshez:

A fene tudja.

Nem tudtam, mit csináljak, nem akartam útban lenni. Ezért letelepedtem a szoba tulsó végében lévő ágyra.

Onnan, oldalnézetből egyszerre láthattam a laptop képernyőjén Christinét és persze Johnnyt is az asztalnál.

Befogtam a számat, ami általában nehezen megy és semmittevésbe süllyedtem, ami viszont könnyen.

Még sosem láttam, hogyan hipnotizálnak valakit.

Engem már többször is megpróbáltak, de feltehetően az emberiség azon nem is oly csekély százalékához tartozom, akire semmilyen hatással nincsenek az efféle praktikák.

Jó, tudom, a hipnózis nem valamiféle boszorkányos praktika, vagy cirkuszba illő mutatvány (lásd: Thomas Mann – Mario és a varázsló), hanem komoly, tudományos alapon nyugvó gyógyászati tevékenység. Amihez én természetesen semmit sem értek.

Ezért sem tudtam megállapítani, hol tartanak, hogy haladnak. Szerencsénkre a kapcsolat nem akadozott, ezért Christine hangja folyamatosan csengett. Egyhangún, zsongítón.

Aztán Johnny feje egyszer csak a mellére bukott.

Először nem tudtam, hogy sikerrel járt-e Christine mesterkedése, vagy a fiú részességében egyszerűen elalélt. Egészen addig, míg a leányzó hozzám nem fordult.

- Cabe? Ott vagy?

- Jelen – léptem a web-kamera látóterébe.

- Én vagyok a legjobban meglepve, hogy sikerült. Mit akarsz tudni? Mit kérdezzek tőle?

- Ha ez a Horst Tappert nevű úriember élt és ebbe bele is halt, minden bizonnyal el is temették valahová. Ez még manapság is így szokás, többnyire. Hát még abban az időben! Már csak vallási okokból sem hamvaszthattak el egy derék keresztényt, de legfőképpen pedig azért, mert nem volt krematóriumuk. Sírnak tehát lennie kell! Szerinted meg tudja találni a srác?

- Gőzöm sincs – felelte és újabb eszmecserébe merült Johnnyval.

Nem követtem minden szavukat, pedig talán kellett volna. Ehelyett már megint az esélyeket latolgattam és magamban egy lyukas kétfillérest sem tettem volna fel a sikerre.

És mégis...

- Meg... meg tudom mutatni – mondta Johnny azon a különös, elváltozott, álmatag hangon, amelyiken az utóbbi percekben beszélt.

- Merre? – kérdeztem.

Johnny rám nézett, de nem vagyok biztos benne, hogy látott is. Szemeiben különös tompaság ült.

Most ő volt Horst Tappert.

- Gyere! Megmutatom – kezdett feltápászkodni az asztaltól.

- Engem se hagyjatok itt – marrant rám Christine a laptopból.

Vettem az adást. Kihúztam a gép csatlakozóját és magamban fohászkodtam, hogy legyen elég kakaó az akkumulátorban. Bizonyos dolgokban rosszabb vagyok a leglükébb felhasználónál is, mindig elfelejtem feltölteni a gépet.

A kijelző hatvan százalékos töltöttséget mutatott. Bíztam benne, hogy elég lesz. Ennyivel még egy olyan leharcolt laptop, mint az enyém is bírja még egy-két órát.

Már csak azért is bírnia kell, mert ha vándorútra kelek az éjszakában egy részeg és hipnotizált egyedével dicső fajunknak, nem árt, ha kéznél – a szó szoros értelmében kéznél – van, ha magához kéne téríteni.

Christine aggódó arca tekintett fel rám a monitorról.

- Tényleg ki akarod vinni az utcára? Ebben az állapotban? Hiszen alig áll a lábán...

Derék szakértőnk ezúttal tévedett. És ha ő tévedhetett, nekem sem szégyen bevallanom, hogy egészen másra számítottam.

Johnny szálegyenesen állt, mintha csak limonádé tömegekkel öblögetett volna és nem azzal a rengeteg borral.

Ő indult előre, de, - a biztonság kedvéért – gyorsan megelőztem. Semmi jót nem vártam tőle ebben az állapotában. Még azt sem, hogy tud-e kezelni egy olyan bonyolult holmit, mint egy kilincs.

Kinyitottam előtte az ajtót és becsuktam mögötte. Azzal már nem vesződtem, hogy kulcsra is zárjam. Idő se maradt rá, mert a fiú azonnal megindult lefelé a lépcsőn.

Ügettem utána szorgosan, mint egy jobb pulikutya.

Christine szerencsére hallgatott a kapcsolat túlsó oldalán, ezért aztán kis menetünk nem keltett nagyobb feltűnést, mikor átvágtunk a még mindig nyitva tartó ívön.

Néhány helybeli ugyan rajtam és a laptopon felejtette a szemét, de nem sokáig.

Feltehetően elkönnyvelték magukban, hogy a hülye városiak még a késői sétájukra is internetezve mennek.

Ahogy kiléptünk a panzióból, Johnny rögtön balra fordult, pillanatnyi bizonytalankodás nélkül. Mint aki pontosan tudja, hogy hová megy.

Az én csekély értelmemet messze meghaladta, hogy honnan tudhatja valaki, hogy hová temették. Főleg így több száz év távlatából. Már ha tényleg Horst Tappert vezet engem végig a sötét utcákon, és nem ez a lökött rocker csinál bolondot barátnőmből és belőlem.

Egy lépésnyivel lemaradva követtem és óvakodtam bármilyen hirtelen mozdulatot tenni. Felébreszteni sem akartam, de még befolyásolni sem, hogy merre vegye az irányt.

És reménykedtem.

Hogy a vándorszínészt a közelben temették el. Lehetőleg egyszerűen megközelíthető helyen, mert se hegyet mászni, se mocsáron átvergődni nem szándékoztam az éjszakában.

Még az is átfutott az agyamon, mi lesz, ha Johnny valamelyik ház alatt jelöli meg a sírhelyet. De arra, ami bekövetkezett, egyáltalán nem számítottam.

A falu futballpályája előtt álltunk. Illetve csak én álltam, a srác türelmetlenül toporgott a lelakatolt kapu előtt. Mert persze nem olyan egyszerű futballpályát kellett találnia célként, amiből tizenkettő egy tucat, és bármelyik falu szélén vagy lakótelep közepén megtalálható. Mindig nyitva áll, használja bárki szabadon.

Nem. Ez a Schönwald FC pályája volt, mint a kapura kihelyezett tábla is hirdette. Valóságos kis mini stadion. Néhány száznál több néző biztosan nem férhetett be. Gyönyörűen karbantartották, de látszott rajta, hogy az idő vasfoga már betette a lábát és lábmosás közben megrágcsálta. Amint Hórembukk Hümér ír a korszakalkotó művében, a „Magyarok bejövetele és kimenetele” című hőseposzban.

Sejtettem, ezzel még gondok lesznek.

Nem az eposzsal. Azzal már vannak. A stadionnal.

Ez meg is mondtam Christinének. És kértem, térítse magához a fiút.

- Úgy toporog a pálya kapujánál, mint ministráns fiú a bordélyház előtt. Hozd már vissza a valóságba!

Ezt talán nem kellett volna kívánnom. Sok kellemetlenségtől megkímélhettem volna mindkettőnket. Johnnyt és engem, mert Christine persze kimaradt a javából.

A laptopot az utasításoknak megfelelően a srác elé tartottam és barátnőm belekezdett a maga litániájába.

Az eredmény nem is váratott sokáig magára.

Alighogy némi értelem költözött Johnny szemébe, a fiú elfordította tekintetét a monitorról és rám nézett.

- Megtaláltuk? – kérdezte, de a választ nem várta meg. Azonnal kidobta a taccsot. Miután jó alaposan kiugrasztotta a rókát a bozótosból, mint aki jól végezte dolgát, elvágódott.

Ekkorát ember még nem esett a gravitáció feltalálása óta! Mindenről Newton tehet!

Csak a részek védőszentje kímélhette meg attól a csúfságtól, hogy ne arccal érkezen abba, amit néhány perce még a gyomra tartalmazott. Így mellette terült el, mint a Nagyalföld. Aztán felhúzta a térdeit, óvón a termék köré gömbölyödött és horkolni kezdett.

Az Antialkoholista Liga fotósa boldogan készítetett volna róla reklámfelvételt, hogy aztán lépten-nyomon kiplakatirozzák, ilyesféle felirattal:

„Mocsokba hullott ifjú élet”.

Esetleg:

„A szenvedély betege”.

Vagy valami hasonló sületlenséggel, ami ugyan az italtól senkinek sem veszi el a kedvét, de még a legelbutultabb részegnek is megnyugvást szerez: akad, aki még nála is sötétebb. És ő ráadásul reggelre még ki is alussza magát.

Ebben bíztam Johnnyval kapcsolatban is.

Christine is osztotta véleményem.

- A hipnózisból kihoztam, azzal nem lesz gond. A pia verte le a lábáról. – Hümmögött kicsit és csak aztán kérdezte meg:

- Mihez kezdesz vele?

- Legszívesebben hagynám békén, amíg ki nem alussza magát. De attól tartok, nem kívánatos feltűnést keltene, ha még reggel is itt húzná a lóbórt. Arról nem is beszélve, ha még az éjszaka belé botlana valami kései járókelő. És ha még fel is ismernék...!

Elbúcsúztam a leányzótól és bontottam a kapcsolatot. Összecsuktam a laptopot, hogy kikapcsolja magát.

Aztán kezdtem merengeni:

Hogyan oldjam meg a helyzetet?

Egyik kezemmel hozom a laptopot, a másik kettővel átnyalábolom Johnnyt, a hátamra lendítem és haza ballagok vele.

No igen, a klasszikus „három kéz” probléma.

Mikor az ember egymaga akar megszerelni valamit, elvégezni egy munkát, amihez pont három kézre lenne szükség.

A Teremtő viszont, a maga kifürkészhetetlen bölcsességében csak két kezet adott az embernek. Talán pont azért, hogy az emberi találékonyságot, kreativitást serkentse.

Sóhajtottam és meglazítottam a farmerom övét. Hátral a derekamnál bedugtam a laptopot a gatyámba. Lehajoltam és felnyaláboltam a fiút. Ha valaki úgy vélné: könnyű volt, megnyugtathatom: téved.

Dög nehéz volt.

Kínlódva a vállamra lódítottam, közben azért fohászkodva, hogy a laptop ne törjön ketté a gatyámban, valamint, hogy a nadrágom maradjon rajtam.

És elkezdődött a nagy menetelésem a panzió felé.

Nem tudom, Mao, hogy boldogult a maga Nagy Menetelése során, de én majd kiköptem a tüdőmet, mire hazavánszorogtam Johnnyval.

Útközben többször le kellett tennem és megállnom pihegni. A szívem úgy vert, mint ami ki akar ugrani a helyéből.

Vörös fejjel, lihegve, gatyámban laptoppal, vállamon egy hortyogó részeggel támolyogtam be a panzióba.

Errefelé feltehetősen sosem járnak haza a kocsmából. Mert a kései óra ellenére maradtak jó néhányan, akik harsány röhögéssel díjazták produkcióm.

De legalább segítettek felcipelni a fiút az emeletre.

11. Az éjszaka csodái

Johnnyt elhelyeztem összes termeiben, katonás rendben – ez nagyjából azt jelenti, hogy a szobájában rádobtuk az ágyára és merő szívjóságból még a cipőjét is lehúztam. A többi cucca rajta maradt. Nem mondom, ha nem énekes, hanem énekesnő, talán tovább vetkőztetem, de egy részeg fickóval bajlódjon, aki kecskét tart a fürdőkádjában.

Azzal a sanda szándékkal hagytam ott és tértem meg a saját szobámba, hogy az éjszaka további kapcsolt részeit álomország tengerpartján töltöm.

Sürgősen neki is láttam a tervem megvalósításának, ami abból állt, hogy agyonizzadt trikómat bevágtam az asztal alá, a nadrágomat az egyik székre dobtam és

már indultam a fürdőszoba felé, mikor kopogtattak.

Ennek igazán örültem. Nem egy nagy élmény, ha akkor keresik az embert, mikor egy szál gatyában épp fürdeni indul, de annál lényegesen jobb, mintha akkor kopácsolnának az ajtómon, mikor már a zuhany alatt állok.

Mindig a legegyszerűbb megoldások a legvalószínűbbek, ezért úgy véltem, Johnny tért annyira magához, hogy feltétlenül látni akar, vagy valamelyik kedélyesen segítő, ivóbeli szeszkezán akar még egy jót röhögni kiütött cimborámon.

Gondolkodás nélkül nyitottam ki az ajtót.

Aztán gyorsan becsuktam.

Egy ismeretlen nő álldogált odakint.

Nem vagyok különösebben szégyellős, de nem szokásom ily hajnali órában, hiányos öltözetben, ismeretlen hölgyeket fogadni a budoáromban.

Áldottam a jó sorsot, hogy nem járunk száz évvel korábban az időszámításban, mert akkor minden bizonnyal sikoltozva menekült volna a gatyás férfi látványától. Nem is biztos, hogy azért, mert nem tetszik neki az ilyesmi, hanem, ugye, az illendőség... Röviden: az álszemérem.

Magamra rángattam a farmerom. Nagy igyekezetemben, majdnem hasra estem, mert nem ültem le nadrágot húzni, csak úgy állva próbálkoztam vele. Mindössze egy váza bánta, melyet a terítővel együtt lerántottam az asztról, mikor belekapaszkodtam.

Ügyet sem vettem a porceláncserepekre, inkább a sliccem gomboltam.

Aztán, inkább kevésbé, mint többé szalonképesen, félmeztelenül, mezítláb, ajtót nyitottam.

- Mi tetszik?

- A fogadtatás – felelte a hölgy. – Nem minden nap nyitnak nekem ajtót neglizsére vetkőzött férfiak. Valójában, elég ritkán nyitnak nekem ajtót férfiak – tette hozzá kicsit szomorkásan.

Nézem és közben azon törtem a fejem, hogy mit akarhat tőlem ily kései órán, mikor legfeljebb szabadnapos kísértetek randalíroznak a borzongani vágyók nagy örömeire.

Szóke volt, - nagy kunszt, Németországban találni egy szóke nőt – már nem a legfiatalabb évjárat, de remekül karbantartott. Az érett asszonyok azon fajtájából, akik előszeretettel ütik agyon üres idejüket fitness-termekben, futópályákon lihegve. Zöldeskék nadrágot viselt, hasonló színű blézerral. Talán az érdekes, szokatlan szín miatt tűnt fel a ruhája. Hasonló árnyalatút én még nem láttam, nem mintha nagy szakértője lennék a női divatnak. Többnyire észre sem veszem, hogy mi van egy hölgyön, legfeljebb azt: mi nincs.

- Miben segíthetek? – kérdeztem kicsit türelmetlenebbül. Semmi kedvem nem volt jópofizni egy vadidegennel, amikor már csak ilyen kevés van hátra az éjszakából. Mindenáron csajozós ifjúkorom már elmúlt ugyan, de nem mondhatom, hogy nem jutott eszembe, hogy be kéne invitálni és...

- Csak egy apró ajándékot hoztam.

Belebotort átlagon felül méretes táskájába és egy apró dobozkát húzott elő.

Felém nyújtotta.

- Nincs itt valami tévedés? – kérdeztem. El nem tudtam képzelni, hogy ki akarna nekem ajándékot küldeni az éjszaka közepén és miért? És ki tudja egyáltalán, hogy itt vagyok, ebben a panzióban?

- Nincs tévedés – nyomta a kezembe a dobozkát.

Sajnos már nem vagyok az a mohó kisgyerek, aki egyszer voltam, nem kezdtem azonnal tépkedni a színes, amúgy teljesen hétköznapi csomagolópapírt. Inkább megkérdeztem:

- Lehet egy-két kérdésem? Vagy nagyon siet?
- Bontsa ki – javasolta. –Utána még több kérdése lesz.

Ez valószínűnek látszott. Nem is vitakoztam vele, inkább engedelmeskedtem.

A dobozán sem volt semmi különös. Tucatárú, bármelyik szupermarketban megvásárolható darab. Zöld alapon színes virágok. Nem tudom milyen virágok, nem értek hozzá. A legvalószínűbb, csak a doboz tervezőjének fantáziájában nőnek ilyen virágzó növények.

Kinyitottam a dobozt.

Innentől lett érdekes az éjszakai találkozás.

A dobozában puha vattaágyon egy viaszbáb feküdt. Semmi kétségem nem volt, hogy Johnnyt ábrázolja, pontosan úgy volt felöltöztetve, amilyen ruhákat a fiú viselt a legutóbbi CD-jük borítóján. The dangerous ball – ez volt a címe az opusznak.

- Csókolom a kiskezét, vuduban tetszik utazni? – kérdeztem.

Elmosolyodott. Kellemes, vidám volt a mosolya.

- Boszorkányságban. És ez egy apró figyelmeztetés...

- Ha nem viseli jól magát a fiú, neki annyi – fejeztem be helyette. A következő mondatom nem kérdés volt, hanem állítás – A cicis rajongó kiscsaj a reptéren.

- Nem volt nehéz kitalálni – hűtötte le csodálatomat, amit már éppen kezdtem pengeéles logikám iránt érezni.

Ez határozottam rosszul esett. Kinek nem lenne kellemetlen, ha már Miss Marple-i magasságokban érzi magát, egy kegyetlen kéz a bokájánál fogva visszarángatja a földre.

- És mi a fenyegetés tárgya? Ha még egyszer pizzát eszik, meghal? Ha csak ránéz egy sörös dobozra, a maguknál lévő babácskát beteszik a varrógép alá? Többet nem mondhatja azt, vasárnap, hogy juhujj?

Türelmesen kivárta, míg befejezem a lükeségek ontását.

- Egyik sem - mondta. – Nincs fenyegetés. De nincs is rá szükség. Egy olyan okos fiú, mint maga – elég gúnyosan nézett rám – fél pillanat alatt rájön, miért nincs szükség fenyegetésre.

Ezúttal viszont kicsit alulbecsült. Szerintem negyed pillanat is elég volt, hogy megértsem, mit akarnak. Tudtomra, tudtukra adni, hogy szemmel tartanak.

Jól sejtették, ez az egyszerű közlés pedig hatásosabb volt, mintha keserves kínhalállal fenyegetőznének. Attól úgyis csak az ijed meg, aki hisz az efféle „babás” varázslatokban. Az emberek többsége – köztük én is – csak mulat az ilyen tréfákon. Már ha hallott egyáltalán a viaszbábbal üzhető varázslatokról. Ez a huszonegyedik század, még egy rémüldözős tini lány sem ijedne meg, ha szemközt találkozna egy sötét utcában Drakula gróffal. Több vámpíros filmet láthatott ugyanis, mint a dédnagymamája szentképet a hittan órán.

Akkora ma már az ingerküszöb, hogy régimódi riogatásnak semmi hatása.

Egyszerűbb, ha nem mondanak semmit, csak jelzik: figyelünk. A többit pedig az alany fantáziájára bízzák. Rémüldözzön csak magában, képzelegjen. Főjön puhára a saját levében.

- Várna egy másodpercet? – kérdeztem gyorsan.

Ez annyira meglepte, hogy rábólított.

Visszafordultam a szobába és az éjjeli szekrényhez siettem. A legfelső fiókjába, mint nagyon sok más szállodában, panzióban, itt is odakészítettek egy Bibliát, olvasson csak a vendég, ha arra támad kedve.

- Csak az Újszövetség, ráadásul nem is katolikus kiadás... - morogtam. Mindegy a célnak ez is megteszi.

Visszatértem az ajtóhoz.

Vonzó látogatóm kíváncsian várta, mit akarok.

Csak odamutattam neki a kezemben tartott könyvet, borítóján a kereszttel.

- Mit akar ezzel? – kérdezte. – Nem vagyok vámpír, hogy riadozzak a kereszt látványától. És azok is csak a régi könyvekben kaptak frászt tőle.

Ez a szomorú a modern korban. Már a boszorkányok is elvilágiasodtak.

- Csak arra szeretném emlékeztetni, hogy ennek a könyvnek régebbi példányait lengették máglyagyújtogatás közben. Mikor rablólóvét sütöttek bizonyos hölgyekből és urakból. Valamint arra is felhívnam becses figyelmét, figyelmüket, hogy egykor a szocialista blokk egyik hadseregében szolgáltam, ahol szerepelt az alapkiképzési tervben a molotov-koktél gyártása és használata. Oktatásommal elkéstem, mert egy nagybátyám, aki egy tankokkal folytatott utcai revü során hajigált ilyesmit, már kiokosított, hogy kell a teakonyhában kotyvasztani egy kis gyúlékonyat.

Ezúttal is, elnézően végighallgatta szónoklatomat. Ritka az ilyen remek partner fenyegetőzéshez.

- Ezt pedig nekem kellene fenyegetésnek vennem? – kérdezte.

- Dehogy! – tódítottam. – Ön hozott egy kis ajándékot, ezután elbeszélgetünk az élet dolgairól. Mit szól az időjáráshoz? Rég volt ilyen esős nyarunk. Persze, az általános felmelegedés... - kezdtem ontani a közhelyeket.

Ez már sok lehetett neki.

- Viszlát – fordult meg és indult a lépcsőház felé.

- Pillanat! – szóltam utána.

- Mit akar? – nézett hátra.

- Boszorkány kisasszony, nem ugrana be egy magányos férfi szobájába, áldozni egy jót az ördögnek? Ez önöknél munkaköri kötelesség, nem? – ökörködtem.

- Marha – mondta lényeglátón, mély meggyőződéssel és otthagytam.

12. Az utolsó boszorkánypör

Helen Duncan volt az utolsó nő, akit Európában boszorkányság vádjával elítéltek. Lehet saccolni, mikor történt az eset. Nem, Kedves Játékos, Ön nem nyert. Logikusan gondolkodó, ésszel élő ember, ezért aztán - szinte biztos, - hogy félretippelt.

A II. világháború alatt, Angliában esett meg az a bizonyos „utolsó” boszorkánypör, a XX. századi európai civilizáció és a felvilágosodott, racionális gondolkodás nagyobb dicsőségére.

Lássuk, miből lesz a cserebogár, azaz nézzük a hölgy előéletét. Állítólag már kislánykorában kiderült, hogy képes kapcsolatba lépni a halottakkal. És nem úgy, hogy kimegy a temetőbe, virágot vinni a dédpapi sírjára. Képes kommunikálni velük, közvetíteni az élők és azon rejtélyes, másik világ között.

Ezzel természetesen nem állt egyedül, a XIX. század végi, huszadik század eleji Nagy-Britanniában csak úgy hemzsegték a spiritiszta látnokok, szellemidézők, és hasonszórú széltolók. Nem véletlenül. Egy piacon csak azt az árucikket lehet elsózni, amire van kereslet. Akkor és ott volt erre kereslet. Csak melleleg említem meg, Sir Arthur Conan Doyle, a Sherlock Holmes regények szerzője, a deduktív logikával dolgozó mesterdetektív archetípusának megteremtője is mélységesen hitt a szellemekben, maga is spiritiszta volt.

Tehát Helen Duncan árujára volt kereslet. Csakugyan, már gyermekkorában megmutatkoztak különleges képességei? Vagy csak maga állította magáról? Esetleg valami érdekes játékot játszott gyermekként, amibe a felnőttek belemagyarázták a szellemlátást és ő kapott az alkalmon, hogy tovább játsszon és másokat is bevonjon a játékába? Ezt, a huszonegyedik századból visszatekintve a nyavalya se tudja eldönteni.

Egy dolog bizonyos, mikor felnőtt, meglövelve a spiritiszta hullámot, médiumként kezdett működni. Nem is eredménytelenül. Prímán megélt képességeiből, rendszeresen szeánszokat tartott. Felderíthetetlen, hogy mennyi bevétellel rendelkezett pontosan, akkoriban még nem dúlt a számlaadás divatja, különösen nem a világnak azon térfelén. Sosem fordult elő, mikor valakinek elhunyt rokonát idézte meg, az adóhivatal egy alkalmazottja ellenőrzése alatt vette volna át a hálapénzt.

Természetesen vele kapcsolatban is felmerült, – akárcsak a többi közismert és kevésbé ismert médiummal kapcsolatban – hogy csaló, a megjelenő szellemek vattából, papírból készült bábok, hogy nyoma sincs a környezetében ektoplazma túltengésnek. Akármi is az az ektoplazma.

Egy alkalommal még el is ítélték csalásért. Tehát, ha úgy vesszük, neki hivatalos papírja volt arról, hogy csaló. Azonban ez az Angol Királyi Törvényszék által kiállított, száz százalékosan hiteles és hivatalos okirat sem védte meg attól, ami bekövetkezett.

Egyik ügyfele, egy hölgy arra kérte, hogy mondja el, hogy mi történt a fiával. 1941-et írtunk ekkor, a fiú a Barham nevű, a második világháborúban korszerűnek számító hadihajón szolgált. Boszorkányunk – bár én továbbra is inkább spiritisztának nevezném – megidézte a fiú szellemét, aki elmondta, hogy már hetekkel azelőtt meghalt, mert a németek elsüllyesztették a hajóját.

Ez, 1941-ben igazán nem ment ritkaság számba, Canaris tengernagy farkas farkái, a német tengeralattjárók ekkor aratták sorozatos győzelmeiket az Atlanti-óceánon. Az Egyesült Államokból érkező hadi utánpótlási vonalat csaknem sikerült elvágniuk torpedóikkal. Egyetlen kereskedelmi vagy hadi hajó sem lehetett biztonságban az átkelés ideje alatt. A Hitler totális háborúja a tengereken is tombolt.

Az érdekes a dologban csak az, hogy brit hadvezetés – a rossz háborús hangulatra való tekintettel, - igyekezett eltitkolni a Barham katasztrófáját, hogy az egyik legmodernebb hajójuk is odaveszett. Ezért a hajó nem szerepelt semmilyen hivatalos veszteséglistán. Elvileg a médium nem tudhatott a sorsáról semmit. Mégis, az aggódó anya kérdésére határozottan állította, hogy a fiú halott.

Mikor aztán kitudódott, hogy Barham valóban elsüllyedt, a sajtó alaposan felkapta az esetet. Némi rosszmájúsággal jegyzem csak meg, sanda gyanúm szerint Helennek ebben nem kis része lehetett, elvégre az iparban igazán jól jött neki egy ekkora reklám, hogy micsoda látnok is ő.

És ezután már minden úgy pörgött, mint a középkorban, a szerencsétlen javasasszonyok körül, akik fűnek-fának elbüszkélkedtek a gyógyításaikkal. Valakik, akiknek az érdekeibe ütközött tevékenységük, felfigyeltek rájuk. Helen esetében ez a „valaki” a titkosszolgálat volt, akik a mindenkori titkosszolgálati reflex alapján rögtön ellenséget szimatoltak.

Mert honnan tudhatott a nő a hajó katasztrófájáról? Csakis a németektől. Tehát német kém – olyan egyszerű logikai sor ez, amilyen csak egy korlátolt titokzatos szolga fejében összeállhat. Az az apróság, - érdekes módon – senkinek, sem a Helennek hozsannázó újságíróknak, sem a titokban szolgálóknak nem jutott eszébe, hogy a nő csak tippelt és beletrafált. Akkoriban, az említett okok miatt, igazán nem volt nagy ügy ráhibázni egy hajó lehetséges sorsára, de erre senki ügyet sem vetett.

A kémkedés gyanújába keveredett hölgy minden lépését figyelték, a szeánszain rendszeresen részt vettek beépített ügynökök is. A krach akkor ütött be, mikor a szövetséges hadvezetés a normandiai partraszállást tervezte. A háborús históriának azon a fokán még azt a kockázatot sem merték vállalni, hogy ő nő esetleg kifecseg valamit a készülő hadműveletről.

Mindenáron megoldást kellett találni az elhallgattatására. Sztálin bátyó Szovjetuniójában adott lett volna a megoldás, - már ha szovjeteknél egyáltalán

működhetek volna spiritiszták. Egy golyó a fejbe, és az alany bizonyosan nem fecseg ki államtitkokat. Az angolok azonban ennél némileg humánusabb megoldáshoz folyamodtak.

Letartóztatás!

De miért? Hiába figyelték minden lépését, de semmi olyat nem találtak, amiért őrizetbe vehették volna. Semmi törvényelleneset nem sikerült rábizonyítani, pedig a fiúk igazán igyekeztek. Helen azonban már egyszer megütötte a bokáját, hát óvatos volt, akár a macska a forró kályha mellett.

És itt lépett be a történetbe egy okos jogász. A nevét fedje a feledés jótékony homálya. Méltatni azonban ne feledjük: ha egy ilyen képességű embernek az adják feladatul, találjon valami okot a médium letartóztatására, ő találni fog. Valójában nem is lehetett túl nehéz dolga, Angliában akkoriban még több évszázados törvények is érvényben voltak, csak ezek között kellett kutakodnia kicsit.

És a kutatás a kívánt eredménnyel zárult. Egy 1735-ben kelt, de még hatályban lévő, a boszorkányságról szóló törvény alapján letartóztatták. A bíró sem volt rest, bár már hosszú ideje nem ítélték el senkit az említett törvény alapján, kegyesen, nem máglyára, hanem kilenc hónapi elzárásra ítélte Helent. A fegyház vastag falai mögött pedig fecsegetett, amit csak akart, zacskóragasztás közben.

Kell ehhez valamit hozzátenni?

A séma a középkori és a legújabbkori boszorkánypörben ugyanaz. Valakinek valamiért zavarja a köreit a megvádolt személy, hát iktassuk ki. Az évszázadok múlásával csak annyit fejlődött a világ, hogy a XX. században már nem a végleges „kiiktatást” választották. De ez is csak helyhez kötve igaz. A világ más részein, a náci Németországban, vagy a már említett Szovjetunióban, azaz a fejlett, modern diktatúrákban nem úszta volna meg ennyivel.

13. A falufejlesztési projekt

Minden csodálatom az ifjúságé. És ezt senki sem róhatja fel nekem, aki volt már fiatal. Aki meg rögtön öregnek született az tegye csak nyugodtan.

Egy ismerősöm fogalmazta meg szerintem a legpontosabban az öregedés lényegét:

Amíg fiatalok voltunk, két hétig buliztunk, egy napot rápihentünk és közben azon törtük a fejünket, hol folytathatnánk tovább. Most meg bulizunk egy napot, két hetet kell pihegnünk utána és közben azon merengünk, mi a nyavalyának kezdtük el.

Johnnyról is azt hittem, legalább délig húzza a lóbórt a szobájában és azután is nekem kell majd lelket vernem belé. Ehhez képest még a kilencet sem kakukkolta el a szobám falán a régi óra, mikor a fiú már dörömbölt is az ajtómon.

- Nem jössz le? Pizkosul ég a gyomrom a tegnapi bortól. Kell innom rá egy kis sört, hogy kioltsam a poklot.

Lementem vele az ivóba.

Nem éppen kedvességből kísértem el. Sötét hátsó szándékaim voltak, ki akartam faggatni, hogy mire emlékszik az előző estéből.

- Nem sokra – ismerte be őszintén, mikor hátulról mellbe stílusban előjöttem azokkal a bizonyos hátsó szándékokkal. – Arra még emlékszem, hogy itt ültünk pont ennél az asztalnál.

Belebámult a sörében, mintha bizony a korsó fenekére nagy titkok és igazságok volnának elrejtve.

Mint ahogy valóban ott is vannak, de mikor az ember megpróbálja leinni róla a sört, az valahogy sose sikerül. Mert mire kiürül a korsó, az igazságok átszállnak egy másik fenekére és a dolgozó kénytelen a nyomkövetés hevében azt is kiinni. Amivel

persze megint nem ér el semmit, mert már a harmadik korszok fenekén tanyáznak a keresett dolgok.

És így tovább a végtelenségig. Nagy marhaság belekezdeni.

De erre senki sem jön rá, míg ki nem próbálta.

Johnny a kipróbálás stádiumában tartott. Dolgozott is rajta rendesen.

A második korszokkal is végzett, mire elmeséltem neki az előző este eseményeit.

- Tehát azt mondd, a sírom valahol a focipálya alatt található – foglalta össze egyetlen mondatban az események lényegét.

- Nem. Ezt te mondd. Vagyis mondtad, tegnap este. De ha ma már másképp gondolod, én megértem. Mondtam már én is mindenfélét este, – igaz, mindig nőknek – amit aztán másnap reggel egészen másképp gondoltam.

- Fel kéne ásatni azt a pályát – mondta. – Akkor kiderülne.

- Ez én is tudom. De ez itt Európa, közelebből Németország. Itt a foci szent dolog. Szerintem hamarabb mennének bele a helyiek, hogy olajkutató fúrass a Városháza helyén, semmint, hogy a községi csapat otthonát megszenteltetted.

- Pedig valahogy el kéne érni, hogy ásogathassunk ott egy kicsit.

- Ez nem megy titokban – gondolkodtam el. – A pontos helyet nem tudjuk – már, ha van egyáltalán. Nem osonhatunk be az éj leple alatt ketten, két ásóval egy kis régészkedésre. Ezt nagyban kell csinálni. Igazán nagyban.

Most elvállalja a fiú mennyire akar a dolgok végére járni. Mennyit szán az ügyre. Ha darizó mangár, itt megtorpan, de ha hajlandó számolatlanul szórni a rock and rollal megkeresett pénzét, még a tiszteletbeli magyar díszes címet is kiérdemelheti.

Gyorsan vázoltam neki az elképzelésemet. Addig kellett ígérni mondanivalót, amíg képes viszonylag tiszta fejjel gondolkodni.

Ha rábólint...

Rábólintott.

- Te aztán nem vagy sámli fazon – mondta elismerő mosollyal. – Nagyban játszol. Igaz, az én pénzemmel...

- És a te ügyedben.

Ezzel kezdetét vette Schönwald falufejlesztési projektje, bár az ártatlan, álmos kis község erről még mit sem tudott.

14. Huszáros rohammal bevesszük a városházát

- Gyerünk! – vezényeltem indulást. Nem csak azért igyekeztem, hogy be ne rúgjon már megint, hanem, mert most már én is meg akartam csinálni. Elkapott a lelkesedés, ez a ledér hölgy, aki mostanában igen ritkán látogat meg. Csak úgy buzgott bennem az energia.

Tudtam, elsőnek a célunk eléréséhez a köztisztviselőben álló Schmidt tanár urat kell megnyernünk. Ha sikerül felkeltenünk az ő érdeklődését és megfelelő méretű lyukat beszélnünk a hasába, nyert ügyünk van. Ha itt is úgy mennek a dolgok, mint otthon.

De ettől nem féltem. Az egész világon egyformán mennek. Csak meg kell találni a megfelelő kallantyút, amit meghúzával mozgásba jöhet az egész gépezet. És az adott fogantyú fölé általában ilyesmik vannak írva:

Információ. Pénz. Hiúság.

Satöbbi.

Bárki folytathatja tapasztalatai szerint.

Elsőnek az információs kártyát játszottuk meg.

Az agg tanár úr, - hogy ezzel az eposzi jelzővel illessem hőseposzunk egyik hősét – a kertjében szöszmötölt éppen, mikor Johnny lefékezte a háza előtt a kocsit.

Érdeklődve jött a kapuhoz.

Minden bizonnyal nem számított rá, hogy visszatérünk ismét megzavarni köreit. Hiszen az első alkalommal sem tudott segíteni. Még az se biztos, hogy bevette az előző mesénket.

De ezzel meg kell etetnem. Szükségünk van rá.

Még be sem léptünk, mikor bevettem ellene a II. Ukrán Front németek ellen bevetett lerohanásos taktikáját. Ha Malinovszkij marsall bejött, még is mehetek vele valamire.

Nem kellett megjátszanom az izgalmat, míg elhadartam neki, hogy olyan információk birtokába jutottunk, miszerint a falu régi temetője pont a foci pálya alatt található.

- Azt mondanom se kell, hogy az információ forrásáról nem árulhatok el semmit – csippenttem felé a szemmel sokatmondóan.

Nem tudom, mit képzelt e mondat mögé, de nem tett fel további kérdéseket ebben az irányban.

- Ez nagyszerű! – lelkesedett ő is. És ezzel már hárman voltunk.

- Csak, hát... - eresztett le a következő pillanatban. – Sose fogják megengedni, hogy ott álljunk.

Nagyon örültem ennek a mondatnak. Már ő maga is hozzánk tartozónak sorolta be magát.

- Pedig annyi mindent megtudhatnánk a régi sírokból... Kik éltek itt, kik voltak az őseink... - sóhajtotta lemondóan.

- És meg is fogjuk tudni! – élesztettem benne a tüzet. – Tegnap a barátommal elnézegettük. Elég rozogácska már a maguk stadionja.

- Bizony – hagyta helyben. – A háború után építettük, mikor megkezdődött a gazdasági fellendülés. Közmunkával! – emelte fel a mutatóujját, ki tudja miért.

Én már az iskolában sem értettem a tanárok gesztusait és a helyzet, azóta csak romlott.

Elkezdtem begyakorolni a tanár úron a hantát, amit majd a döntéshozóknak is be akartam adni.

- Ez a derék fiatalember – csaptam a mellettem álló Johnny vállára – szívesen szánna egy kis pénzt a stadion felújítására...

Amíg beszéltem, Johnny megpróbált olyan képet vágni, amelyet szerinte egy derék fiatalembernek kell.

Mit mondjak, szörnyű volt. Egy érző szívű vérbíró azonnali akasztást szavazna meg egy ilyen látvány hatására.

Mégis nagy sikert aratott, az én szövegemmel megtámogatva.

Akár a rockban. Lehet akármilyen ronda harcsa szája Mick Jaggernek, a zene meg a szöveg a helyén volt, szex szimbóluma lett, nem is egy nemzedék hölgyeinek.

Schmidt tanár úr, miután befejeztem rögtönzött előadásomat, másodpercek alatt ráállt, hogy elkísér bennünket a polgármesterhez,.

A fiú családfakutatásától indultam és a helytörténeti értékek feltárásánál lyukadtam ki. Valódi régész ásná ki a régi temetőt, valódi ásatás keretében. És az ásatás után, nem hogy helyreállítanánk, de újjáépítenénk a stadiont, szebbre, modernebbre. Természetesen, azért az ésszerű kereteken belül maradván...

Arra nem tértem ki, hogy mik azok az ésszerű keretek. És ez a sikeres szélhámosság titka. Az alanynak nem kell mindent megmagyarázni. Bízunk a lehető legtöbbet a fantáziájára és ő úgy átveri magát, mint Mariska néni a lángossütőt. Kezdő szélhámosságok kézikönyve, első fejezet, rögtön a nyitó oldal alján.

Bár, ha jobban meggondolom, – és nem csak, hogy magunkat mentegessem – ez az egész nem is volt szélhámosság. Az volt ugyanis a tervem, hogy a feltételezett temető feltárásáért cserébe, Johnny pénzéből tényleg felújítjuk a stadiont. És ezzel mindenki

jól jár. A fiú bizonyosságot nyer, a schönwaldiak meg egy új sportpályát. Ritka az ilyen üzlet, hogy mind a két fél jól jár.

Ha bejön. Ha ott a temető. Ha ott a sír.

Mert ha nincs, Johnny elkönnyvelheti magáról, hogy jó nagy marha és kidobott egy vagon pénzt az ablakon a semmiért.

Reménykedtem benne, hogy nem így lesz.

Schmidt tanár úrral megerősödött csapatunk magabiztosan ügetett be a városházára.

Fel, egyenesen a polgármesterhez.

Már az első akadályt, a portást, imponálóan vettük.

- Szervusz, Franzl – köszönt oda a tanár úr, a majd nyugdíjas korú férfinak. – Megy már az olvasás? Vagy még mindig csak szótagolva?

A portás nyelt egyet és illedelmesen köszönt a tanár úrnak, ahogy rosszcsont nebulóként tehetette.

A titkárnő sem képezett komolyabb akadályt. Ami nagy szó, mert egy jó titkárnő „Csak a testemen keresztül!” - felkiáltással veti magát a főnöke küszöbe elé, és ha elég ronda, vissza is riasztja a behatolni vágyót. Ha viszont csinos, az illetéktelen személy azért akad el. Mert melyik férfi hagyná ki egy szép hölgy efféle ajánlatát?

- Szervusz Lisl, a Hansihoz jöttünk – folytatta a lehengerlést a tanár úr.

- Most éppen nem aktuális... - kezdte a szőke, huszonéves leányzó a típus szöveget.

Aztán a szája elé kapta a kezét. Meglátta Johnny Romerot. Van, amikor a legjobb titkárnő is besokall.

Nem elég, hogy hajdani tanára rohanja le, akit tisztelni tanult. Tán még kicsit félni is.

És a tanár teszi mindezt egy híres sztár társaságában.

Ez már sok egy érző női kebelnek.

Még az ilyen méretesnek is.

Rányitottunk a polgármesterre. Látogatásunk tényleg nem volt aktuális, mert éppen egy FPS, „First Person Shooter” típusú játékkal szórakozott a számítógépén. Vadul lövöldözve irtotta az ártatlan szörnyeket, akiket a játék készítői áldozatul vetettek.

- Hansi, te sose komolyodsz meg – mondta neki feddő hangon Schmidt úr.

Ez a néhai nebuló büntudatosan pislogott.

- Izé, csak pihenésként, hogy kikapcsolódjak itt a sok dologból egy kicsit...

- Hansi, neked utoljára akkor volt sok dolgod, mikor rendet kellett raknod azzal az ebadta Fritzzel a fizikaszertárban, miután összeverekedtetek és minden felborogattatok!

Gyakran igen kínos, ha egy gyanútlan, védtelen ember kénytelen idős rokonával, tanárával egy szobában tartózkodni, aki túlságosan is jól emlékszik ifjúkori baklövéseire. Még akkor sem kellemes, ha csak négyszemközt vannak, no de, ha más is van jelen! Az agg rokon, avagy ismerős előszeretettel emleget fel kínos sztorikat a múltból. Esetleg előkap egy fényképalbumot, mely a vétlen áldozat ifjúkorát dokumentálja. És a mutogatott képek között természetesen azok szerepelnek az első helyen, melyeknek ilyen címetek adni: „A kis aranyos, a fejére borított spenóttal”, valamint: „A kis drága, amint a strandon a trambulinról a medencébe pisil”.

Oda a tekintély, a respekt!

De Schmidt tanár úr nem hagyta annyiban. Ahogy ilyen esetekben sosem szokták az idősebbek.

- És most az a két balkezes Fritz a körorvosunk – fordult hozzánk. – Képzhetik!

Arra nem tért ki, mit is kellene elképzelnünk, de minden bizonnyal semmi hízelgőt az említett két derék férfiúról.

A polgármester úgy nyeldekelt, mint egy jól képzett levelibéka a tavirózsán üldögélve.

Határozottan kínban volt.

Szinte fellélegzett, mikor átvettem a szót a tanár úrtól.

Rövid, de meggyőző beszédemmel – alig tíz percig fúrtam a lyukat a hasába megállás nélkül – levettem őt is a lábáról.

Persze ebben nem kis szerepe volt, annak, hogy Johnnyt ő is jól ismerte. Bár nem igazán rajongott azért a fajta zenéért, amit a fiú játszott – ebbéli véleményének később hangot is adott, bár szerintem csak azért tette, nehogy azt higgyük, hogy ő amolyan falusi tuskó, aki rögtön hanyatt esik, ha egy híresség a szobájába toppan. Ebből is látszik, igazi falusi tuskó volt, aki rögtön hanyatt esik, ha egy híresség a szobájába toppan.

És gondolom, Schmidt tanár úr jelenléte sem nyomott kicsit a latban, aki fenyegetően terpeszkedett mellettünk a foteljában. Ahová természetesen helykínálás nélkül telepedett le s ültetett maga mellé minket:

- Üljenek csak le. Ez a málé sose jut el odáig, hogy hellyel kínálja a vendégeket!

Egy ilyen felütés után, mennyi esélye lehetett a védekezésre szerencsétlen helyi politikusunknak?

Totál semmi.

Rábólintott az ásatásra.

15. A huszárattak folytatódik

Az első lépésen tehát túl voltunk, mikor hármásban elhagytuk a városházát.

A következő etap az rám maradt, egyedül. Ha már igazi régészt ígértem Johnynak, meg a többieknek, hozatnom kellett egyet.

De hogy akasszon le egy virtigli tudóst Isten oly ártatlan báránkjája, mint én? Olyat, aki megfelel a célnak?

És itt jön a képbe a Mikszáth Kálmán által is megénekelte nexus. A kapcsolat. Ha a szegény pórnak megfelelő kapcsolatai vannak, még király is lehet belőle.

Trónra ugyan nem vágytam, meg akkoriban nem is volt üresedés a komolyabb európai királyságokban. Beértem azzal, hogy újabb lépést tegyek az ügy megoldása felé.

Ezt a lépést pedig Tomasewskinek hívták. papnövendékként kezdte, majd régészprofesszor lett belőle az Úr kifürkészhetetlen akaratából. Majd alkoholista. Én ebből a korszakából ismertem, mikor is együtt üdültünk egy kellemes helyen, ahol azon voltak, hogy elvonják a dolgozótól szenvedélye tárgyát.

Ahogy én, újabb csapásként, visszatértem a világba, úgy tért vissza ő is a régészet berkeibe, meg az egyetemi katedrák magasába. Már, ha azt magasnak lehet értékelni.

- Mi a helyzet, öreg harcos – kérdezte a telefonban barátságosan, mikor felhívtam. Még nem tudta mi vár rá.

- Te, mint hozzáértő, hogy vélekedsz, mennyi idő alatt lehet megszervezni egy kisebb régészeti expedíciót? Az ismert, hogy hol kell ásni és a megfelelő engedélyek is megvannak.

Persze, hogy nem volt semmilyen engedélyünk a polgármesterén kívül. De az idevonatkozó hivatalt majd ráérünk akkor értesíteni, ha tényleg találunk valamit.

- Akkor is hetek, ha nem hónapok kellene hozzá. Tudod, az előtanulmányok, a szakértők kiválasztása, a csapat megszervezése... Ez mind idő.

- Oké, van rá két napod. Ma szerda van. Csütörtök-pénteken összeszedsz pár embert, a hétvégén ideutaztok Schönwaldba, hétfőn pedig már kezdhettek is ásni.

- Mi? Hol?

- Nem „mi”, nem „hol”. Holmi. Azt csomagold össze, de sebesen. Az expedícióddal együtt!

- Mégis mit kellene ásni? És hol?

- Egy focipályán, egy jó nagy lyukat – mondtam neki világosan, megnyugtató hangon.

Valamiért azonban nem nyugodott meg.

- Neked elment az eszed? Vagy már megint piálsz?

Nem sértődtem meg a feltételezésen. Egy szesz kazán haláláig szesz kazán marad, legfeljebb szünetet tart a vedelésben. És ez a szünet akár életfogytiglan is tarthat.

- Van az a pénz, amiért meg tudnál szervezni ennyi idő alatt egy expedíciót? – zártam egyetlen kérdéssel rövide a kört.

- Van – felelte ő is tömören.

- Azt kapod meg – mutattam rá a lényegre. – De ne szálljon el veled a ló! Nem a brunei szultán a megbízó, csak egy szimpla kis rock sztár.

- Ezután még feltett néhány kérdést. Ezek már gyakorlati apróságokra vonatkoztak. Például arra, hogy hol is kéne ásniuk. Egészen csak akkor nyugodott meg, mikor biztosítottam, hogy nem kell kitennie a lábát a civilizált világból. A város legjobb fogadójában lakhat. Azt már nem tettem hozzá, hogy ez az egyetlen. Pár perces könnyű sétával elérheti reggelente a felvonulási területet. Ami egy kisebb futballstadion.

Erre megint felnyűszített.

- És mit fogok én ott ásni? A tizenegyes pont alól kell exhumálnom azt a bírót, aki a nyolcvankilencedik percben befűjt a hazai csapat ellen egy büntetőt?!

Megnyugtattam, egy kora újkori temetőről lenne szó. Biztos forrásokból tudjuk, hogy ott van a pálya alatt és mivel, hát...

- Épp most építenék át a stadiont, ezért kell a régészeti feltárás – csúszttam neki gondosan.

Avagy a mi volt előbb: a tyúk vagy a tojás?

Az egyik úgy tudja, azért építjük fel a stadiont, mert előtte rendezünk egy kis ásatást, a másik pedig úgy értesül: ásatni kell, mert stadion épül.

Klasszikus helyzet ez is. Mire az információk összeérnek, addigra már jó nagy lyuk lesz azon a nyüves focipályán és mi elértük, amit akartunk.

- De a helyileg illetékes hivatalnak kell engedélyt adnia egy régészeti ásatáshoz – tette meg utolsó ellenvetését.

- Nyugi, a polgármester a zsebünkben van – nagyképűsködtem.

- Nem rá gondolok! Mint itthon, úgy Németországban is szigorú feltételei vannak, hogy ki áshat és hol. Hivatalos ásatási engedély is kell!

- Meg lesz az is, mire ideértek – nyugtattam meg. Pedig én egyáltalán nem voltam nyugodt. Ha most belebonyolódok valami hivatali útvesztőbe, lótték az ügy gyors lezárásának. Esetleg minket zárnak le, azaz be, illegális tevékenység okán.

És ezzel adott volt az utolsó akadály: szerezni egy engedélyt.

Csak azt nem tudtam, hogy honnan és mire.

De papír az kell.

Szerintem az emberi civilizáció nem tűzben, vízözönben vagy kozmikus katasztrófában fog elpusztulni. Egy gigantikus papírhalom fogja maga alá temetni, a bürokrácia szent nevében.

Úgy éreztem, én már sokat tettem az ügy érdekében. Talán túl sokat is. Ha egyszer egy évben be kell tévednem egy hivatalba, nekem már az is gigantikus gyakoriságnak tűnik.

Meg jobb is, ha mint idegen állampolgár, én nem hemzsegek többet az ügyben – győztem meg magam. Könnyen ment.

Mint ahogy az is, hogy az utolsó papírok után Schmidt urat uszítsam, a kellőképpen az ásatásra izzított polgármesterrel együtt.

A derék politikusnak sem volt fából a feje, vagy ha mégis, legfeljebb puhafából. Azt meg egy átlagos szellemi képességeivel is fel lehetett fogni, hogy a következő választáskor nagyon szépen fest majd a reklámplakátjain a „Stadion-felújító”, valamint a „A Tudomány, a Régészet Támogatója” cím.

Jó tábornokhoz illően hátradőltem és vártam, hogy csapataim bevegyék az utolsó sáncokat.

Amit ők meg is tettek.

16. Együtt a csapat

Schmidt úr és Hansi, a polgármester a siker hírével tértek meg Kölnből. Annyira jól intézték a dolgukat, hogy még egy munkavédelmi felügyelőt is a nyakukba akasztottak, mondván, az nélkülözhetetlen az ásatáshoz.

Én eddig azt hittem, első sorban lapát kell hozzá.

Szerencsére a másodvirágzását élő hölgy, mikor megérkezése után kábé egy perccel belebotlott a panzió kocsma-szakaszában Johnnyba, azonnal lenyűgöződött. Egy szélhámós számára kétségkívül sok előnyt jelent, ha olyan emberekkel dolgozhat, akik sűrűn szerepelnek a női magazinok hasábjain.

Ettől kezdve a hölgy ugyanis felhagyott hivatali teendőivel és jól idomított pincsikutya módjára követte a srácot. Még a heveny italozásban is segített neki, ezzel is előremozdítva az ásatás ügyét.

Azon ugyan törtem kicsit a fejem, hogy egy falusi focipálya felásásához minek munkavédelmi felügyelő, de nem jutottam semmire. A legjobb ötletem még az volt, hogy a fenséges hivatalban úgy vélheti valaki, hogy egy hajdanában egy rámenősebb labdarúgó edző a védelem erősítése céljából gyalogsági aknákat telepített a tizenhatos vonalára. Ez elég ésszerű magyarázatnak tűnt, meg is elégedtem vele. Minek törjem a fejem olyan dolgokon, amikre úgysem találhat egyszerű polgár értelmes magyarázatot?

Ugyanezen elvhez igazodtam akkor is, mikor jelen voltam Johnny egy rituális töltekezésénél az ivóban. Gurította le, szép szorgalmasan, a söröket és közben előadást tartott, hű hallgatóságának, Liselotténak, a munkavédelem élharcosának. Hogy miről szónokolhatott, fogalmam sincs, mert ezúttal, szokásomtól eltérően, nem vetemedtem hallgatózásra, beértem egyszerű és nem túl feltűnő báméskodással is. A sörfogyasztás kritikus pontját elérve, Johnny egészen egyenes útvonalon távozott el a mosdó irányába, asztaluktól. Rajtuk kívül, csak én voltam jelen, még csaposunk is elhagyta őrhelyét a pult mögött.

Liselotte körülpillantott.

Én látszólag teljesen elmerültem a laptopomban. Abból a szögből, ahol ő ült nem láthatta, hogy valójában nem olvasok semmit. Az internetes kereső teljesen üres oldalára bámultam, mintha épp az élet értelméről szóló tanítást hüvelykezném ki egy arámi nyelvű szövegből, aminek csak a kínai fordítása van meg.

Mikor a derék hölgy konstataulta, hogy senki sem figyel rá, a táskájába nyúlt és egy üvegcsét vett elő.

Kezdett érdekes lenni a dolog.

Különösen az után, hogy az üvegcséből belecseppentett három apró kis pöttyöt Johnny asztalon hagyott sörébe.

Nem tudtam mire vélni a dolgot. Minek akarná megmérgezni a srácot?

Túl lusta fickó vagyok én ahhoz, hogy ilyen fogas kérdéseken törjem a fejem, inkább rákérdeztem:

- Cián, vagy patkányméreg?

Ebbe beleremegett, pedig már a bűnjel nem volt a kezében. A jókora retikülben már elsüllyedt az apró üveg, mint a Titanic a jéghegyes randevú után.

- Egyik sem – mondta és közben majd keresztüldőött a tekintetével. Kék szemeinek hőmérséklete nagyjából a fagyott metáné körül lehetett. – Szerelmi bájital.

- Az jó – bólogattam, mint aki már mindent ért. – Ennyi pia után nem árt egy kis serkentő a hancúrhoz...

- Ahol, remélem, nem kell kukkolótól tartanom – fejezte be ő mondatomat. – Mert, mintha lenne egy ilyen itt a fogadóban...

- A mai, elvetemült világban lépten-nyomon mindenféle örültekbe botlik az ember – tódítottam. – Például olyanokba, akik titokban holmi bájitalokat csepegtetnek mások sörébe... Nem rémes?

- De – ismerte el. – De az is rémes, ha az ember lánya itt van egy remek pasival, és majd a mamája lehetne. Nem árt egy kis biztatás.

A válasza, ha nem is szolgált megelégedésemre, de kielégítőnek találtatott. Mert nagyon is elképzelhetőnek tartom, hogy önbizalom-hiányos, már enyhén hervadó hölgy ilyen eszközökhöz nyúljon. Régebben csak hapsikkal fordult elő, hogy beletettek ezt-azt hölgyek italába, de amióta kitört ez a fene nagy emancipáció, megeshet ez fordítva is. A Johnynak adott szer nem lehet veszélyes, mert ha az lenne, nem viselné ilyen jól egy tanú jelenlétét.

Nem igazán tetszett a dolog, de nem érte meg beavatkozni.

Az viszont sokkal jobban tetszett, hogy a megbeszélt időre befutott Tomasewszki, a diákjaival megerősítve. Hoztak még mindenféle felszereléseket is, például teodolitot, amivel majd megmérhetjük, hogy ott áll-e a stadion, ahol áll. Fémkereső detektort, aminek nagy hasznát vesszük majd az aknakeresésben. Meg még egy sereg dolgot, amiről szerencsére nem tudtam, hogy micsodák, ezért aztán nem is kellett rájuk megjegyzéseket tennem. Szerencsére lapátokat is hoztak.

Már azért a kevés beszélésért, amit megtettem, a régészpalánták, szám szerint négyen, úgy néztek rám, mint egy inkvizítor egy sokszorosan visszaeső, szentségtörő boszorkányra. Sütött róluk felsőbbrendűségük tudata, a tudomány iránti elkötelezett áhítat, valamint tanáruk feltétlen tisztelete.

Erről rögtön az ugrott be: „Hajh, mivé lett az ifjúság!”

Mi még jó buliként fogtuk volna fel az egészet, remek alkalomként a piálásra és a csajozásra. Hogy közben esetleg lapátolni is kell kicsit, az bekönyveltük volna a „szükséges rossz” kategóriába.

Ezek viszont tényleg a régészet kedvéért jöttek.

„Hajh, mivé lesz a világ!”

Gyáva nyulat nemz Núbia párduca – és hasonlók, hogy én is megejtsem a szükséges szörnyülködést a mai világ állapotán, ahogy az a korombeliektől elvárják a hasonszőrűek.

Amúgy egy nagy marhaság az egész. Amikor valami éltesebb úr, avagy női hölgy azért sivalkodik, hogy hajdanában jobb, többnyire maga sem fogja fel, hogy hajdanában sem volt jobb. Csak más. Például ő is sokkal fiatalabb volt és az tényleg jobb. Neki.

Másnak meg tökmindegy.

Az viszont már nem volt mindegy, hogy vasárnap délután újabb erősítést kaptunk.

Nem várt résztvevőként befutott Christine.

- Most már engem is izgat – magyarázta.

- Semmi disznó irodalom? Semmi pornográf film? Pont ez izgat? – így én.

Erre persze lemarházott.

Ez a baj a nőkkel. Gyakran nem értik a férfiak briliáns, magasröptű humorát. Vajh,

mi lehet ennek az oka?

El is határoztam, ha kellőképp megvénülök és teljesen meglágyul az agyam, majd kutatásokat fogok folytatni ez irányban. A nyáladzó vénségekkel általában türelmesebbek a hölgyek, akik mint ápolónők, tisztába teszik őket.

- Mi a véleményed, mit fogunk találni? – kérdeztem elhallgatva előle aljas tervemet.

- Talán csak az eszünetet. Mert mindahányan elveszthettük, hogy hagytuk magunkat ebbe belerángatni.

- Engem például te hoztál helyzetbe – emlékeztettem a makacs tényekre.

- Johnny nagyon meggyőző volt. Pedig ez az egész homlokegyenest ellentmond az egész világképemnek. Ha a tudomány oldaláról nézem: ez az egész lélekvándorlás, nemzedékeken átívelő emlékezet egy maszlag. Babona, népbútítás. Ha mint hívó ember, ugyanezt kell gondolnom. Avagy a tudomány és a hit ismét közös platformon áll.

- Nekem még az is eszembe jutott, hogy Johnny hallott vagy olvasott erről a históriáról, mármint a vándorszínésről, akit itt temettek el. Már nem is emlékszik rá amikor tudatánál van, de ahogy hipnotizálsz, az agya egy eldugott rekeszből előjönnek az emlékek.

- Ez is lehetséges. De felesleges tippelgetnünk, ez nem olyan kérdés, amit itt üldögélve meg tudunk válaszolni. Várjuk meg, mit találunk – javasolta.

Rábólintottam. A sült galambra való várakozásban nagyon jó vagyok.

- Lehet, hogy nem is kell soká várunk... - reménykedett.

Én biztos voltam benne. Egy focipályát nem olyan nagy ügy felásni. Főleg, ha nekem nem kell lapátnyelet ragadnom.

17. Az első kapavágástól az utolsó sóhajig

Hétfőn reggel teljes létszámban ott voltunk a stadionban. Még Schmidt úr és Hansi is eljött.

Tomasewzkiék szétpakolták a cuccaikat a pálya szélén és úgy álldogáltak ott, mint a becserélésre váró játékosok.

Johnny zsebre vágott kézzel sétált, tőlük kicsit távolabb, az egyik, már hálótlanított kapu mögött.

Christine Schmidt úrral beszélgetett elmélyülten valamiről. Nem hallottam eszmecseréjüket, csak annyi eredményt szűrhettem le társalgásukból, hogy az öreg néha megigazította a szemüvegét, az ingét és a nadrágját. Valamint a frizuráját.

- Nézd csak a vén kujont – gondoltam magamban. – Christine áldásos hatására csak nem fiatalodik meg.

Hansi Liselottéval, a munkavédelmis hölgyel beszélgetett és mindketten állhatatosan fixirozták Johnnyt. Persze egészen más okból. Az egyik a szexuális érdeklődés, a másik az anyagi okán. Még jó, hogy elég konzervatívak voltak ahhoz, hogy a polgármester lássa a pénzeszsákot a fiúban és a hölgy a „Híres, Fiatal Sztár”-t.

Gyönyörű életkép volt, feltehetően ők is élvezték, mert senkinek sem akaródzott bármibe is kezdeni.

Ismét nekem kellett kezembe venni a dolgokat.

- Kedves egybegyűltek, az ásatást ezennel megnyitottnak nyilvánítom. A polgármester úr megtehetné az első kapavágást – tartottam két mondatból álló ünnepi beszédet, csak, hogy haladjon a munka.

Tomasewzki elértette a dolgot, mert azzal a kütyüvel, amit eddig kábé akkora szakértelemmel forgatott, mint neandervölgyi a mobiltelefont, művelt valamit. Mire az sokatmondóan pittyegni kezdett.

- Először átvizsgáljuk a pályát – magyarázta.
- Tegyétek – bólogattam, mintha a beleegyezésemet kérte volna, holott nem kérte.
Csak informált. Azt is teljesen feleslegesen.

Mert az én szerepem itt jelenleg véget ért.

- A panzióban leszek. Vagy máshol – osztogattam én is kérést az információkat és magukra hagytam őket a bébi stadionban.

Erre több okom is volt.

Egyrészt semmi kedvem sem volt a nyári melegben csákányozni, lapátolni, vagy bármilyen más fizikai tevékenységet végezni. Igaz ihelysmihez télvíz idején sem fűlik a fogam. És mielőtt még valaki úgy vélné, lusta dologkerülő fráter vagyok, sietek kijelenteni:

Lusta, dologkerülő fráter vagyok.

Ez azonban nem szokott meggátolni abban, hogy lapátoljak, ha szükséges. Ezúttal – nem kis meglepődésemre – erre a feladatra akadtak mások.

Én pedig épp idejét éreztem egy kis magánkutatásnak.

A kölni városi könyvtárban.

Mert én még ahhoz a generációhoz tartozom, melyet így dresszíroztak:

- Fiam, ha okosodni akarsz, menj könyvtárba!

Nem árt, ha néha az ember megfogadja hajdani tanárai, papjai tanácsait.

A panzióba járó sörszállító is így lehetett ezzel és letudta úgy a napi jó cselekedetét, hogy kérésemre befuvározott Kölnbe.

Ezzel megúsztam a buszra való várakozást. Az kellemes, régi emlékeket hozott elő hajdani autóstoppokról.

- Amiknek már leáldozott – egyeztünk meg söröskocsi sofőrjével némi nosztalgikus felhangot megütve.

- Az is egy nagy ló, aki manapság megáll egy stopposnak. A legjobb módszer arra, hogy az ember elérje, hogy kirabolják. Még téged se vettelek volna fel, ha nem ott laksz a „Schönwald Szépe”-ben.

- „Schönwald szépe”? – kérdeztem vissza. Eddig fel se tűnt, hogy a panziónak neve is van. Elkönyveltem magamban a „panzió”-t. Esetleg „schönwaldi panzió”. – Sehol nem láttam kiírva.

- Persze, hogy nem. Sepl, a tulaj, leszdedte a táblát, nem sokkal azután, hogy feleségül vette a panziót, mert mindenki rajta röhögött.

- Feleségül vette a panziót? – kérdeztem vissza. Úgy véltem, tán a nyelvi nehézségek miatt értettem félre a szavait.

- Szó szerint. Mert nem ő a tulaj, csak benősült a készbe. Uschié ott minden. A feleségéé. Ő örökölte a szüleitől. Uschi családjáé a panzió, már ki tudja mióta. Még a régi fogadó is az övék volt. Több évszázada már, hogy ők a fogadósok ebben a faluban. Régibb a címük, mint sok rátarti nemesi családé. Nemzedékről-nemzedékre öröklődött, míg aztán, úgy látszik, most vége szakad. Uschi szüleinek nem volt fiúk, csak ez az egy szem lányuk. A híresen csúnya lányuk. Aki a vagyonával férjet tudott fogni magának, de gyereket szülni nem. Most is a terméketlensége miatt van valami gyógyfürdőben. Esetleg zarándoklaton, mert mindenféle búcsújáró helyekre is eljár. Hátha valamelyik szent megsegíti.

A kedélyesen fecsegő sofőr nem nyomta túlságosan a gázt. Amit nem is bántam.

Érdekelt a történet.

- Szóval, amikor a Sepl idejött a faluba, először mindenki azt hitte azért, ment bele a házasságba, mert úton a baba. Uschi akkor a kölni vendéglátó ipariba járt és valami iskolai buliban jöttek össze. A rossznyelvek szerint Uschi leitta a fiút és úgy cipelte az ágyába. De szerintem ez az egész légből kapott baromság.

Egyet értettem vele.

Hol van már a romantikus 19. század, mikor egy akaratlanul érkező gyerekkel férfiakat, nőket lehetett zsarolni.

- Szerintem egyszerűen megállapodást kötöttek. A lánynak kellett egy férj, a pasinak meg a pénz. Egyszerű képlet. De ahogy Sepl elvette a lányt és leköltöztek ide, átvenni az üzletet, még azt se várta meg, hogy Uschi szülei meghaljanak. Leszedte a panzióról a régi cégtáblát, akármennyit is balhézott az öreg Johann. Az Uschi faterja. Azt mondta az öregnek, hogy nézze már meg a lányát. Még, hogy Schönwald szépe?!

- És Uschi? Ő mit szolt az egészhez?

- Nem érdekelte. Ő megkapta, amit akart. A pasit. Még azt se bánta, hogy a férjét olykor hírbe hozzák ezzel-azzal. Egyedül csak ez a gyerek-ügy. Csak ez izgatja. Nem szakadhat magva a nemzetségnek! Ezt szokta mondogatni. Hallottál már ilyet?

Hallani már hallottam, de ez tényleg különös volt. Többnyire nem falusi kocsmárosnék ragaszkodnak a vérvonal fennmaradásához.

- Jó vicc – tódította újdonsült cimborám – az egyik vendég mesélte, hogy hallotta Sepl-éket balhézni. A csaj azt ordította a férjének, hogy ha kell a lelket is kikeféli belőle, ha beledöglük is, de az utolsó sóhajával gyereket fog neki csinálni! Mintha azt sóhajjal lehetne – kacsintott rám a haver.

18. Még a végén kiderül: nyomon vagyok

Leginkább abban bíztam, itt is úgy működik a könyvtári rendszer, mint a legtöbb helyen másutt. Van nagyszerű katalógus, olyan aranyos kis cédulákkal, mint analóg adatbázis és persze számítógépes nyilvántartás, keresőrendszer is, a digitális világ kedvéért.

De a leglényegesebb: az **igazi könyvtáros**, aki tudja, hogy hol találom azt, amire szükségem van.

A fogadópultnál üldögélő ifjú hölgy egyáltalán nem látszott igazi könyvtárosnak. Csinosnak igen, fiatalnak meg pláne.

Utóbb kiderült, hogy kedves és mosolygós is.

- Magyarországról jöttem – vágtam bele a legszélesebb mosolyommal a hantámba, bízva abban, hogy ez nem Amerika, itt nem kérdeznek vissza:

- Magyarország? Az ugye a Marson van? Rögtön balra Mongóliától?

- A 16. század végi Kölnről végzek kutatásokat – folytattam és közben próbáltam intelligensnek látszani, hogy olyannak fessek, mint egy igazi tudós, aki a történelmet kutatja. Nem ment könnyen, mert legjobb napjaimon is csak egy lerobbant vén csavargó színvonalát szoktam hozni.

De lehet, hogy a leányzó oly ifjú és oly naiv, hogy egy öreg csavargót is professzornak néz.

Nos, a hölgyemény épp ilyen volt.

Simán bevette, hogy kizárólag azért utaztam ide, hogy megtekintsem a környékről szóló, ebből az időből származó feljegyzéseket. És azonnal tovább is irányított:

- Tanár úr kérem, – kezdte, a szívemet furán megmelengető megszólítással. – fáradjon fel a második emeletre, a kettőszáztizennyolcas szobába. Ott találja Meisse kisasszonyt, ő mindenben a segítségére lesz – búcsúzott el tőlem egy bájos mosollyal és máris az újabb érkező felé fordult.

- Nagy itt a forgalom – állapítottam meg magamban a lift felé menet. Ismerek olyan könyvtárakat otthon, ahol hétszámra nem fordul elő, hogy két ügyfél ennyire egymás sarkára hágjon.

A lifteket mindig is az emberi eltunyulás jelképének tartottam. Belátom, vannak oly fogyatékkal élő embertársaink, akiknek tényleg szükségük van, de akinek van két működő lába, igazán használhatja a lépcsőt. Ahogy ebben az esetben én sem tettem.

A másodikon a folyosó legvégén akadtam rá a kétszáztizennyolcasra.

Eloolvastam névtáblát.

Beate Meisse. Ez stimmel.

Udvarias kopogásomra harsány kiáltás volt a válasz:

- Nyitva van! – volt a válasz.

Kezdtém érezni, hogy jó helyen járok. Benyitottam.

A kisebb teremnek is beillő szoba épp megfelelt az ízlésemnek. Nem csak a falakat övező polcokat lepték el sűrű, tömött sorokban a könyvek, de jutott belőlük bőven valamennyi egyéb berendezési tárgyra, sőt a padlóra is bőven.

És az egyik asztal mellett, tiszteletemre karosszékéből felemelkedve ott volt, akit kerestem. A könyvtáros.

Meisse kisasszony aligha lehetett innen a hetvenedik évén, de homlokára tolt szemüvegével, konzervatív szabású, ám vidám színekben pompázó kiskosztümjével leginkább egy jó tündérre emlékeztett.

- Küss die Hand, schöne Fraulein – köszöntem. Atyám, már zsenge koromban arra okított, hogy igen fontos, milyen süketet eresztünk meg elsősre a hölgyeknek.

- Még, hogy szép kisasszony! – mosolyodott el jólesően nyugtázva a bókot. – Egy ilyen vén banyának – igazította meg a haját egy futó mozdulattal.

Nem mintha az igazításra szorult volna. Cseppnyi, régi kacérság volt a mozdulatban.

Tényleg jól festett, még így, erős nagymama korban is. A történelem nagy rejtélyei közé tartozik, ilyen külsővel hogyan maradhatott kisasszony.

- Bejáratnál a hölgy úgy tájékoztatott, ön tudna nekem segíteni – vágtam bele a mesembe újfent. Ezúttal azonban gondosabban megválogatva a szavaimat. Szekértővel volt ugyanis dolgom, aki pillanatok alatt kiszúrhatta, hogy annyit értek a Köln 16. századi történelméhez, mint kakas a biciklizéshez,

- Különösen az 1582 év októbere érdekel. Akkori feljegyzéseket keresek, bármilyen hírt abból az időből. És minden érdekel, a világi dokumentumok épp úgy, mint az egyháziak.

- Maga is? – lepődött meg láthatóan.

- Hogy-hogy én is? Más is keresett ilyesmit?

- Néhány hete járt itt egy hölgy. Többször is visszajött, eltartott egy ideig, míg végigolvasta, amit kerestt. Meg nekem egy sem kevés időmbe került, míg kigyűjtöttem neki az iratokat. Tulajdonképpen mi történt 1582 októberében? – kérdezte befejezésül.

Kíváncsian.

Egyelőre nem tudtam, jó-e nekem ez a kíváncsiság, vagy rossz.

- Azt szeretném én is megtudni. Bizonyos forrásokból úgy értesültem, hogy egy Horst Tappert nevű vándorszínész október 5-én halt meg.

A név hallatán futólag elmosolyodott. Ő is láthatta annak idején a Derricket.

- Kifejezetten az ő sorsa érdekelne. Azt nem tudom, itt halt-e meg a városban. A közeli Schönwald temetőjében temették el.

- És még mindig megvan a sírja? – lepődött meg.

Nem csoda, az újkori vándorszínészek közül kevésnek állítottak síremléket. Ha állítottak egyáltalán.

- Nincs - vallottam be. - De Schönwald-ban épp most zajlik ásatás. Többek között azt is keresik. Mármint Tappert sírját.

- De honnan tudnak a létezéséről? Nem lehetett valami lényeges személyiség abban az időben. Még én is csak attól a hölgytől hallottam róla. És mitől olyan érdekes?

Kezdtt elegendem lenni a kérdéseiből.

Sose szerettem, ha túl sokat faggattak, főleg, ha nem is ismertem a válaszokat. Ha

meg ismertem, akkor azért nem.

- Tudja, az egyik leszámazott... - magyarázkodtam. – Valójában ő bízott meg, mivel ez a szakterületem...

- A maga szakterülete, fiam, – látott át rajtam – a szélhámosság. Talán még a család is, szebb napokon. Kisebb stiklik a törvény határmezsgyéjén, de semmi komoly. Góze nincs magának a 16. század végi Kölnről.

- Miből jött rá? – kérdeztem beismerve mélységes tudatlanságomat.

- Nem boszorkányság. Itt jár nálam egy hölgy, egy nevenincs színésről keres adatokat. Családi okokra hivatkozik ő is. Eltelik egy pár hét, beállít egy rokonszenvesen gyanús külsejű fickó és éppen arról a színésről érdeklődik. Azzal, hogy ő tudományos kutató, de a meséjében olyan gondosan kerül minden konkrétumot, mintha azok bizony megégetnék a nyelvét!

Az égetésről nekem egészen más jutott eszembe. Azok a régi szép idők, mikor a hasonló hölgyekből máglyán sütöttek rablólóhúst. A középkornak is megvoltak a maga szépségei. Feltéve, ha a dolgozó nem minősült boszorkánynak.

- Máglyára velem, nem igaz? – kérdezte dévaj mosollyal.

- A fenébe, csak nem olvas a gondolataimban! – hőköltem hátra.

- Nem, nem olvasok a gondolataiban.

Ezzel már kész is voltam. Mi jöhet még?

- Csak már elég öreg vagyok ahhoz, hogy jól ismerjem az embereket. A férfiakat különösen könnyű kiismerni, akkor a legátlátszóbbak, mikor borzasztó ravasznak képzelik magukat.

- Ön nyert – hajtottam fejet elismerően. – Jöhet a negyven-ezres kérdés? – idéztem a tévévetélkedőt.

- Hogy mit talált az az asszony? Ez valami versenyfutás? Kincskeresés, ilyesmi?

Megvontam a vállam.

Mit veszthetek, ha őszinte leszek? Az öreglány már bebizonyította, hogy úgy lát át rajtam, mint egy frissen pucolt ablaküvegen.

És előjöttem a farbával.

Mindig tetszett ez a kifejezés. De mi nyavalya lehet az a farba, amivel előjön az ember ilyen esetekben?

Újabb pszichológiai, parapszichológiai mutató nélkül, csendben hallgatta végig a történetemet Johnnyról. Nem szokásom kiadni a megrendelőmet, főleg, ha még némi barátság-féltet is érzek iránta.

Mert így voltam Romeróval, megkedveltem a fiút.

Ezért aztán csak „a fiatalember” fedőnéven szerepelt a történetemben.

A kedves öreglány nem firtatta ki az a fiatalember. Talán azért, mert amúgy is rájött magától. Bár lehet, hogy túlbecsültem a képességeit, de az iménti mutatója tényleg lenyűgözött. Még beszéljen nekem valaki aggkori elbutulásról!

Beate Meisse kisasszony olyan messze áll ettől, mint én az irodalmi Nobel-díjtól!

- Érdekes sztori – nyugtázta, mikor befejeztem. – Elég nagy sületlenségnek hangzik, ahhoz, hogy igaz legyen. És most mi vár tőlem?

- Tényleg csak annyit, hogy van-e valami arról Tappertról. Meg, – jutott eszembe – ha nem gond, mesélhetne arról a nőről. A másik érdeklődőről.

- Róla nem sokat tudok mondani. A harmincas évei végén járhat, esetleg kora negyvenes. Szőke. Nem egy szépség, inkább az a fajta, akire azt mondják: érdekes arca van. Nekem Renate Tölle néven mutatkozott be, de szerintem nem ez az igazi neve.

- Miből gondolja? – kérdezem rá. Hátha akad egy nyom.

- Egy pillanatig gondolkodott, mielőtt bemutatkozott. Már pedig kinek van szüksége gondolkodási időre, hogy megmondja nevét?

Egyértelmű a válasz: annak, aki épp akkor talál ki egy nevet.

Ha a könyvtárban egyszer rossz idők járnak, az öreglány simán kaphat munkát, mint vizsgálóbíró, esetleg, mint kémelhárító.

- És Horst Tappert? Vele mi a helyzet?

- Semmi. Nem találtam róla semmit.

- Bánatba – nyögtem. – Mégis marhaság lenne az egész?

Kezdtem nekikeseredni.

Nem sokáig.

Az egyik íróasztalhoz lépett. Ez tán még jobban tele volt pakolva mindenféle könyvvel, iratszerűséggel, mint a többi.

Rövid kotorászás után kisebb papírköteget húzott elő.

- Ezt, vagyis ennek egy másik példányát adtam oda neki. Az eredeti ónémet nyelven íródott, gót betűkkel, amit ma már csak kevesen olvasnak. Ez az én fordításom. Renate Tölle – nevezzük így, míg jobbat nem tudunk – első látogatása után nekiálltam átböngészni a forrásokat, hogy találjak számára valamit. Bár azt tudtam, hogy a nevével kapcsolatban hazudott, de ennek nem tulajdonítottam jelentőséget. Valamiért nem akarja, hogy ismerjék az igazi nevét. Hát legyen meg az öröme!

Legyintett, majd folytatta:

- Tappertre vonatkozólag semmit nyomra nem bukkantam. Őszintén szólva nem sok feljegyzés maradt fent a kérdéses időszakból. Szinte semmi. Anyakönyvi bejegyzések valamelyik templomból, valami kereskedő árulistája. Egy-két semmit mondó levél. És végül, ez.

Felém nyújtotta a papírlapokat.

- A nyelvezetért elnézést kérek – mondta - nem követtem az eredeti szöveg dagályosságát, szófordulatait. Azok ma már jórészt érthetetlenek lennének bárki számára, aki nem szakértő. És tudja, a fordító szabadsága. De a lényeg benne van - mosolyodott el, és ettől bájos lett az arca. Nagy szívtipró lehetett a maga idejében. De még ma is képes lenne magába bolondítani egy nyugdíjasklubra való szoknyavadászt. – Persze ha akarja, megmutathatom az eredeti példányt is. De kétlem, hogy sokat ki tudna hüvelyezni belőle.

Szorogattam a markomban a lapokat. Végre valami kézzel fogható ebben az ügyben. Nem ködös fecsegés hipnózisban. Nem álmok.

Konkrétum.

- Látom, odáig van, hogy elolvashassa. Pakoljon le abból a fotelból - mutatott egy bútor-matuzsálemra, tán még Barbarossa Frigyesé lehetett. - Olvassa végig itt nyugodtan, aztán ha utána vannak kérdései, tegye fel őket. Annak a nőnek is ezt javasoltam, de úgy elrohant a papírokkal, mint a prérifarkas a gyalogkakukk után – csillogtatta meg műveltségét.

Én hallgattam rá és nem utánoztam az ismeretlent. Lerámoltam az ódon bőrbútorról a papírhalmokat.

Talán ez tényleg egy komolyabb nyom, végre.

Talán tényleg lesznek kérdéseim.

Talán engem nem érint olyan érzékenyen a dolog, hogy magamban akarjak lenni olvasás közben.

Számos hölgyismerősöm állította már: érzéketlen disznó vagyok.

Ennyi nő csak nem téved! – gondoltam sóhajtva és letelepedtem olvasni.

19. Történelmi krimi

Az alábbi sorokat lejegyeztem én, Jakob Münzell, ki Istent a St. Maria im Capitol bazilikában szolgálom, felszentelésem óta. Magamról, a méltatlan ifjúról, csak annyit

kívánok még elmondani, szinte még deák vagyok, alig esztendeje tarthattam meg első misémet.

Ez is az oka annak, hogy feletteseim gyakorta bíznak meg világi feladatokkal, hogy tudományommal, melyet Reimsben, Párizsban, Milánóban szereztem, a világi hatóságok rendelkezésére álljak.

Bár városunk - mely messze földön a leghatalmasabb, leggazdagabb – polgári hivatalaiban, tudós, nálam tapasztaltabb íródeákok dolgoznak, mégis, az egyházat is érintő, vagy különösen fontos eseteknél engem bíznak meg az írásmunka elvégzésével, a jegyzőkönyvek vezetésével. Jó, ha papi személy is jelen legyen az ilyen ügyekben, nem csak mint az tények feljegyzője, hanem oly ember, aki az Anyaszentegyház Igéivel irányt mutathat a homályban.

Ezen irat az én magánfeljegyzésem, egy különös, véres és borzalmas eseményről, annak következményeiről és tanulságairól. Utólag vettem papírra e sorokat, hogy összegezve a történeteket, jobban átláthassam, megérthessem az összefüggéseket. Nincs szándékomban ezen kéziratot közreadni, ezért biztos helyen helyezem majd letétbe. Maradjon nyoma a történeteknek, az én szemszögömből is, amelyet igaznak hiszek.

Számomra az eset 1582-ben, Assisi Szent Ferenc napján, (október 4. – Beate Meisse megjegyzése) a reggeli órákban kezdődött el, mikor von Hochstadten kapitány egyik poroszlója templomunk melletti papi szálláshelyünkre érkezett.

Csak annyit mondott, hogy a kapitány szigorú parancsba adta, hogy kövessem őt.

Természetesen engedelmessé lettem a városi rendőrparancsnok felszólításának.

Nyugtalanság ülte meg a szívemet. Mit akarhat tőlem, szerény káplántól, - ez a nagyhatalmú és rabiátus ember hírében álló, vezető hivatalnok, - a poroszlók parancsnoka? Mert bizony, – távol álljon tőlem, hogy bírálni merészeljem városunk vezetőit – a kapitány igen rossz hírnek örvendhetett városunk polgárai körében. Már ha valaki örülhet annak, ha környezete kéjsóvár, pénzéhes, erőszakos embernek tartja. De szót emelni ellene senki sem mert, igaz nem is lett volna rá oka senkinek. Von Hochstadten kapitány kifogástalanul látta el feladatát, fáradhatatlanul üldözte a bűnözőket és sokakat hóhérekre juttatott.

Nyugtalanságomnak természetesen nem bűnös életem volt az oka. Bűnös lélek valék, ezt megvallom Isten és ember előtt, de bűneim nem olyanok, amik a városi rendőrhivatalnokait érdekelnék. Az ő szemükben ártatlan, ifjú papocska vagyok csupán. Mégis, megülte lelkemet a feszültség, mely a legjámborabb embert is elfogja, ha kapcsolatba kerül a bűn hivatalos üldözőivel. Érdekes, hogy csak a valódi bűnösök nem rettennek meg. Ők gyakorta még a kínpadon is kitartanak hazug meséik mellett.

Csodálkozásomra, vezetőm és kísérem, aki nevét nem mondta meg s ezért csak „a poroszló”-ként fogok hivatkozni rá, nem a rendőrparancsnok székhelye felé vezetett, nem is a városi börtön és a poroszlók állomáshelye irányába, hanem a város azon része felé vette az irányt, ahol a gazdagabb kereskedők éltek.

Faggatni próbáltam a poroszlót, hogy hová és miért megyünk, de ő azzal zárta le a kérdezősködésemet, hogy szigorúan meghagyták neki: egy szót sem szólhat senkinek, arról, amit látott. Még nekem sem mondhatja el, hogy hová megyünk, ha megérkeztünk, majd meglátom - zárta le beszélgetésünket és a továbbiakban egyetlen szót sem volt hajlandó szólni.

Az utcát, ahová végül bekanyarodtunk, jól ismertem. Mi tagadás, kispapként, növendéktársaimmal nem egyszer megfordultunk erre. Borkereskedők lakták, akik nagyban forgalmazták a nemesebbnél nemesebb italokat, de sosem zárkóztak el attól, hogy nekünk kicsiben is kimérjenek a jóféle nedűkből. Így nem kellett azt a bűnt elkövetnünk, hogy nyilvános kocsmákban vásároljuk meg magunknak az innivalót s arra sem szorultunk rá, – horribile dictu, hallottam ilyet – hogy a misebornak szánt

készletet dézsmáljuk meg.

Még a házat is ismertem, ahová vezetett. Johann Kaltenbacher lakott itt, az egyik leggazdagabb borkereskedő. Nem csak a távoli vidékek nemes borait forgalmazta ő, - még a távoli Tokajból származó aszúbort is ittam nála – hanem bankársággal és pénzkölcsönzéssel is foglalkozott, ezzel is növelve vagyonát, Isten akarata szerint. Mert meg vagyon írva: gyarapodjál és sokasodjál!

Vagyon gyarapításában felülmúlhatatlan ügyességet tanúsított a jó kereskedő, mert megsokszorozta atyáitól örökölt vagyonát, de a sokasodás terén már nem mutatott fel ilyen erényeket. Nem csak öregecske felesége maradt gyermektelen, de fiatal szolgálója sem ajándékozta meg gyermekkel. Bűnömül róhatnák fel, hogy vétkes parázna viszonyról, mint a gyermekáldás forrásáról beszélek, de hívok mindenkit: emlékezzék Ábrahám atyánkra, és az ő szolgálójára Hágárra, kinek gyermeket nemzett, ahogyan ez a Szent Bibliában meg vagyon írva.

Akaratlanul is a ház hátsó, udvar felőli bejáratához kerültem volna, ahol annyiszor kopogtattunk telt kancsókért, de a poroszló megragadta a karom:

- Nem arra, szent atyám – és az utcai kapuhoz húzott, maga után.

Az utcai kapu előtt újabb poroszló állt őrt, talán azért, hogy távol tartsa a kíváncsiskodókat, akik bizony szép számmal gyülekeztek már a közeli sikátor sarkánál. Ilyen a mi városi népünk, hajhássza a szenzációt, lételeme a báméskodás, a fecsegés és a pletykálkodás.

Ezúttal is, alaposan megbámultak engem, ki a poroszló kíséretében beléphettem a házba. Súgtak-búgtak egymás között, de egyik sem találhatta el ki lehetek. Eddig, rövid és nem túl dics teljes papi szolgálat alatt nem tettem szert közismertségre ebben a hatalmas városban. Ezt, bár máskor érzékenyen érintett, ezúttal egyáltalán nem bántam.

Nem vágytam arra, hogy szárnyára kapjon a pletyka, hogy beszéljenek rólam, mert akit sokat emlegetnek, az bajos dolgokkal is könnyen kapcsolatba hozhatják.

Ekkor még nem tudtam, mi vár rám.

A házba lépve, az első, ami megütötte a szememet, a hihetetlen felfordulás volt.

A bútorok felborogatva, összetörve, a falikárpitok széthasogatva. A ruhák, edények szétdobálva, összetört palackok mindenfelé. És a könyvek, azok a drága könyvek, - amikből akadt Kaltenbacher uramnak szép számmal – széttépve, szétszaggatva heverték a bűzlő bortócsákban.

Borzalmas sejtelem fogott el és, mint a későbbiekben kiderült, sajnos nem kellett csalatkoznom.

A poroszló egyenesen a konyhába vezetett, ahol nem egyszer melegedtem már hideg téli estéken, Kaltenbacher asszony, vagy a jóindulatú Gréte szolgálóleány jóvoltából.

A konyhában von Hochstaden fogadott és a megrázó látvány, a sarokban bevert fejjel heverő, halott Gréte. A kapitány éppen a halottat vizsgálgatta, közel hajolva arcához, fel akadt szemeibe tekintve.

Azt mondják, pupillánk holtunkban megőrizheti az utolsó képet, melyet láttunk. Ha ez így van Gréte pupilláiba minden bizonnyal mélyen beleéghetett gyilkosának képe s a kapitány talán onnan akarta kiolvasni, kinek a nyakába kerítheti mindezért a kötelet.

- Laudetur Iesus Christii – fordult felém a kapitány, előre köszönve. Ami nagy szó volt, hiszen ő városi őrség parancsnokának rangját viselte, én pedig csak fiatal, méltatlan káplánja valék a St. Maria im Capitolnak.

- In aeternam – feleltem.

- Azért hívtam ide, Jakob atya, hogy tanúja legyen mindazon szörnyűséges eseményeknek, melyek e házban megestek, feljegyezze ezeket, hogy híven

beszámolhasson róluk a város bírái előtt, akik majd ítéletet mondanak a gazember felett, ki mindezeket elkövette.

Igenlően bólintottam, vállalom a tanúságot Isten és ember előtt, mert ily rémséges tett elkövetője csak a hóhér kezei között nyerheti el méltó büntetését.

Így gondoltam már akkor is, pedig még nem is láttam mindent, csak szegény Gréte tetemét. A jó leány, hányszor toldta meg kevés hússal, kenyérrel a gazdájától vásárolt kancsó borokat, amiket aztán jóízűen fogyasztottunk társaimmal.

Bár papi személy vagyok, igaz még ifjú és indulatos, de bátran vallom: nem érdemel irgalmat itt a Földön az, aki ilyesmire vetemedik. A hatóságoknak kötelességük kivégeztetni az ilyen gazfickókat, hogy Isten ítélőszéke előtt felelhessenek tetteikért!

- És még nem is látott mindent – mondta keserű hangon a kapitány. – Kövessen!

Felszólítására vele mentem a konyha mögötti tároló helyiségbe, ahonnan lejáratt nyílt a ház alatti pincébe. Ez volt a belső lejáratt, amit akkor használtak, ha csak kis mennyiségű borért mentek le pincébe, ezért aztán jól ismertem én is. A másik ajtaját a pincének, ami jóval nagyobb volt, hogy az udvar felőli lejtőn le és fölgörgetett boroshordók átférjenek rajta, láttam már nyitva, de még sohasem használtam.

A pincében, közvetlenül az ajtó mellett szintén állt egy poroszló. Már az arcára pillantva láttam, hogy nagyon nemszeretem szolgálatot lát el.

Ahogy von Hochstaden kapitányt követve beléptem a számtalan gyertyával megvilágított borospincébe, azonnal megpillantottam Kaltenbacherékat. Ahogy egyik voltak az életben, úgy egyik lettek a halálban is.

De micsoda halálban! Ne ily halált adj énnékem, Uram!

Az asszony, az a kedves, jóra való asszony a hosszú helyiség első negyedében álló asztalon feküdt, oda volt kötözve. Ruháját megszagatták, szoknyáját egészen felhajtották, közszemlére téve szemérmét. Minden bizonnal erőszakot tettek a szerencsétlenül, mielőtt elvágták a torkát, akár egy szopós malacnak és hagyták elvérezni. Sűrű, alvadt vér tócsa ott feketélt az asztal lábánál.

Férjét az asztal melletti nehéz tölgyfa székhez kötözték, mely oly hatalmas volt, akár egy királyi trón, de ezúttal minden bizonnal a kínok trónusa lett.

Asszonyát ott erőszakolhatták meg a szeme láttára, erről tanúskodott, hogy vad kétségbeesésében még a száz fontnál is nehezebb széket sikerült odébb rángania helyéből, míg a kezeit, lábait hozzárögzítő kötelékek véres árkokat vájtak bőrébe.

Gyilkosa nem érte be azzal, hogy ily rémes lelki kínokat okozzon neki, tovább gyötörte testét is.

A székhez kötözött férfiú felsőruházatát szintén leszaggatták, mellét, hasát késsel összevagdalták. A hosszú, mély sebek úgy borították felsőtestét, akár a szántóföldet a barázdák. De aki ezeket a kegyetlen mintákat ráírta, az arcának sem irgalmazott. Alig ismertem meg a derék kereskedőt az arcát elcsúfító vágásokból kiömlő, rászáradt fekete vér alatt.

És a legborzasztóbb: a szemeit kivájták.

A két sötét üreg vádlón vakult a világba – én legalábbis ezt éreztem.

Keresztet vetettem és Istenhez fohászkodtam a lelki üdvükért. Nem éltek bűnös életet ebben a siralomvölgyben, bár minden bizonnal nekik is meg voltak a maguk vétkei. Sajnos, szent gyónás nélkül kellett elhagyniuk ezt az árnyékvilágot, de kértem az Urat, hogy fogadja őket úgymagához, hogy a Haldoklók Kenete nélkül távoztak.

- Mindent látott, atyám - mondta nekem a kapitány. – És maga a tanúm, itt az áldozatok mellett fogadom meg: a tettes százszorosan megfizet mindezért!

A hihetetlen kegyetlenség, brutalitás nyomai láttán meg tudtam érteni von Hochstaden indulatait. Kemény, háborúban edződött katonaember, aki rögtön a véres bosszúra gondol s nem az undortól, félelemtől forgó gyomrát tapogatja, mint

szánalmas jómagam. Micsoda szerencse, hogy ilyen derék ember áll városunk nyomozóhatósága élén. Ily rémtett így nem maradhat megtorolás nélkül!

- De nem csak azért, hívtam, hogy mindezen förtelmes tettekről tanúbizonyságot adhasson, de egyben a segítségét is kérem.

- Miben segíthetnék én önnek, kapitány úr? Isten szerény szolgája vagyok, természetesen buzgó imáimmal támogathatom, kérve az Urat, adjon önnek bölcsességet, erőt, hogy megoldja ezt a bűnügyet. De másban... Miben lehetne szolgálatára az én alkalmatlan személyem?

- Minden bizonnyal hallott már Johannes Bauer-ről.

Természetesen hallottam róla.

Ő az az ember, aki a városunkhoz közeli egyik majorságban él és az a hír járja róla, hogy varázsvesszőjével képes lopások és egyén bűnös cselekedetek tetteseit kézre keríteni. Azt beszélik róla, hogy csalhatatlan bizonyossággal megtalálja az elorzott tárgyakat és vesseje elől a gattettek elkövetői sem menekedhetnek meg. Oly könnyedén akad rájuk, – így mondják – ahogy én megtalálom kicsiny szobámban, semmi holmim közt a breváriumomat.

Beszélik például, azt az esetét, mikor egy kocsmában részegen összeszólalkozott néhány legény és, ahogy ez fiatal és forró fejű emberek között gyakorta megesik, a vita verekedésbe csapott át. Az egyik legényt, - ő kezdte-e a szóváltást, vagy más, utólag már nem lehet kideríteni – alaposan helyben hagyták és ki is dobták a kocsmából. Amint ilyen esetekben gyakran, ő átkozódva, bosszúállásról fogadkozva tápáskodott fel az utca sarából. A győztesek persze erre ismét rá akarták vetni magukat, de ő elmenekült a túlerő elől.

Késő este, mikor a kocsmában maradt győztesek fő hangadója haza indult, a sötétség leple alatt, egy félreeső helyen valaki rátámadt és több késszúrással megölte.

Mikor a holttestét megtalálták, a poroszlóknak első dolguk volt előkeríteni az előző esti verekedés kárvallottját. Nem volt nehéz dolguk, a kocsmai cimborák mind jól ismerték egymást.

A megvádolt azonban váltig tagadta bűnösségét, kínpadra vonni pedig nem lehetett, mert a város egyik tekintélyes polgárának volt másodszülött fia.

Az áldozat sem volt akárki, egy hasonlóan tisztos családból származó legényember, a von Hochstadenet ugyancsak szoríthatta a csizma. Ha a nyomozás során azt deríti ki, hogy a fiú a tettes, a családja bizonnyal megorrol rá, ha ártatlannak minősíti, a másik családdal akaszt tengelyt.

A kapitány, aki bár nem népszerű, mégis elismerten okos ember, ebben a kutyaszorítóban is megtalálta a megoldást.

Elhozatta Bauert a Városházára, ahol a bírák előtt adhatott tanúbizonyságot képességeiről.

Egy asztalon elhelyezték a vélt tettes kését, amit mindig magánál hordott és - mint ilyet a lehetséges gyilkos fegyvernek tartották – két másik, hasonló kést. Ezután felszólították a varázsvesszőst, hogy válassza ki a három közül azt a szerszámot, amivel már embervért ontottak.

Ő tévedhetetlenül a bevádolt ifjú kését emelte ki a többi közül.

Nem ez az egy csodálatos esete forog közszájon. És nem csak a pór nép ajkán. Bizony városunk méltóbb személyiségei is beszélnek kalandos nyomozásairól. És tévedhetetlenségéről.

Nekem ennyi is elég volt, mikor hallottam róla. Ha egy ember csalhatatlannak kiáltanak ki, akkor biztos, hogy tévednek. Vagy átkozott szerencséje van a sikereivel, vagy egyszerű szélhámosság az egész.

Az említett gyilkosságról csak még annyit jegyeznek meg, hogy végül is nem ítélték

el, azt akinek a kését kiválasztotta. A vádlott azzal mentette magát, hogy igen az ő késével valóban öntöttek már emberi vért, mivel ügyetlenségében többször is megvágta magát vele.

Ezt a mentő vallomást a bíróság el is fogadta, szabadon is engedték, hosszabb raboskodás és kínvallatás nélkül.

Rossz nyelvek a városban azt pletykálták, hogy először az áldozat családja fizette le a hatóságot és ezért vádolták be a rivális család fiát. Később a vádlott családja rálicitált a megvesztegetési pénzre és ezért találatot értatlannak az ifjú.

Akár így történt, akár másképp, Bauer nevét ekkor kapta először a szárnyára a hír.

Nekem, mint okvetetlenkedő fiatal papnak, erről is meg vagyok a magam véleménye. Igen könnyű lehetett Bauernak odasúgni, mikor indult kiválasztani a gyilkos szerszámot: „A jobb oldali az!”. És ahol a vád ilyen acélos lábakon áll, ott kétségtelenül jó védekezés, hogy a kés azért ontott emberi vért, mert a tulajdonosa a kenyere helyett az ujját szegte meg vele.

- Nos, - folytatta a kapitány – ide hívtam őt. Úgy vélem, minden segítségre szükségünk van, hogy e förtelmes bűntett elkövetőjét elcsíphessük.

Megütötte fülemet, hogy a kapitány elkövetőt emleget. Azt fel nem foghattam, hogy egy ilyen tapasztalt férfiú, hogy vélheti úgy, hogy ezt a gaztettet egy ember követte el. Addig még rendben, hogy Grétével végezhetett egyetlen férfiember is, már ha elég erős és ügyes. Én bizony nem boldogultam volna vele. Grétének nem csak a szíve, de a termete is nagy volt.

De hogyan kényszeríthette le egy maga bárki Kaltenbacherékat a pincébe? Hogyan köthette meg őket egyenként, úgy, hogy miközben az egyiket kötötte, a másik nem is próbált sikoltozva menekülni sorsa elől? Kaltenbacherék sem öregek, sem tehetetlenek nem voltak. Mindketten középkorú, egészséges, jó erőben lévő emberek lévén, ha nem is tudtak elbánni egy fegyveres támadóval, a meneküléssel igazán megpróbálkozhattak. Birkaként hagyták volna lemészároltatni magukat?

Ezt képtelenségnek tartottam, de véleményemet óvakodtam a kapitány tudomására hozni. Nem akartam magamra haragítani ezt a nagyhatalmú embert, akinek, csak Isten tudja miért, az a szándéka, hogy az én csekély személyemet is bevonja a nyomozásba.

- A varázsvessző használatát nem tiltja az egyház, úgy tudom – beszélt tovább a kapitány.

- Nem, természetesen nem. Igaz nem is támogatja - tettem hozzá megjegyzésként.

Megjegyzésem láthatólag fikarcnyit sem érdekelte. Láthatóan beérte annyival, hogy megerősítem szavait. Folytatta:

- Mivel arra készülök, hogy Bauer segítségét kérjem, nem szeretném, ha egyházi kifogások merülhetnének fel működésem ellen. Meg kell kérnem atyám, legyen jelen mindvégig a varázsvesszős nyomozás során. Jegyezzen meg mindent, ami történik, hogy tisztán állhassunk érsekünk, a bajor herceg elé, ha hívat.

- Erről fúj tehát a szél – állapítottam meg magamban, a régi mondást idézve. – A kapitány úr le akarja fedezni magát. És ügyesen csinálja.

Egyetlen húzással bizonyítja, hogy ő mindent megtesz a – szerinte gyilkos, szerintem – gyilkosok kézre kerítéséért, hiszen még a varázsvesszőst is elhívhatja. Ugyanakkor, kerít még egy gyakorlatlan fiatal papot is, akiről feltételezhető, nem sokat fog beleszólni az események alakulásába, de arra kiválóan alkalmas, hogy az egyházi és világi hatóságok előtt bizonyítsa:

Von Hochstaden-t a legjobb szándék vezette mindabban, amit tett. Mágiás cselekménybe nem akart keveredni, ezért is hozatott papot, hogy felügyelje Bauert. Csak a tettesek elfogása miatti igyekezete vezette minden cselekedetében.

Zseniális. Fel sem tételeztem volna ennyi ravaszságot erről rezes orrú, minden bizonnyal erősen italos emberről!

Logikusan, jól levezethetően eltervezett mindent, pedig nem sok ideje lehetett a fejtörésre, a bűncselekmény felfedezése, az ideérkezése óta!

Így utólag, már nem tudnám megmondani, melyik pillanatban fogott el az a fura, kellemetlen érzés.

Egyetlen gyilkos – nem lehetséges. Pontos terv – ilyen gyorsan?

Mi jöhet még?

Johannes Bauer. Aki ebben a pillanatban toppant be a pincébe egy másik poroszló, s nem az én hallgatag ismerősöm kíséretében.

Figyeltem az arcát.

Nem láttam rajta elborzadást.

Talán belépésekor ő már tudta, mire számíthat. Bizonnyal elmondta neki, a maga poroszlója. Bár én, ha tudom, hogy mi vár rám, ebben a kivilágított pincében, akkor sem tudom visszafogni megrendülésemet. Az ilyen látvány mindenki szívébe kell, hogy markoljon, hacsak nem hadat járt ember, akiből a háborúk borzalmai már kiöltek minden gyengeséget.

Tudtommal Bauer sosem járt hadban. Egyszerű paraszt.

Igaz lenne, hogy a pór népek ily érzéketlenek?

Az nem lehet. Rövid életem során bőven volt alkalmam megtapasztalni: a pórok épp úgy éreznek, épp úgy szeretnek és szenvednek, mint a nemesek, vagy a városi polgárok, akik közül magam is származom. Emberek ők is, ha egyszerűbbek is. De ehhez még embernek sem kell lenni: a kutya is nyüszít, ha gazdáját szenvedni, halni látja.

Miközben én mindezeket elmélkedem, a kapitány fogadta Bauer köszöntését és a varázsvesszősnek elismételte szinte pontosan ugyanazt, mint amit nekem elmondott, természetesen nem térve ki az én szerepemre.

De Bauer azt könnyen kitalálhatta, hacsak nem fából faragták a fejét.

Már pedig biztosan nem abból faragták. Durva arcú, tán negyven éves férfi volt, túl ifjúságán, de feltűnően jó erőben. Duzzadó izmain feszült a jól észrevehetően nem rá szabott ruha. Nem paraszti módit viselt, módosabb városi polgárok öltöznek így. Tán fizetségként kaphatta valakitől a sokat érő, csaknem új posztóruhát. Sajnos, városunkban nagy a kereslet a „tudományára”.

Jómagam butaságnak, babonának tartom az efféle praktikákat, inkább játéknak, semmint valódi tudománynak. Épp oly messze áll az ilyesmi a tudománytól, mint az a kedves játék, mikor az eladó hajadonok karácsony reggelén forró ólmot öntenek a hideg vízbe és a hirtelen megszilárduló, különös alakú fémdarabokból próbálják kitalálni majdani kérésük nevének kezdőbetűjét. Egyszerű emberek egyszerű szórakozása ez. És addig nincs is vele baj, míg játékszámba veszik. De ha jelentőséget tulajdonítanak neki, ha pörös ügyekben döntő bizonyíték lehet, hogy merre leng egy faág valaki kezében...

Sohasem tételeztem fel, hogy von Hochstaden, aki ha nem is tanult, de világlátott, tapasztalt ember, hihet a varázsvessző hatalmában.

Vagy tán nem is hisz.

Tán mutatóványa ez az egész, amit látok, furcsa színjáték, melynek egyelőre fel nem foghatom okát, értelmét. Mert az bizonyos, hogy a kapitány okkal, mégpedig jó okkal hozatta el Bauert és ez az ok nem okvetlenül az, amit az orromra kötött.

Bauer meghajtotta fejét, mikor a kapitány ráparancsolt, hogy fogjon hozzá, mutassa be tudományát.

Hang nélkül hagyta el a pincét és kisvártatva egy villás, Y alakú ággal tért vissza. Egy közeli fáról törhette a kertben. Pincébe lépésekor még mindig tépkedte róla a

gallyakat, leveleket, nemtörődöm módon szétszórva maga körül a hulladékot.

Nem tudom miért, de mozdulatairól az odafenti, széthasogatott kárpitok, széttépett, szétszórt könyvek jutottak eszembe.

A háncsot már nem hántotta le az ágról.

Bauer szűkszavú ember lehetett. Ezúttal sem szólt, csak bólintott egyet és felemelte úgy derék magasságig a vesszőt. Az Y két szétnyíló szárát tartotta a kezében és az egyenes, vastagabb szál meredt előre.

Isten bocsássa meg nekem egyetlen gondolatomat, de a fadarab így engem egy hevesen felmeredő hím vesszőre emlékeztetett.

Bauer lehunyta szemét, kicsit feljebb emelte kezét és előre lépett. A fadarab végével apró köröket írva lépett az áldozatok felé egyet, majd lassan még egyet.

A vessző megrándult a kezében és egyértelműen szegény Kaltenbacherné holtteste felé mutatott.

- Az asszony halt meg először – mondta Bauer kifejezéstelen, monoton hangon. Mintha nem is ő beszélne, csak maguktól jönnének szájára a szavak.

- Férfit kínoztá, mielőtt gyilkosa végzett vele. – Ez sem volt valami nagy újdonság. Már betoppanásomkor ugyanerre a feltételezésre jutottam én is.

- Kínzás közben bort ivott, sok bort.

Újdonságszámba ez sem ment. A sarokba hajított, törött borospalackok tanúskodtak erről. Kaltenbacherné bizonyosan nem tűrt volna meg ilyen szemetet a házában. A férjére sem vetett volna jó fényt, ha egy ügyfelét magával hozva a borospincébe, törött borospalackokon kell tapodniuk.

Körbejárta a súlyos tölgyfa széket, amibe Kaltenbachert kötötték. A vessző vége folyamatosan az áldozatra szegeződött.

- Vallatta, sokáig vallatta, de ő nem volt hajlandó elárulni nekik, hová rejtette el a pénze javát. Mert odafent a házban csak pár tallért talált, a remélt zsíros fogás helyett.

- A férfi sikoltozott a fájdalomtól és a félelemtől, de nem beszélt. Még akkor sem, amikor megvakította. Végül elvágta a torkát. Odakint már hajnalodott, menekülni kellett, beérve a soványka zsákmánnyal.

Szagatott szavaival egészen jól leírta, mi történhetett. A történetek ilyes alakulására következtettem én is. Egyetlen, de annál nagyobb eltéréssel. AA gyilkos nem lehetett egyedül!

De hallgattam. Isten irgalmazzon bűnös lelkemnek!

Bauer megfordult és a feljáró felé indult. A kapitány két poroszlójával a nyomába eredt. Én is csatlakoztam a kis menet végéhez.

Bauer körbejárta a házat, nyomában mi. Szinte, mint egy körmenet.

- Kutatott. Keresett. – Jegyezte meg időnként.

- De nem találta a kereskedő elrejtett aranyait – tette hozzá.

Szegény Gréte tetemére csak egy pillantást vetett.

- Ezt ölte meg először. Az ostoba szolgáló csak útban volt. – Ennyi volt a fölötte elmondott beszéd!

- Nem talált semmit – mondta még, mielőtt kiléptünk a házból.

Egy újabb gondolat ötlött az eszembe. Honnan tudja, hogy a tettesek – magamban ragaszkodtam a többes számhoz – nem találtak semmit? Talán bizony az a csodálatos varázsvessző azt is megmutatja, ami **nem** történt meg, s nem csak azt, ami történt?

Kiléptünk az utcára.

- Erre indult el – fordult azonnal határozottan az egyik irányba. Arra, amerre a város széle esett.

- Itt ment végig – Mintha verset citálna, mintha betanult szöveget mondana fel, úgy kommentálta a történéseket.

Lassan ballagtunk a városkapu felé.

- Itt – torpant meg az egyik ház előtt váratlanul. – Itt van valami... Valamit érzek.

Bauer nagy izgalom jeleit mutatta. Kezében rángatózott a faág, ő pedig kimeredt szemmel nagyokat nyelt, mint aki belei feltörekvő tartalmát igyekszik visszafogni. Fejével sűrűn, gyorsan, aprókat bólogatott és egész testével a ház irányába dőlt, mintha arrafelé húzná valamely láthatatlan kéz.

A kerítés túloldalán három gyerek játszadozott. Azaz már abbahagyták a játékot és minket bámultak.

- Hol vannak a szüleitek – dörrent rájuk von Hochstaden.

- Kint dolgoznak a szőlőkben – felelte a legnagyobb gyerek megszeppenten, de azért kicsit büszkén is. Nekik szőlőjük van! Nem akármilyen emberek az ő szülei!

- Mióta vagytok itt kint az udvaron? – folytatta a kapitány a kikérdezést. Ezzel csak egyre jobban ráijesztett a tíz éves forma fiúra. A két kisebb csak hallgatott mögötte, a lány a másik fiúba kapaszkodott.

- Ahogy a szüleink elmentek, kijöttünk mi is – bizonytalankodott az időpontban a gyerek.

- Mikor volt az? – ütötte a vasat von Hochstaden.

Mintha egy gyerek tudhatná az időt!

Ez tudta.

- Még nem harangoztak a hatos misére, mikor édesapámék elindultak. Mi kijöttünk és nem sokkal utána hallottuk a harangot.

Tehát az időpont stimmelhet. Ha járt erre idegen hajnalban, kora reggel, látniuk kellett.

És már mondták is, kérdés nélkül.

- Járt itt egy kék zekés ember. Még sosem láttuk. Édesapámat kereste. Azaz nem is őt. Azt mondta, valakinek itt kell lennie, a bor miatt. De hát nem volt itt senki! - bizonygatta buzgón a gyerkőc. – Édesapám se mondta indulás előtt, hogy keresni fogják. Mert szokták – tette még hozzá és gyermeki büszkeség csengett a hangjában. Az ő papája fontos ember, akit sokan, sokszor keresnek!

A gyerek igazat mondott. Az apja tényleg fontos ember, borkereskedő, ha nem is oly gazdag és sikeres, mint Kaltenbacher volt. És ő nem csak adja és veszi a borokat, hanem termeszt is. Magam is ittam már a terméséből, nem is oly régmúlt kispap koromban. Bár annak idején a város melyik borkerekedőjénél nem jártunk a testvérekkel?!

- Hogy nézett ki az az ember? – kérdezte Kaltenbacher szigorúan.

Ez a felesleges szigor sem tetszett. Minek durva hangon beszélni az amúgy is készséges gyerekekkel.

- Magas férfi volt, szőke hajú, az égszínkék zekéje alatt fehér inget viselt. Fekete nadrágja és csizmája volt, kard nem függött az oldalán, csak egy kés az övén – sorolta a gyerkőc éneklő hangon.

Ó, nagyon is jól ismertem ezt a hanghordozást! Így beszélnek a templomban a ministráns gyerekek, amikor a bemagolt latin imádságokat mondják fel, amikből egyébként egy szót se értenek.

Ez a kölyök is betanult szöveget mond fel!

Csak az a kérdés, hogy ki taníthatta be és főként: miért?

Kezdttem úgy érezni, hogy egy színjáték nézője, mi több, akaratlan szereplője vagyok. De ki írta, ki rendezte ezt a drámát?

És megint csak:

Miért?

- Jól van, okos fiú vagy – dicsérte meg a kapitány a gyereket, az iménti zord beszédmódjával teljesen ellentétes hanghordozással.

Ez a mondat olyan volt, mint mikor az iskolában a szigorú tanár int a jól felelő

tanulónak:

- Rendben van, leülhetsz.
 - És merre ment az az ember? – kérdezte von Hochstaden.
 - Arra – mutatott a gyerek habozás nélkül az utca azon vége felé, amerre fordulva Bauer állt.
- A gyerek keze és varázsvessző mutatta az irányt.

20. Rövid játék. Idő: jelen. Hely: a könyvtár.

Felemeltem a fejem lapokból.

- Ennek tényleg van eredetije? És az valódi feljegyzés, nem holmi középkori rémtörténet? – kérdeztem.

Meisse kisasszony időközben letelepedett ahhoz az íróasztalhoz, ahonnan a kéziratot előásta.

Miközben olvastam, fel-fepillantottam.

Ő pedig hol engem figyelt, hol az ölében tartott laptopot pöcögtette. A készüléknek nem jutott hely az asztalon. Vagy csak így kényelmesebb volt.

Utálom, ha olvasás közben fixíroznak. Mindig is idegesített, ha valaki az ölében tartott egy számítógépet.

Tán túl sokra becsülöm ezeket a szerszámokat. De, hogy lehet úgy írni, hogy valakinek az ölében van a gép?

Mielőtt valakinek az jutna az eszébe, hogy rigolyás, vén fafej vagyok, megnyugtatok mindenkit: rigolyás, vén fafej vagyok.

Mert valójában nem az idegesített, hogy figyelt, hogy az ölében volt a laptop. A történet zavart, amit kezembe adott.

- Ez a pap, – mondtam – ez a Jakob egyáltalán nem úgy ír, gondolkodik, ahogy azt az ember egy kora újkori egyházi személytől elvárná az ember.

- Vagyis, ahogy maga elvárná!

Elevenjére tapintottam. Ha nem maradt volna változatlanul kedves a hangja, az mondanám: szinte rám ripakodott.

- Mit tud maga a történelemről? Annyit eltalál, hogy ez az irat már az újkorban keletkezett. Még csak nem is a legelején. Az imént mégis középkori rémtörténetnek nevezte. Kolombusz már majd egy évszázada, 1492-ben felfedezte Amerikát és ezzel beindult a tengeren túli területek gyarmatosítása, az újkor. De Amerika felfedezése Jakob Münzell számára is régmúlt esemény. Ez a vallási reformáció kora! Ekkor úgy pezsgett a szellemi élet Európában, mint tán klasszikus ókor óta soha. A nagy reneszánsz – enyhe gúnyt véltem felfedezni a hangjában – ehhez képest pörsenés volt egy hangya hátsóján!

Szívem kedvenc öreg hölgye egészen belelkesült.

- Egy tanult, felvilágosult fiatalember feljegyzései ezek! Párizsban, Milánóban járt egyetemre, maga is említi. Az eredeti szöveg hemzseg a latin kifejezésektől, szándékosan hagytam ki a legtöbbet, hogy érthetőbb legyen a szöveg. Hibátlanul beszélhette a nyelvet. Nem tudom meddig jutott, – nézet a kezemben tartott papírokra – de már annak is ki kellett derülni, hogy nem csak kijárta az iskolákat, bemagolva a tananyagot. Jó adag józan paraszti ész is szorult belé, egészséges kétellyel szemlélte, amit látott. Amit láttatni akartak vele. Manapság beválna oknyomozó újságírónak. Eszes, tud írni és őszintén rá akar jönni, mitől döglenek a birkák. Plusz, még becsületes is!

Olyan rajongással beszélt a néhai fiatal papról, mintha személyesen ismerné.

Ami persze kizárt. Annyira nem öreg az öreglány.

21. Történelmi krimi (folytatás)

Elindultunk a jelzett irányba, tovább a város széle felé. Menetünk sorrendje változatlan maradt, elől Bauer a vesszejével, utána von Hochstaden két poroszlójával, leghátul pedig én, Jakob Münzell, a kétségeimmel.

Azért is maradtam, hátra, hogy ha alkalom adódik, váltsak néhány szót a gyermekekkel.

Nem adódott alkalom. A kapitány szeme láttára, füle hallatára pedig nem akartam kérdezősködni tőlük, mert tartottam tőle. Igen, bevallom, félttem attól az embertől, akkor is és később is. Még most is félek, mikor ezeket a sorokat írom, pedig már nem árthat nekem. Vagy ki tudja.

Gyáva pap vagyok csupán, Isten legkisebb, méltatlan szolgája, aki a szószékről dörgelemeskedik, de ha a való életben, kint az utcán kell szólania, dadog, ügyetlen. Zavarba jön, ha idősebb tekintélyesebb emberrel kell szólania és még nagyobb az elfogódottsága, ha szép, fiatal lánnyal kell szóba elegyednie. Semmirevaló az ilyen.

Követtem az előttem menetelő négy embert, követtem őket a pokolba vezető úton.

A következő sarkon, ahol több irányba is fordulhattunk, Bauer ismét megtorpant.

Varázsvesszőjével az irányokat próbálgatta, hol erre, hol arra fordította, körözött vele. Kereste az irányt, a további nyomokat. Engem óhatatlanul egy szimatoló ebre emlékeztetett, de míg a kutyák csodás szimata csaknem mindig eligazítja őket, nem sokat tettem volna arra, hogy Bauer bárhová is eltalálna a vesszejével. Már, ha nem tudja jó előre, hogy merre kell útjának vezetnie.

Egy darabig hókusz-pókuszolt. Végül megindult, az egyik utcán, tovább.

Ezt az utcát is jól ismerem, a végén áll a „Hansa-hajó”-hoz címzett fogadó, ahol már szintén többször megfordultam. Természetesen még felszentelésem előtt.

Alig tettük meg néhány lépést a fogadó felé, mikor Bauer ismét megtorpant. Remegett keze-lába, víz ütközött ki a homlokán. Teste enyhén rángatózott, mintha erős vonzásnak igyekezne ellent állni.

Magamban, - szégyen ide, gyarlóság oda – csodáltam. Abban bizonyos voltam, hogy csaló, de lenyűgözött, milyen remekül csinálja. Nagyszerű színész lehetett volna belőle.

- Ott, ott – hörögte, és mintha a fadarab a kezében rángatná őt, s nem ő mutogatna vele az utca széle felé, az utcát szegélyező egyik ház felé botorkált.

A házfal tövében kutya közönséges borospalack hevert. Az üvegfúvók utcájában tucattal árusítják ezeket. Amennyire tudom, az ilyeneket még csak nem is fűjják, hanem valahogyan öntik. Olcsó, közönséges darab.

Az egyik poroszló felemelte az üveget.

Megmutatta a kapitánynak.

Én is odaléptem melléjük, hogy lássam, mit szemlélnek oly merőn.

A palackon ott volt Kaltenbacher pecsétje. Az a bor, ami ebben a palackban volt, az ő pincéjéből származott.

- Erre kellett jönnie a tettesnek – csattant fel a kapitány. – Elhozott magával az áldozat pincéjéből egy üveg bort. Menet közben benyakalta és itt eldobta az üveget.

- Ez is egy magyarázat – gondoltam magamban, és gondolataimnak óvakodtam hangot adni. - De akkor a gyilkos az én paplaktól szobámban is járhatott. Ottani asztalomon ott állt ugyanis e palack szakasztott mása.

Bauer ide-oda mozgatta vesszőjét a palack fölött. A poroszló, aki tartotta az üveget láthatóan roppant kényelmetlenül érezte magát, hogy ilyen kínos, közeli kapcsolatba került a varázssos szerszámmal.

Mintha gyermekkorában nem pont ilyeneket tördelt volna le a fákról! És azóta is, százszor, ezerszer, tűzrakáshoz, bármihez.

Már kifejezetten dühített a színjáték.

De nem szólhattam, még arra is vigyáztam, hogy az arcomon egy rándulással se fejezzem ki valódi érzelmeimet.

Ájtatosan ostoba faképpel bámultam Bauerra, aki artikulálatlan hangon hörögve jelentette ki:

- A tettes... A tettes dobta el.

Nyakán egészen kidagadtak az erek, a feje kivörösödött. Néhai tanáromat juttatta eszembe, kit rendszerint a gutautés kerülgetett, mikor valamelyik silány dolgozatomat olvasta.

- Arra – bökött Bauer a pálcával az innen már látható „Hansa-hajó” felé váratlanul.

Az üveget tartó poroszló annyira megijedt váratlan mozdulatától, hogy csaknem elejtette a becses „bizonyítékot”.

Bauer sebesen megindult a jelzett irányba, minden mozdulatával jelezve, nem ő megy, csak pálcát követi, a varázsos vonzás irányítja lépteit.

Egyre gyorsuló léptekkel haladt, végül már csaknem futott.

Von Hochstaden és a poroszlók futólépésben követték.

Én sem akartam lemaradni, szaporáztam tehát lépteimet.

És jól sejtettem.

Bauer a „Hansa-hajó” bejárata előtt torpant meg.

- Bent van..., bent van... - hörögte a már ismerős, elváltoztatott hangon.

A kapitány azonnal átvette az irányítást.

- Te ideálsz a bejárathoz – mutatott a hallgatag poroszlóra, akit értem küldött. – Teremtett lélek se ki, se be ezen az ajtón. Akár a kardod is használhatod, ha valaki erősködne. Te, – fordult a másikhöz – fuss erősítésért. Hozz legalább egy tucat embert. Körbevevessük majd az épületet, hogy semerre se szökhessen meg. Amíg visszaérsz, én hátrakerülök, hogy az ottani ajtót se használhassa.

A poroszló engedelmesen elügetett.

A másik kardot vonva az ajtó mellé lépett, úgy állt, hogy ha valaki bentről kinyitja a rézveretes, nehéz kaput neis lássa őt mindaddig, míg ki nem lép az utcára.

A kapitány, ahogy mondta eltűnt az épület sarkánál, a fogadó mögött i sikátor irányába.

Csak Bauer és én maradtunk várakozva a helyükön.

Nem tudom, neki mi járhatott a fejében, de én arra gondoltam:

Mire jó ez az egész? Ha csakugyan csak egy tettesre számítanak, márpedig pedig olyan biztosak abban, hogy csak egy tettes van, mint, hogy csak egyetlen Isten vagyon az égben. Akkor mire ez a nagy felhajtás? A nagydarab kapitány a két megtermett poroszló segítségével bárki férfiembert képes lehet leteperni.

Megint csak nem értettem az események mozgatórugóit.

Ez a baj velem, nem ismerem eléggé az embereket. Gyakran vagyok részese oly történéseknek, melyek értelmét fel nem foghatom. És mégis, sokan kérnek tanácsot tőlem, csak mert pap vagyok. Mintha bizony egy pap automatikusan a bölcsesség letéteményesévé válna, mikor felszentelik. Pedig csak gyarló, bűnös ember marad, aki hihetetlen felelősséget vett a nyakába. Akkorát, hogy tán el se bírja.

Ezen és hasonló dolgokon elmélkedtem, míg a poroszló társaival vissza nem tért. Nem maradt sok időm az elmélkedésre, mert a poroszlók laktanyája alig néhány percnyire volt a „Hansa-hajó”-tól. Biztosan gyakran látogatták is a fogadó ivóját.

Ez megint szöveget ütött a fejembe:

Ha ez egy olyan fogadó, ahová gyakran járnak a törvény emberei, a gyilkos miért pont ide menekült? Ennyire ostoba még Joschi, a város közismert bolondja sem lehet, aki a karját lengetve kergeti a piactéri galambokat és feleségül akarja venni valamennyit.

Úgy képzelem, frigyükből kis angyalok származhatnának.

A szerencsétlen.

Bár abban igaza van, az emberek frigyéből kis angyalok, gyermekek születnek...

Hatan voltak az érkező fogdmegek. Hárman közülük hátra kerültek, ahol a kapitány őrködött. A másik három ott maradt velem és a kivont kardú poroszlóval.

Bauer egykedvűen támasztotta a szemközti ház falát és úgy szemlélte az eseményeket, mintha semmi köze sem lenne hozzá.

Von Hochstaden visszatért hozzánk.

- Én megyek be elsőnek – kezdte azonnal utasításait. – A kiáltásomra hátulról is betörnek a fiúk. Ti követték engem. Utoljára Bauer jön be. Ő majd megmutatja, kit kell elfognunk.

Az egyik poroszló arcán halvány mosoly suhant át. Megjegyeztem a kopasz fejét, kövér képét. Ez legalább annyira nem hisz a varázsvesszősnek, mint én. De szólni ő sem mer. Mert bölcsen hallgatott ő is.

A kapitány viszont beszélt tovább:

- Akire rámutat, azt leteperitek, megkötözték. Élve kell elfogni, fegyvert csak akkor használhattok, ha védekeznetek kell – fejezte be utasításait.

Az ajtó felé fordult.

- Gyerünk! – kiáltotta és berontott a fogadóba.

A poroszlók mentek utána, ahogy a kiskacsák követik a tojót a tóhoz.

Bauer is felélénkült hirtelen és berohant utánuk.

Végül maradtam én, akinek a belépője nem sikerült valami dicsőségesen, mert a küszöbön elbotlottam izgalomban, ezért tántorogva érkeztem az ivóba, ahonnan inkább kifelé illik tántorogni. Ha meg nem kapaszkodom a bejárat melletti üres asztalban, bizony, szégyenszemre orra bukom.

De meg kapaszkodtam.

Így se hozhattam sok dicsőséget az egyházra, de szerencsére, vagy az Úr akaratából, senki sem figyelt rám.

Mindenki Bauerre figyelt, aki egy döbbszerűen állt.

Az tán megriadt, tán meghökkent berohanásunkon, mert felpattant asztalától. Rajta kívül csak két kereskedőseggé-féle fickó üldögélt az egyik sarokasztalnál, azaz már ők sem ültek. A kocsmáros is állt, a pultjára támaszkodva. Számára minden bizonnyal nem volt újdonság a poroszlók váratlan rohama. Kocsmában előfordul az ilyesmi.

Bauer kezében remegett a pálca, ahogy vádlón a férfi mellének szegeződött.

Az ismeretlen magas volt, szőke hajú, az égszínkéék zekéje alatt fehér inget viselt. Fekete nadrágja és csizmája volt – épp, amilyenek a gyerekek leírták.

Egy drámai pillanatig csend volt, aztán, mintha jeladásnak engedelmessé, Bauer, a szokásos torz hangján felnyögött:

- Ő az... Ő az...

Kezében úgy táncolt a varázsvessző, mintha megbokrosodott volna.

A poroszlók a férfira vetették magukat. Az, az oldalán függő késhez kapott, mert kardja nem volt, ahogy a gyermekek is megmondták.

De annyi esélye sem volt, mint harmatcseppnek a pokol tüzével szemben.

Kiáltott is valamit, amit nem értettem.

De letepertek egy szempillantás alatt. Ugyanennyi idő kellett ahhoz, hogy béklyó kerüljön hátracsavart kezére és pecek a szájába.

Aztán talpra rángatták.

- Te ölted meg Kaltenbacher borkereskedőt és háza népét – mondta Von Hochstaden kapitány az ember arcába hajolva.

Nem kérdezte. Állította.

Az hevesen, tiltakozóan rázta a fejét, de szólni nem tudott a szájába erőszakolt pecektől.

- Letartóztatlak, te nyomorult csepűrágó. Bűnhődni fogsz! – recsegte a kapitány, mint rosszul megírt vásári komédiában a dilettáns pojáca.

De ezt a véleményemet legfeljebb a kövér, kopasz poroszló osztotta. A többiek, a kocsmárossal és a másik két vendéggel egyetemben csodálattal néztek von Hochstadenre.

Ma éjjel történt a bűntény és ő már kora délelőtt rátette kezét a tettesre.

Félreálltam az útból, ahogy kirángatták a védekezésre képtelen férfit az utcára.

Odakint a kapitány a menet élére állt.

- A Városházára, a törvény elébe – adta ki a parancsot.

És a menet megindult.

22. A múltból a jelenbe

- Ennyi volt? – kérdeztem, mikor befejeztem az olvasást.

Meisse kisasszony, aki közben tett-vett, éppen háttal állt nekem. Lassan fordult meg.

- Nem elég? Nem látja mekkora dráma? És nem egy ember agyszüleménye. Az író az élet.

- Régen volt. Tán igaz se volt.

- Mondták már magának, hogy ritka nagy fafej?

- Sűrűn. Főként hölgyek. De ez nem változtat a tényen. Ez az egész már nagyon régen történt. Ha megtörtént egyáltalán és nem ez a Münzell akart bemutatkozni, mint rémregényíró. Mert azt ugye fel sem merem tételezni, hogy ön költötte az egészet.

Pír futotta el az arcát, a bőr megfeszült járomcsontjain. Egy szempillantás alatt vagy negyven évet fiatalodott az arca.

Tényleg bombázó lehetett a maga idejében.

- Hogy képzeli...!

Olyan éles volt a hangja, mint a szorgos böllér kése, aki vagy egy fél órát fente a disznóvágás előtt szerszámát.

- Csak nem tételezi fel rólam, hogy... De miért tenném?

- Nem, tényleg semmi oka arra, hogy hamisítson egy ilyen dokumentumot. Nem akartam megbántani. Egyszerűen csak hivatásos kételkedő vagyok. Meg akarom fejteni ezt a rejtvényt. Ez a kézirat látszólag segíthet. A kérdéses időből és helyről származik. Szerepel benne egy színész. Ez is jó nyomnak tűnik. Nem lehettek akkoriban annyian vándorszínészek Köln környékén, hogy egymásba ért az álszakálluk. Csak épp a pasi neve hiányzik. És ez a Münzell... Tudunk róla még valamit? – kérdeztem.

Meisse kisasszony a fejét ingatta.

- Sajnos semmit. Igazán sajnálom. És nem maga, meg az ügyfele miatt. Egészen megkedveltem a feljegyzése alapján. Szívesen megismertem volna a további sorsát. Nem lehetett egyszerű élete abban a korban. Túl felvilágosult volt hozzá, túl racionálisan, hogy ne mondjam: korszerűen, mai stílusban forogtak a kerekek az agyában. Bonyolult idők voltak, papíron már újkor, de az emberek gondolkodásmódja még középkori. Boszorkányüldözések a városokban és aranycsinálók a fejedelmi udvarokban. Egyházszakadás, reformáció, ellenreformáció. És persze szakadatlan háborúk mindenfelé Európában. A pogány török seregek egészen Ausztriáig törnek előre. A keresztény Európa nem tud összefogni ellenük, bár retteg a pogány veszedelemtől, de mindenki a saját pecsenyéjét sütögetné inkább. A közös ellenség oly

távoli, ha Itáliából, vagy valamelyik német hercegségből nézzük. Őrült egy kor volt az.

Ebben mélységesen igazat adtam neki. Tudtam volna mesélni egy ócska, rozszant várról, ahol alig negyven évvel korábban, ezerkilencszázharmincöt hős szállt szembe egy csaknem kétszázezer főt számláló, ostromló török sereggel. És győztek. A pogány kontyosok véres fejvel takarodtak el a golyó verte, rommá lőtt falak alól. De nem volt megfelelő az idő, hogy kiselőadást tartsak hazám történelméről. És persze irodalmáról, mert egy zseniális írónk megénekelte ezt az ostromot, oly remekül, hogy könyve máig az egyik legnépszerűbb olvasmány.

Egy pillanatra egészen elérzékenyültem, ahogy elkalandoztak a gondolataim. Ezért szeretem a történelmet: a régi, csodálatos mesékért, melyek ráadásul még igazak is. Néha.

- Ne merüljünk bele a történelembe, mint biciklis Joe, a sonne-i lópálya – mondtam.
– Mert akkor holnap reggelig itt ülünk és történeteket mesélünk egymásnak.

- Annyira bánná? – kérdezte dévajul.

- Kisebb korkülönbség esetén kevésbé – feleltem őszintén.

Nem sértődött meg. Nevetett.

- Azt meghiszem!

- Kutat még utána? – kérdeztem Münzellre célozva.

- Persze. De itt a könyvtárba sajnos biztosan nincs róla már semmi. De vannak ismerőseim, mindenfelé. Megígérték, hogy maguk területén utánanéznék Münzell atya viselt dolgainak. Leginkább az érseki könyvtárból számítok sikeres találatra.

- A könyvtárosok titkos maffiája – vigyorogtam.

- Ha már az emberek többségét nem érdekli, ami ezen a polcon porosodik, ha a világon mindenfelé csökken a könyvtárak látogatottsága, legalább éljünk a lehetőséggel. Elszórakoztatjuk magunkat. És néha másokat is – nézett rám jelentőségteljesen.

- Igen, – bólogattam beismerően – engem is. Ha ráakad Münzell sztorijának folytatására, vagy bármire a derék atyától, kérem, küldje el nekem – azzal egy cetlire felírtam az e-mail címemet. Ő is megadta a magáét, de elegánsabban: egy névjegyet nyújtott át hercegnői fenséggel.

- Tudja, - magyarázkodtam, pedig nem is kellett volna – lehet, hogy köze van Münzellnek ahhoz, amiben én utazom. De valószínűbb, hogy nincs. Egyszerűen, izgat a története. Fogalmazzunk így: pusztá kíváncsiságból.

- Ami az egyik legremekebb dolog a világon – nyugtatott meg. – Kíváncsiság, tudásvágy nélkül sehol sem lennénk. Legfeljebb a fák tetején lopkodnánk ki a tojásokat, védtelen madarak fészkeiből. És eszünkbe se jutna, hogy mamut combból jobb és bőségesebb vacsora készíthető.

Szívemből beszélt.

- Ezeket nekem adja? – lengettem meg a nyomtatott lapokat.

- Viheti – legyintett könnyedén.

Elbocsátásnak véve kézmozdulatát, felálltam. Jobb rögtön indulni, mielőtt tényleg itt ragadnék – véltem.

Odaléptem hozzá.

Lehajoltam, megfogtam a kezét és az ajkamhoz emeltem.

- Őszinte kézcsókom a legszebbik hercegnőnek – mondtam halkán és könnyű csókot leheltem ráncos kézfejére.

Aztán gyorsan kiegyenesedtem, megfordultam és távoztam. Nehogy ő is mondjon valamit.

23. A sírrablók beletrafálnak

Még jártam egyet Kölnben, csak úgy, minden cél és értelem nélkül. Legjobban úgy tudok gondolkodni, ha megyek. Mindegy honnan és mindegy hová. A lényeg, hogy mozgásban legyek. Ez jobban serkenti a kis szürke agysejtjeimet (copyright by Hercule Poirot), mint bármilyen ajzószer. Lehet, hogy így ütközik ki a csavargóvér?

Ezt nem tudom. De lehetségesnek tartom. Azt viszont biztosnak, hogy kezd összeállni a kép. A kirakós játékból persze hiányzik még jó néhány darabka, de talán az ásatáson azokból is előkerül pár fecni. Ezt persze csak képletesen értem.

De abban bízom, hogy találnak valami lényegeset. Ha mást nem, akkor azt, hogy nem temettek oda semmiféle Tappertet. És akkor mehetünk mind haza.

Bár egyre kevésbé véltem úgy, hogy Romero a levegőbe beszél. Minden eddig beszerzett bizonyíték arra mutatott, hogy van alapja a történetének és az egészben ez zavart a legjobban.

Nem véletlenül mondtam Meisse kisasszonynak, hogy hivatásos kételkedő vagyok. Többnyire nem hiszek el semmit, amivel találkozom ebben a világban. Amit meg mégis, az sem igazi hit. Legalábbis nem olyan, mint másoké. Azok érzik a hitet. Nálam ez egy racionális döntés. Ésszerűen eldöntöm, hogy mit hiszek. Hát nem marhaság?

Ha valaki rákérdezne, mit láttam Kölnben aznap, a szokott pontossággal így felelnék:

- Embereket, házakat, autókat. Néhol még fák is akadtak.

Ennyit nagyszerű megfigyelőképességemről.

Mi több, állítólag, még valami híres dóm is van itt. Azt is láttam. Ha ugyan nem tévesztettem össze egy másik templommal.

De nem is városnézési célzattal mászkáltam, a megvilágosodást kerestem, holott nem is vagyok buddhista. Nem is világosodtam meg.

Ezért aztán, nagyjából az ötödik fagyfalt és a harmadik hamburger után, úgy döntöttem: visszamegyek Schönwaldba.

És lőn.

A buszpályaudvart nem volt könnyű megtalálni, még úgysem, hogy szolgálatkészen kedves járókelő németes precizitással elmagyarázta, hogy jutok oda. No de, ha valaki képes egy egyenes utcában is eltévedni...

Azért csak felkerültem a schönwaldi buszra.

Már erősen esteledett mikor a panzió előtti buszmegállóban leszállva érzékeny búcsút vettem a buszon megismert, mintegy húsz embertől, akik versengve segítettek, hogy a rokonszenvesen hülye külföldi el ne tévessze a megállót, ahol le kell szállnia. Ez a társaság útközben frakciókra szakadt és egészen jól összevitatkoztak azon, hogy hol is van Schönwald és miről ismerszik meg a kérdéses megálló. Végül, ha nem is a legnépesebb, de a lehangosabb pártnak lett igaza, melyet egy apró, de igen kövér hölgy vezetett. Tőle pukedlival búcsúztam el, amin többen röhögtek. Ő is kacagott.

Ezeknek is adtam egy kis mesélivalót és szereztem egy jó napot. Itt az ideje, hogy lelkes régészeim hangulatát is fellendítsem - véltem.

Az mindig is tudtam: nem vagyok tévedhetetlen.

Ezúttal is tévedtem.

Semmi szükség nem volt arra, hogy fellendítsem a hangulatot.

Mikor betoppantam az ivóba, társaságunk apraja-nagyja ott üldögélt. Még jó, hogy terjedelmes terem a panziónak szinte az egész földszintjét elfoglalta. Különben a helybeliek minden bizonnyal kiszorulnak ezen az estén, kedvenc alkoholizáló helyükről.

És a társaság ünnepelt. Nem csekély hangerővel.

A lehangosabb Tomasewzki volt, aki a régi szép hagyományoknak megfelelően

vodkát vedelt, egész üveg állt előtte az asztalon. És az üveg alján valami kis maradék.

A többiek, Johnny-val és Liselottéval az élen, sört ittak korsószámban.

Mikor beléptem, észre sem vettem, mert azzal voltak elfoglalva, hogy helyismeretüket és Németország iránti szeretetüket a „Trink, trink, bruderlein trink” kezdetű rigmus interpretálásával, söröskorsó lengetéssel, és az ültükben való ringatózással fejezzék ki. Úgy festettek, mint egy fiók Oktoberfest.

Tomasewszki vezényelt, akár egy kaptos karnagy, egészen addig, míg mellélépve meg nem fogtam a vállát:

- Mi az öröm tárgya, hapsikám?

Kissé tompa tekintettel nézett fel rám. Koncentrált, fókuszált, majd közzé tette felfedezését:

- Á, itt a mi nagy nyomozónk!

Ez, mint a felfedezések gyakorta, félig sem volt igaz. Mert ugyan tényleg ott álltam mellette, de, hogy nyomozó lennék... Pláne nagy!

Őt azonban ez az egyharmadnyi igazság is kielégítette.

Azt csak remélni mertem, hogy tudományos kutatásaiban, meg az ásatáson azért alaposabb.

A felkiáltására egyedül Christine figyelt fel.

Talán azért, mert egyedül előtte állt limonádé az asztalon.

- Megtaláltuk, aranyapám, megtaláltuk – rikoltotta éktelenül Tomasewszki.

- Mégis, mit? – érdeklődtem. – Az elveszett szüzességedet, a nagymamucikád báli legyezőjét, vagy az élet értelmét?

Az ő állapotában általában ilyesmiket szoktak találni. Én csak tudom.

- A sírt, papuskám, a sírt!

Akkora lelkesedéssel mondta, amilyenel lord Carnavon beszélhetett Tutenkamon sírjának felfedezéséről. De, remélem ezt a csapatot nem sújtja a fáraó átka, mint a legenda szerint amazt. Sem a színészé. Mert azért még én is tudok annyira következtetni, hogy rájöjjenek, miféle sírt emleget. Ja, kérem, a deduktív logika... Sherlock Holmes óta ismeretes, hogy a nyomozók legjobb barátja. Persze doktor Watsonon kívül.

De nekem nem jutott Watson. Igaz, nem is vagyok Sherlock Holmes. Még csak nyomozó se.

Jutott viszont doktor. Nem is akármilyen. A pszichológiáé. És ahogy elnéztem Christinét, a jó öreg Holmes boldogan becserélte volna Watson dokira.

Odaballagtam hozzá, mert azt már láttam, hogy összefüggő, értelmes szöveget ebben a társaságban csak tőle várhatok.

Az asztalhoz húztam egy széket és leültem Christine mellé, odébb tolván egy régészpalántát, aki elszántan tette a szépet a rá oda sem figyelő, nála vagy tizenöt évvel idősebb bombázónak.

A srác csúnyán nézett rám, de ezúttal rajtavesztett. Én sokkal csúnyábban tudok nézni és a gyakorlatom is jóval nagyobb benne.

Inkább elfordította a fejét, elismerve az erősebb kutya előjogait. Hogy tudniillik, az erősebb kutya „gyak”.

Ezúttal azonban tévedett. Az erősebb kutya stimmel ugyan, de „gyakásról” szó sem eshetett közöttünk. De a srác ezt nem tudta, kudarcként élte meg a dolgot.

Megsajnáltam, fene azt a nagy szívemet. A vállára csaptam és fejemmel a szemközt üldögélő, teljesen elázott, nőnemű régésztanonc felé intettem. A srác vette az adást. Körülményesen felállt és elindult asztalkörüli útjára. Ahogy haladt, Willy Fogg jutott eszembe. Ő nyolcvan nap alatt került meg a földet. A részeg ifjúnak nem biztos, hogy sikerül ennyi idő alatt az asztalt.

Christine mosolygva nézett utána.

- Tökrészeg, hülyeségeket beszél, de kedvesen és udvariasan csinálja. Húsz évvel ezelőtt, lehet, hogy vevő lettem volna egy kis hancúrra.

- Mert most már tök öreg vagy hozzá – állapítottam meg. – Ráadásul olyan kövér és formátlan, hogy nincs az a pasi, aki megkívánna. Legfeljebb, aki két mázsán felüli hölgyeket kedveli.

Szerintem még hatvan kiló sem volt, ezért mertem a súlyával tréfálkozni. Ez ugyanis piszok veszélyes terep a nőknél. Nádszál derekú szépségek szokták mondogatni:

- Borzalmasan kövér vagyok.

A nagyon bátor ember ilyenkor egyetért.

Más ne tegye.

- Mikor találtatok meg?

Elértette a kérdést.

- Kora délután. Nem volt nagy kunszt, Johnny pontosan megmutatta a helyet. Ment volna hamarabb is, csak a barátod, – intett Tomasewzski felé – ha józan, tényleg érti a dolgát. Mindent olyan alaposan, szakszerűen csinál és csináltatott, hogy Liselotte egészen le volt nyugözve. Már azt hittem, a ménkű nagy alapossága miatt vagy két hétbe fog telni, míg feltúrják azt a nyamvadt focipályát, de miután mindenfélét kiméricskél, bejelölt, kikarózott, ott kezdtek ásni ahol Johnny mutatta. Alig egy óra lapátolás után rábukkantak a sírkőre. Aztán már csak óvatosan, akkora lapátokkal, mint amilyenel a gyerekeim homokoznak, meg ecsetekkel dolgoztak. De még így is, szerintem nagyon gyorsan feltárták a sírt.

- És? – türelmetlenkedtem.

- És ott hagytuk holnapra, mert kezdett esteledni és Tomasewzski nem akart lámpafénynél ásni. Mert Hansi fel akarta kapcsoltatni a stadion reflektorait. Schmidt úrral nagyon ráindultak az ásatásra. Nem is tudom, kik a lelkesebbek, a régész tanulók, az öreg úr, vagy a polgármester.

- És? – faggattam tovább, mert a lényegét csak nem akarta kibökní. Kezdtém úgy hinni, szórakozik velem.

- Ott a felirat a síron. Tapperté. Csak van egy kis bibi – ivott egy kortyot a limonádéjából.

- Ne csigázz – türelmetlenkedtem.

- Johnny határozottan állítja: Tappert 1582 október 5-én halt meg, harminc éves korában.

- Nyögd már ki!

- A sírfelirat szerint 1582 október 15-án halt meg.

- És? – ez már csak költői kérdés volt nem vártam rá választ. Ellenkezőleg, magam válaszoltam a ki nem mondott kérdésekre.

- Ekkora idő távlatában nem nehéz ekkorát tévedni. Végül is több évszázadról van szó. Ilyen tévedéshez nekem például egy hónap is elég. Már akkor sem emlékszem, hogy hányadikán is...

- Hányadikán is haltál meg?! Ez, nézőpontom szerint, kissé pofon csapja az egészséget. Egy ilyen lényeges dologban, ekkora pontatlanság...

- Kedvesem, hány olyan esetet említ a szakirodalom, mikor az alany regresszív hipnózisban nem csupán az előző életéről beszél, de konkrét helyeket, dátumokat is említ? Hány hipnotizált alany tudta megmutatni, hogy hol is nyugszik a test, amit lelke előző életében használt?

- Nem sok. Hogy pontos legyek: ekkora idő távlatában egyetlen egy sem.

- Akkor meg mit vagy úgy oda attól a pár naptól?

- Mert nem tudom elhinni. Képtelenség ez az egész ügy. Ilyen nincs. A hipnózis csak terápiás célokat szolgál, komoly pszichiáter nem veszi be a fecsegést az előző

életekről, csak a szenzációhajhász sarlatánok. Ismersz, én nem vagyok az. Amikor Johnny elkezdte nekem mesélni a történetét, azt hittem ez valami tudatalatti emlék, élmény, hatás felszínre bukkanása. Ahogy más esetben is, az alany éber állapotban nem is emlékszik a traumát okozó eseményre. Hipnózisban viszont elő tudjuk hozni, hogy feldolgozhassa.

- Az azért elég nagy trauma lehet, ha valakit felakasztanak – jegyeztem meg profánul.

- Most ne marhászkodj, légy szíves. A „bizonyított esetek” az előző életekkel kapcsolatban érdekes módon mindig abban a kultúrkörben estek meg, ahol az emberek hisznek a lélekvándorlásban, vagy legalábbis elfogadják a lehetőségét. Gondolok itt elsősorban Indiára, és Ázsia egyéb részeire. Bizonyított európai, amerikai esetekről egyszerűen nincs is tudomásunk. Bizonyítottnak nevezem, mikor az emlékezőnek sikerült konkrét, beazonosítható személyt megneveznie. Ilyen egyszerűen nincs is. Kivéve persze az olyanokat, mikor az alany esküszik, hogy ő volt Sába királynője, vagy Napóleon. De az inkább az elmekörtan hatásköre és nem a pszichológiáé.

- Tehát Johnny az első a maga nemében.

- Igen – morogta kelletlenül.

- És téged ez rettenetesen zavar.

A szemembe nézett. Hosszan. Azután bólintott.

Ezen nem is csodálkoztam. Engem is zavart. Nem Johnny elsősege, mert mindig van, aki valamiben az első. Ha nem lennének első, soha az életben semmi új nem kezdődhetne ezen a világon. Az meg elég unalmas lenne. A jó öreg sztori az ősmajmokról.

- Kérem, mi azért vagyunk majmok, mert még senkinek se jutott eszébe akkora marhaság, hogy le lehetne mászni a fáról! – jelenti ki a bölcös, öreg főnök.

Első mindig van, valamelyik csak lemászott.

Az már egy másik kérdés, hogy ezzel mire jutottunk. Nem lett volna jobb fent maradni? Esetleg békésen kihalni? Bár ezt még megtehetjük.

- Jó neked. – mondtam – Te csak azt viseled nehezen, hogy Johnny az első. Én az egészret rühellem.

- Hogy-hogy? – kérdezte.

- Nincs lélekvándorlás, ergo nincsenek előző életek, amikre ébren, vagy álomban emlékezhetnénk. Kacska az egész. Tétélezzük fel, hogy Johnny tudhatott erről a színésről. Mert maradt írásos nyoma is...

- Te megtaláltad! – vágott közbe. – Tudtam, ha van nyom, te megtalálod!

- Várjunk a rajongással. Amíg ti itt intézményesített sírrablással, más néven régészettel múltattátok az időt, kicsit utána néztem a dolgoknak. Nem kellett nagyon strapálnom magam, még egy nyolcéves kölyök is ráakadhatott volna. Feltéve, ha veszi a fáradságot és ilyen vén korára, megtanul olvasni. És nem is biztos, hogy a nyerő lapokat húztam - szedtem elő a Meisse kisasszonytól kapott iratköteget. – Van ugyan egy történetem, de név nélkül. Az idő stimmel, de a gyanús személy egyáltalán nem biztos, hogy meghalt. Letartóztatták, mint egy többszörös gyilkosság gyanúsítottját.

- Azt abban az időben aligha úszhatta meg élve!

- Lehetséges, hogy nem is úszta meg. De egyáltalán nem biztos, hogy jó időben végezték ki ahhoz, hogy odakerülhessen a ma talált sírkő alá. Ez még mindig egy igen sok változós, sokváltozós egyenlet. Ráadásul újabb ismeretlen került a képbe.

- Hogy-hogy?

Röviden beszámoltam neki Renate Tölléről. Vagyis arról a nőszemélyről, aki a könyvtárban így nevezte magát.

És feltettem a negyven-ezres kérdést:

- Vajon ki lehet, és miért nyomoz Horst Tappert után?

A kérdésre nem vártam választ.

Jól tettem.

Mert Christine nem is válaszolt. Inkább azt mondta:

- Ez egyre inkább kezd olyan lenni, mint egy rossz rémregény.

- Pedig ezt még nem is olvastad – nyújtottam át neki Meisse kisasszony kéziratát.

- Ez mi? – kérdezte.

Pár mondatban összefoglaltam Münzell feljegyzéseinek lényegét.

- Tudod, mit mondott Alice a Csodaországban?

Tudtam, de nem válaszoltam a kérdésére. Monek rontsam el poénját?

- Furcsul, egyre furcsul – mondta ő.

24. Ébredtem már szebb hajnalra

Hamar elbúcsúztam Christinétől és felballagtam a szobámba. Ő még maradt. Részemről nem igazán vágytam rá, hogy egy rakás részeg közt, józanként üssem agyon az időt. Ha az ember együtt iszik a társasággal, remekül szórakozhat, de ha józan marad, egy idő után zibbasztónak találhatja a bulit. Amikor többiek már a világot váltják meg, akkor ő még – pechjére – pontosan emlékezik arra, hogy ezt a világot nem igazán érdemes megváltani. Még keresztre feszítik érte az ember fiát.

Meisse kisasszony papírjait Christine-nél hagytam. Nekem már úgy sem volt szükségem rájuk.

Azért írtam a kedves könyvtáros boszorkánynak egy emailt, hogy ha teheti, küldje át címemre a fordítása elektronikus verzióját.

Jobb szeretem, ha ilyen adatok megvannak a gépemen is.

Már csak azért is, mert az kapásból két helyet jelent, a levelezőprogram szerverét, valahol a nagy kibernetikus ismeretlenben, meg persze a laptopomat. Így biztonságosabb. A papíroknak könnyen nyoma veszhet, bőr ötletem sem volt, ki akarná eltüntetni azokat. De hát, a jó öreg paranoia...

Agyaltam még kicsit a história aktuális állásán, de nem jutottam előre. Tippjeim voltak, de tippelni még lottón sem szoktam, nemhogy komolyabb dolgokban.

Le sem vetkőztem, úgy nyomott el az álom, ruhástól, a kanapén heverészve.

Éktelen dörömbölésre ébredtem.

A kis lámpa az asztalon versenyt világított az odakint pirkadó hajnallal.

- Nyitva! – ordítottam ki az odakint okvetetlenkedőknek.

Ritkán zárom az ajtómat, hátha az éj leple alatt beoson valaki és hozzátesz a vagyonomhoz. Mert elvinni bajos lenne belőle.

Christine, Tomasewzki és Johnny tódultak be a szobába. Meg az a régészpalánta, aki Christinenek csapta a szelet.

- Állati nagy hézag van – nyitott a régészek gyöngye.

- Elfogyott a vodka a söntésben? – kérdeztem némi gúnnyal.

- Marha – kommentálta a megjegyzésemet. – Az éjszaka, már nem tudom kinek az ötlete volt, kimentünk megnézni az ásatást.

- Ez tényleg elég nagy baj. Részegen randalírozni egy csendes kis falu utcáin...

Erre már Christine-nél is elszakadt a cérna:

- Ne idéetlenkedj! Liselotte eltűnt!

- Johnny, nem felejtetted az ágyadban? – kérdeztem.

A srác legyintett. Még ő volt a legnyugodtabb a társaságból.

- Á, addig nem jutottunk el. Sajnos. Kimentünk az ásatásra, odafelé még összekapaszkodva ballagtunk. Ott a cimborád – bökött Tomasewzkiire – tartott egy kiselőadást. Az alatt kellett eltűnnie, mert utána már nem volt sehol. De kutya legyenek,

ha tudom, hogy mikor hagyott ott...

- És mi a pánik tárgya? Mondjuk pisilnie kellett, odébb ment kicsit, hogy elintézzék az ilyenkor szokásos módon – céloztam rá, hogy részegen, gátlások hiányában könnyen megy az ilyesmi. – Közben meg elnyomta valahol a buzgóság.

- Nem volt részeg – közölte Christine. – Engem leszámítva ő ivott a legkevesebbet.

- Mindent túlvé tettünk a stadionban – magyarázta Tomasewzki. – Nem volt nehéz, mert akkora az egész, mintha egereknek építették volna. Persze egy ekkora faluba minnek nagyobb – legyintett. – A lényeg az, hogy ott nincs. És a szobájában sem. A kocsija meg itt áll, a panzió mögötti kis parkolóban.

- Alszik valahol, egy szép, holdvilágos árokparton – vettem fel.

- A srácokkal végigjártunk mindent lehetséges útvonalat – állította határozottan a régészpalánta. – Sehol sincs!

A dolog kezdett érdekes lenni. Eddig szimplán hülyének néztem őket. Pedig nem voltak azok. Még akik sűrűbben nézegették meg a pohár fenekét, már azok is használható állapotba ijedtek magukat.

- Mennyi ideje tűnt el? – kérdeztem.

- Lehet vagy két órája... - mondta bizonytalanul Johnny.

- Van az három is - igazította ki Christine.

Az ismert okok miatt inkább neki hittem.

- Jó. Nincs sehol. Azaz nem jó. De tök mindegy, nem tehetünk semmit. Felnőtt nő, oda megy, ahova akar. Gondnokság alatt nem áll, és mi nem vagyunk a családja, hogy be kéne számolnia nekünk. De ha azok lennének, akkor se köteleznék semmi, hogy ismertesse velünk szándékait.

- Semmi oka sem volt rá, hogy lelépjen. Úgy terveztük, nálam tölti az éjszaka hátralévő részét, ha visszajöttünk az ásatásról – tájékoztatott minket Johnny.

- És ha meggondolta magát? Megegett már ilyen a világon...

- De nem velem – büszkélkedett Romero.

Talán még igazat is mondott.

- Foglaljuk össze – javasoltam. – Kimentek az ásatásra. Aproó, kinek az ötlete volt, hogy kimenjetez?

Bizonytalanul nézegettek egymásra, végül Tomasewzki fogalmazta meg közös véleményüket.

- Nem is tudom, ki dobta be az ötletet. Csak úgy felvetődött.

A többiek olyan szorgalmasan bólogattak, mint azok a bizonyos giccses műkutyák szoktak, a kocsik a hátsó ablakában.

- Tehát nem ti voltatok az ötletgazdák.

Erre ugyanolyan egyöntetűen rázták a fejüket.

Óhatatlanul az jutott eszembe: vajon gyakorolták-e ezt a produkciót?

Persze, hogy nem. Miért tették volna? Ez nem valami ostoba vicc. Tényleg be vannak ijedve. Hogy miért, az nem egészen világos. Ez egy kis falu, nem valami „bűnös” világváros, ahol pszichopaták, drogosok, gengszterek bóklásznak éjjel az utcákon. Itt van közbiztonság. Még ha nem is járőröznek rendőrök az utcákon egész éjjel.

- Jut eszembe. És a hatóság? Szóltatok valakinek?

- Nem – felelte Christine. – Todd – mutatott a régészpalántára – ugyan el akart menni a rendőrségre, de lebeszéltük róla. Előbb neked akartunk szólni.

- Hol vannak a többiek? – kérdeztem az ifjú régészekre célozva.

- Hanne és Agatha a szobájukban – világosított fel Todd. – Be vannak rezelve. Nem is mertek kijönni velünk Liselottét keresgélni. Peter, amikor utoljára láttam, épp a vécésészét ölelgette és okizott. Remélem, nem rondít össze mindent, mert vele én vagyok egy szobában.

Ettől nem lettem okosabb.

- Várjuk meg a reggelt – javasoltam. – Akkor Sepl, a panzióst is megkérdezhettük, nem látta-e.

- Fent van ő is – nyugtatott meg Tomasewszki. – Mikor visszajöttünk, felvertük, hogy nem látta-e Liselottét. Nem látta, azaz csak velünk látta – igazította ki magát.

Ja, kérem, egy tudósnál fő a pontosság.

- A felesége sem látta – tette hozzá Christine.

- A felesége? – lepődtem meg.

- Igen, még az este befutott. Nagyon kedves nő – mondta a barátnóm.

És ha ő mondja, akkor így van. Ért hozzá, pszichológus. Vagy pont ezért, gőze sincs az emberekről?

- Tőlem most mit vártok? – kérdeztem, már csak a miheztartás végett.

Erre tanácstalanul összenéztek.

Azt ők se tudták.

Ritkán látni ennyi okos embert, ennyire tanácstalanul. Feltéve, ha nem néz a dolgozó parlamenti közvetítéseket a tévében. Ott szokott ekkora szellemi nihil terjengeni.

- Akkor összefoglalnám - javasoltam. És meg is tettem. – Egy fő eltűnt. Senki sem tud semmit. Továbbmegyek, én se tudok semmit. Bármi lehetséges. Például, hogy a falu vad verebei széttépték és ízenként széthordták. Bár ez elég valószínűtlen. – váratlanul valami eszembe jutott.

Néha, ha ritkán is, de előfordul velem ilyesmi.

- Tudja valamelyikötök a telefonszámát? Kerestétek egyáltalán telefonon?

A mai világ egyik nagy előnye. Az átlagpolgár olyan elszántan hordozza magával a távbeszélő kütyüjét, mint hajdan egy bolhásabb dervis a kedvenc amulettjét. Az lehet, hogy a gatyáját ott felejtí valahol, de a telefont!?

- Persze! Hogy ez nekem nem jutott eszembe! – csapott a homlokára Romero. És már rángatta is elő hihetetlenül szűk farmerjéből a telóját.

A számot sem kellett beütnie, el volt mentve a telefonkönyvébe.

Megnyomta hívásgombot, azután kihangosította a készüléket.

És mi hallgattuk, ahogy kicsöng. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Sokszor.

- Ha alszik valahol... - kockáztatta meg Todd.

Erre a többiek úgy néztek rá, mint valami szentségtörőre.

Pedig nem is beszélt hülyeséget.

Johnny megszakította a hívást.

Jól tette.

A magányos csengőhang valahogy baljósan zengett a csendben.

Azért én igyekeztem megnyugtatni a társaságot:

- Figyeljétek meg, mire visszaérünk a panzióba, már ott fog várni minket!

25. A kíváncsiságról

Ballagtunk vissza a panzióba. Szokásomtól eltérően, mert általában kapkodom a lábaim, mint egy paripa az Ügetőn, hátra maradtam. Mint azok a lovak, melyekre a naiv játékos fogad az említett műintézményben.

Nézegettem az előttem haladó társaságot.

Lesz ezeknek erejük ma ázni?

Egy ilyen éjszakai buli után biztosan nem rohannak majd vissza a pályára, hogy befejezzék Tappert sírjának feltárását.

Johnny elégedett lehet, megtaláltuk, amit keresett. Az persze továbbra is kérdés, hogy honnan szerezte a Tappertről szóló információkat, de ez már legyen az ő

problémája. És persze Christiné-é.

Részemről akár le is zárhatom az ügyet. Elkérem a sráctól a beígért pénzt és lelépek. Mi dolgom itt nekem a továbbiakban?

Persze, eltűnt egy ember.

De erről rögtön két klasszikus is jut az eszembe. Elsőnek mindjárt a Biblia és benne egy Káin nevű testvérgyilkos úriember: „Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?” (Mózes I. könyve – Genézis, 4;9), valamint Rejtőtől Kékszakállú Vágner úr: „Tán őrzője vagyok én annak a sztrovacseknak?”

Ha már ketten is azt mondják, részeg vagy, eredj haza és fekj le – tartja az egyszerű népi bölcsesség.

Kapásból találtam két forrást is, amire hivatkozhatok, miért lépek le.

De tudtam, hogy nem fogok lelépni.

Valami itt tart.

Az az átok kíváncsiság

Nekem muszáj tudnom, hogy...

A fenti mondat tetszőlegesen, folytatható, bővíthető.

Mindegy mivel.

Nekem pont azt muszáj tudnom.

26. Legyen újabb hipnózis, mert eddig nem volt elég

Ahogy battyogtunk vissza, s a kíváncsiságról elmélkedém, akkor jutott eszembe:

Rá kéne venni Romerót és Christinét egy újabb menetre. Rossz az, aki rosszra gondol, nem valamiféle hancúr járt az eszemben. Csak az, hogy kíváncsi voltam a történet folytatására. Befejezésére?

Ki tudja.

Most, hogy meg van a sír és nincs meg Liselotte, az egy helyben topogás helyett, még egy ilyen bizonytalan kimenetelű ötlet is oly fényes tűnt, mint a Dél Csillaga nevű gyémánt. Elvégre az én kútfejemből pattant ki, nem lehet annyira csapnivaló gondolat – mondtatta velem az az átok önbizalom.

És a gondolatot nyomban tett is követte, nehogy meg találjam gondolni magam.

Megnyújtottam a lépteimet, ami igazán nem volt nehéz, osztályon felül hosszú lábaimmal. A kis menetben pár lépéssel beértem Christinét.

- Mi lenne, ha visszaérünk, hipnotizálnád?

- Miért, szerinted tud valamit Liselottéről?

- Még az is meglehet. Bár nem hiszem. Inkább a története folytatására vagyok kíváncsi. Talán, most, hogy megtalálta az állítólagos sírját, tud valami újat mondani. Ha nem, az se baj. De legalább megpróbáltuk. Vagyis megpróbáltátok, mert ebben ti kettőtöké a főszerep. Meg persze a döntés is, hogy hajlandóak vagytok-e belevágni.

- Megbeszélem vele – mondta Christine.

Azonnali fél sikerként könyveltem el a dolgot. A két résztvevőből egy már benne van.

Követtem pszichológusunkat, amint Johnny nyomába eredt.

Romero a menet elején diktálta a tempót. Szerintem azért sietett, hogy az ivóban mielőbb leöblíthesse Liselotte miatti aggodalmát és a másnaposságát. Ha ugyan aggódott. Mert, hogy másnapos volt, az holt zihér.

- Részemről rendben – bólintott rá, mikor Christine vázolta neki felvetésemet. – Csak előbb innom kéne pár kortyot. Piszkosul ég a pokol – simogatta meg azt a helyet, ahol néhány év múlva majd a pocakja lesz.

- Az se gond, ha rögzítjük?

- Az eddigiokről is készült felvétel. Legalább én is vissza tudtam hallgatni, mit

hablatyoltam össze hipnotikus álomban, vagy, hogy mondják.

- És csinálhatjuk akár az ivóban is? A többiek előtt? Nem zavar? – kérdeztem, némi ravaszkodással. Szerettem volna, ha mindenki hallja Johnny mondókáját, - bármi legyen is az - aki részt vett az ásatásban.

Hogy ők is részesei lehessenek a titok megfejtésének?

Fáradtságuk jól megérdemelt jutalmaként?

Mindjárt két ok is jutott az eszembe, de az egyik sem volt az igazi. Egy harmadik járt a fejemben.

Még valakire szükség van a történet befejezéséhez.

Tennem kell róla, hogy ő is ott legyen.

Vagy talán nem is egy személyre van még szükségem, hogy végére járhassanak ennek az ügynek?

Ízlésemen felül, túl sok a misztikus elem.

Egészen elmélyedtem a gondolataimban, alig figyeltem Johnny válaszára:

- Mi a fenéért zavarna? Néha stadionokban lépünk fel a srácokkal. Persze, nem ilyen kis vackokban, mint ami ebben a faluban van. Azokba se szokott lámpalázam lenni, tízezrek előtt. Majd pont itt fogok idegeskedni! Amikor nem is leszek magamnál.

27. Események az ivóban

Az első ember, akit megpillantottunk, mikor beléptünk a panzió kocsmarészlegébe, Liselotte volt. Ott ült az egyik asztalnál, előtte kiürült kávéspohár és egy félig elfogyasztott paradicsomlé.

Persze, lehet, hogy ez utóbbi Bloody Mary volt. Nem szaglásztam meg, hogy van-e benne vodka.

Mindenesetre, optimális házi keveréknek tűnt, másnaposság esetére.

- Honnan tudtad? – kérdezte tőlem Christine szemrehányóan.

Jó vicc. Nem tudtam. Csak tippeltem. És azt akartam, hogy felpörgött társaság visszavegyen egy kicsit.

A pult mögött ezúttal nem Sepl álldogált, hanem egy általam eddig ismeretlen hölgy. Uschira, a feleségére tippeltem, és mint utóbb kiderült, ezúttal sem tévedtem. Persze, - hogy stílszerű legyek – nem volt nagy boszorkányság kitalálni, hogy kit tisztelhetünk személyében. A söröskocsi sofőrje azért túlzott leírásában, mikor híresen csúnya nőnek nevezte.

Az tény, hogy elnagyolt vonásait, jókora orrát és ezekkel az együtt, egész összhatást, csak egy felettébb lágyszívű bíráló nevezné szépnek, de láttam már nála sokkal csúnyább hölgyet is. És különben is, egy hölgy sosem csúnya, legfeljebb: „érdekes”, „szabálytalan szépség”, miegyéb.

De az alakjára nem lehetett panasz. Már közel járhatott a negyvenhez, de az alkatrészeivel lazán kenterbe verte a nála majd húsz évvel ifjabb régészleányzókat. Pedig, ha azokra néztem, akkor is csak jutott eszembe: kár, hogy nem vagyok fiatalabb. Csak éppen nem volt divatos alkat. Az ő alakját - úgy hiszem – rubensiként szokták leírni, a jó öreg festett ilyen telt, mindenhol domborodó nőalakokat. Manapság viszont az elől deszka, hátul lécs manökennek csúfolt alkat dívik. Teljesen normális súlyú, formás hölgyek fogyókúráznak elszántan, csak, hogy az újságokban, reklámokban látható piszkafákra hasonlítsanak. Ha már a női szépség taglalásánál tartok, nekem is a karcsú, sportos leányzókat tetszenek. De ha összehaverkodom egy hölgygel, mi több, belészerelmesedem, a nyavalyát se érdekli, hogy kövér-e, vagy sovány, vagy éppen milyen színű a haja. Legyen szerethető és szeressen ő is. Már kamaszkorom óta tudom, csak olyan nővel érdemes kezdeni, akivel cimborák

lennék, ha véletlenül férfinak születik. Mert kétségkívül fontos a külső, de mesélhetnék rémtörténeteket a későbbi szépségkirálynőről, akivel a kozmosz rejtelvei helyett, maximum a kozmetika rejtelveiről válthattam szót.

Amikor a söröskocsis emlegette, még nem sejtettem, hogy már láttam, mi több alaposan szemügyre vettem a hölgyet, akiről azt lódtította: híresen csúnya.

- Guten Morgen, Frau Uschi – köszönöm oda neki, amit ő széles mosollyal nyugtázott. Ettől határozottan megszépült. Pedig állítom, a sörös ember nagyot tévedett, addig se volt csúnya.

- Guten Morgen, Herr Ferrant.

- Muris – gondoltam. – Sose mutatkoztunk be egymásnak. És csak egyetlen egyszer találkoztunk, de mindketten tudjuk ki a másik. Az még csak hagyján, hogy én halottam a panzió tulajdonosnőjéről, ha már itt szálltunk meg. De neki ki mesélt rólam, a huszonheted rangú, jelentéktelen vendégről? És főként: miért? A reptéren egy pillantást se vesztegettem rám, mikor azzal a kiscsajjal eljátszották a bugyuta rajongó kislányt, aki a mellére kéri kedvenc sztárja autogrammját, meg persze egy hajszálat akar, emlékebe. Emlékebe!

Nem adtam jelét, hogy emlékszem rá a reptéri afférból.

Azért, megjegyzem, sejtette. Mert az igaz, hogy szebb napjaimon is teljesen ütődöttnek látszom. No de, ennyire?!

- A férjura? – kérdeztem.

- Hátul kávézik. Korán van még. Maguk is jó korán keltek. – Vajon csak én hallottam ki némi gúnyt a hangjából?

- Az igazság az, hogy rajtam kívül le se feküdtek. De nekem muszáj. Tudja az én koromban...

Ezen nevetett.

- Ami a legszebb férfikor – mondta.

- Igazán kedves. Érdekes, mindig ezt mondják, mióta az eszem tudom. Sanda gyanúm szerint, még a halálos ágyamon is azzal fog valaki vigasztalni: most vagy a legszebb férfikorban. Előtted az élet!

Ezen nevetett. Pedig nem is volt nagy vicc. De egy jó fogadósné tudja, mivel tartozik a vendégeknek. Nem tud az olyan hülye viccet megengedni, hogy ne találja mulatságosnak. Már ahol még komolyan veszik a vendéglátás fogalmát, meg azt, hogy üzlet, az üzlet.

- Idehívna a férjét? És Schmidt úrra is szükségünk lenne.

- Nocsak. Mihez?

- Egy érdekes kísérlethez. Önt is érdekelni fogja, úgy vélem.

- Nem hinném - csóválta meg a fejét kétkedőn. – Van itt nekem elég dolgom – intett a többiek felé, akik miután kiörvendezték magukat Lislotte előkerültén, és elsütöttek számtalan kérdést, most a pulthoz kezdtek gyülekezni.

Az élen Johnnyval.

Uschi rajtafelejtette a szemét.

Ami nem csoda, hiszen most találkoztak először és Romero elég jóképű és híres volt. Vagy...

Nem tippelgettem.

Csendben végigvártam, amíg mindenki megkapta, amit kért. Többnyire kávé és „valami erőset”. Tomasewzki nem restellte vizespohárba kérni a vodkát. Kávé nélkül, mert abban nem hitt.

A hangzavarra Sepl is előkerült. Tőle kérdeztem meg:

- Tudja Schmidt úr telefonszámát?

- Persze.

- Ide tudná hívni?

- Most? – lepődött meg. – Még elég korán van...
- Az öregek általában keveset alszanak. És ha idejön, olyasminek lehet a tanúja, amit a világ minden kincséért sem mulasztana el.

Magamban csak reménykedni tudtam, hogy nem tévedek.

Amit mondtam, elég jól hangzott ahhoz, hogy ne legyen több kifogása. Bár látszott rajta, hogy nem igazán tetszik neki, amit csinál, előhorgászta a zsebéből a telefonját és hívta Schmidt urat.

Rövid beszélgetés volt.

- Tényleg ébren volt már – nézett rám. - Tíz perc múlva itt lesz.

Bólintottam és megköszöntem neki a fáradságát.

Mintha, tudom is én, mekkora szívességet tett volna. De így neveltek. Fő az udvariasság. Főleg, ha később úgyis a lelkébe fogok gázolni az illetőnek...

Kértem én is egy kávét és letelepedtem az egyik üres asztalhoz.

Vártam, hogy befusson Schmidt úr és végre belekezdhesünk a mókába.

28. A színpad készen áll. Kezdődhet a show.

Mind együtt voltunk.

Jelzésemre Christine emelkedett szólásra. A szó szoros értelmében, mert felállt és belefogott a többiek tájékoztatásába. Miszerint, egy gyógyászati műveletet fognak látni és hallani, épp oly komolyat, mint egy operáció. Ez nem cirkuszi mutatvány lesz, a jelenlévők szórakoztatására. Megkérte Sepl, hogy zárja be az ivó ajtaját és tegye ki a „Zárva” táblát, hogy ne zavarjanak.

Azt szerencsére nem tette hozzá, hogy a hipnózis megzavarása beláthatatlan következményekkel járhatna. Így is elég hatásvadász volt a beszéde.

Nem is értem, miért nem ment színésznőnek. A tehetsége megvolt hozzá. Vagy esetleg politikusnak. Bár ahhoz meg túl sok volt az esze.

Néhány utasítással átrendeztette az ivót. Félretolatta az asztalokat, a székek többségét a pultnak háttal sorakoztatta fel. Ideültünk mi, nézők. Két szék maradt csak helyiség közepén. Az egyikre ő telepedett le, a másikra, vele szemben, Johnny.

Christine még egyszer csendet kért, pedig olyan csend volt, hogy a legyek csevegését is kihallgathattuk volna, ha lettek volna legyek a közelben. Még a poharakkal sem zörögtek azok, akinek még maradt itala. Szépen illedelmesen szorongatták a kezükben, vagy letették a székük mellé.

Így mégiscsak nagyobb az esély, hogy belebotlik valaki – véltem rosszmájúan. Magamban kizártam tartottam, hogy az elnyűtt társaság képes lesz illedelmesen viselkedni az egész mutatvány alatt.

Mert tudomány ide, gyógyászat oda, azért én csak egy mutatványnak tartottam az egész cécot. Kicsit olyannak, amilyenel a csepűrágók szórakoztatták pár száz évvel ezelőtt a fogadóknak összegyűlt közönséget.

Attól persze óvakodtam, hogy a véleményemnek hangot adjak.

Belevágtak.

A bevezető nem tartott sokáig.

Johnny ellazult a széken, kicsit lejjebb is csúszott és lehunyt szemmel szuszogott. És sosem tudtam volna eldönteni, hogy csak a buzgóság nyomta-e el, avagy ez már a hipnotikus álom, de Christine elégedettnek látszott. Feltételeztem, hogy minden rendben megy, a szokatlan körülmények ellenére.

Néhány bevezető, semmitmondó kérdés és válasz után rátértek végre a lényegre.

Christine azt kérdezte tőle, hogy emlékszik-e arra a napra, mikor őt, Horst Tappertet letartóztatták.

Johnny igennel felelt.

A pszichológus hölgyünk ezután arra kérte, mesélje el mi történt akkor, 1582 október 5-én, azon a végzetes napon.

Johnny a homlokát ráncolta, mintha erőlködne, mintha erőlködnie kéne, hogy visszaidézzé történeteket. Hosszan hallgatott, tán egy perc is eltelt, csendben.

Aztán belevágott.

Én pedig bekapcsoltam a telefonom hangrögzítőjét.

29. Történelmi krimi (Harmadik rész – Johnny Romero elbeszélésében)

Von Hochstaden kapitány régi haragosom volt. Azaz, inkább ő haragudott rám, engem valójában nem is érdekelt. Persze tartottam tőle, mint mindenki városban, de inkább sajnáltam, mint dühöt éreztem iránta. Hogy mi volt a kettőnk közötti konfliktus oka? Egyetlen szó, egyetlen név, egyetlen személy. Ulrike, a közeli Schoenwalden fogadásának leánya.

Mi tagadás, Johannes Meister, a fogadós, Ulrike apja jobban örült a kapitány udvarlásának, azt remélte, ha a férfi elveszi a lányát, az a kölni „előkelőségek” közé emelkedhet. Mintha egy zsoldos kapitányság olyan ménkű nagy rang lenne!

Úgy számított, ez a kapcsolat neki is hasznára lesz. Jól jöhet, ha közeli város poroszlóinak parancsnoka az ember veje!

Meister csak egyetlen apróságot hagyott ki a terveiből, de pont a leglényegesebbet. Ulrikét. A lánya annyira vágyott csak a kapitányra, mint arra, hogy még két füle nőjön a homloka közepére. Öregnek is találta magához, a kapitány már negyven is elmúlt, Ulrike pedig még a húszat sem töltötte be. De nem is a korkülönbség okozta a legnagyobb problémát, hanem a kapitány durva, faragatlan természete. Nagyhangú, kardcsörtető katona volt, aki szívesen beszélt „hőstetteiről”, amik általában abban nyilvánultak meg, kit, hogyan ölt meg. Szerette csörgetni zsebében az aranyait, amiknek mindig bővében volt.

Az bizonyos, hogy Köln városa jól megfizette poroszlóinak kapitányát, de az emberek azt rebesgették, hogy ez a feltűnően sok pénz nem csupán a kapitány zsoldjából származik. Arról suttogtak, persze csak bizalmas barátok előtt, hogy a kapitány fülébe ne jusson: a számolatlanul szórta aranyak bűnös cselekményekből származnak. Úgy tartották, hogy Von Hochstaden éppen olyan rabló, mint akiket üldözni hívatott, ha ugyan nagyobb gazember azoknál.

Mindenki óvakodott, hogy az ilyen beszédek a kapitány fülébe ne jussanak, mert könnyen előkerült a kardja, ha valós, vagy éppen vélt sértést kellett megtorolnia. És átokverte módon jól kezelte a kardot. És mindig a segítségére voltak a legényei, a poroszlók.

Johannes Meister azonban nem sokat törődött a pletykákkal. Elvakította az arany és a hatalom szaga. Szerintem, ha bizonyosságot nyer, hogy kapitány tényleg bűnös abban, amit a városi nép titokban az ő számlájára ró fel, azt se bánta volna.

Talán még imponálna is neki, hogy von Hochstaden büntetlenül űzheti praktikáit.

És én?

Én nem tetszettem neki. Szegény ember vagyok, rangom nincs, címem csak az „ócska csepűrágó” – ahogy kedvesem apja szokott emlegetni.

Családom nincs, vándorszínészek fogadtak magukhoz, könyörületből, még egészen kisgyermek koromban. Trier városából származom, legalábbis ott találtak rám. Az utcákon kódorogtam, meg a piacon, ahol tátott szájjal bámultam a színészek játékát. Alig emlékszem valamire abból az időből. Leginkább Josef jóságos arca ötli fel bennem, ha visszagondolok és kérdés, amivel megszólított:

- Falnál-e, kölyök?

Még azt sem tudom pontosan, mennyi idős vagyok. Bár ezzel sok parasztember így

van, de engem mégis zavar.

Josef azt mondta, olyan öt éves forma lehettem, mikor belém botlott. Ezért, hogy nekem is legyen születésnapom, amit megünnepelhetek, kitalálta, hogy pont az ötödik születésnapomon bukkant rám. Így hát az a napot ünneplem. Eszerint nem rég múltam huszonegy esztendő.

Meister ezt is a rovásomra írta. Szerinte tejfeles szájú tacsó vagyok. A lány mellé pedig komoly ember kell, nem egy kölyök, aki a vásárokon bohóckodik.

Szó, mi szó, tényleg szoktam bohóckodni, ha azért hullajtja a jónép a garast, de jobb szeretem, ha szép históriákat adhatunk elő: Abélard és Heloise történetét, vagy a Szent Grált kereső Parsifal kalandjait. De ezekre csak ritkán van igény, nagyobb városokban, vagy nemes urak udvarában.

Többnyire csak garas csurrant, néha ezüst is pengett, de mindig megéltünk valahogy társaimmal. Josef a fiaként kezelt, szívesen mondogatta, egyszer majd rám hagyja örökül a társulatot, meg a két ekhós szekeret, amikkel a vidéket jártuk.

Tréfás nagyképűséggel lengette kezét:

- Ez a vagyon mind a tiéd lesz, Horst – mondta a szekerekre mutatva – és ez a vidék is, amíg a szemed ellát. Mert hiába nagyurak birtoka ez, hiába művelik parasztok a földeket, minden út, minden táj a miénk, csavargóké.

Tetszett is az élet a színészekkel. Szegények voltunk, de vidámak, mulatságra mindig kaphatók. Sose gondoltam, sose vágytam másféle életre.

Míg meg nem ismertem Ulrikét.

A fogadójuk mellett táboroztunk le akkor egy estére. Éppen útban voltunk egy közeli vásárba, ahogy szoktunk, híján a pénzzel, de nagy reményekkel a szívünkbe. A fogadós árait nem tudtuk, de nem is akartuk megfizetni. Csak eleséget és bort vásároltunk tőle. Ezért is túrt meg minket a földjén. No meg azért, mert Josef ígéretét vette, hogy az este szórakoztatjuk a vendégeit. Természetesen ingyen, a táborhelyért cserébe.

És a vendégek tényleg jól szórakoztak. Különösen rajtam. Még soha annyiszor el nem vétettem a szövegemet, orra nem buktam a színpadon, mint azon az estén. Szerencsétlenkedésemnek nem ügyetlenségem, vagy elfogódottságom volt az oka, csak egyetlen szempár. Ulrike szemei követték minden mozdulatomat. Megbabonázott. Nem voltam már gyerek, akadt dolgom bőven parasztlányokkal, de még városi polgárok féltett leányzóival is, de ez egészen más volt. Amor nyila úgy telibe talált, hogy beleszédültem.

Ahogy szédült volt ő is. Mert még azon az estén kiosont a fogadóból. Hozzám. És Isten szabad ege alatt lettünk egymáséi. Örökre.

- Örökre – így mondtuk. Így fogadtuk.

És számomra véget ért a szabad élet, az országutak végtelene. Többé nem voltam hajlandó elmozdulni Köln közeléből, Schoenwalden közeléből, Ulrike közeléből.

Josef szerencsére megértette a dolgot, igyekezett úgy szervezni turnéinkat, hogy a város környékén maradhassunk. Bár mindig hajtogatta kifogásait:

- Mit remélsz? Az apja sosem adja hozzád. Egy koszos csavargóhoz? Mert az ő szemében csak az vagy. Hiába tudsz olvasni, hiába veszi fel a versenyt az eszed a papokéval. Ez mind semmi neki. Nincsenek aranyaid, sose kapod meg a lányát. Még neki kéne hozományt adnia... Ahhoz meg túl zsugori, pedig a bőre alatt is érmék csörögnek, ha összekoccannak a hájában. Nincs esélyed, fiú!

Tudtam ezt én is jól. És tudta Ulrike is.

Az apja ugyan szemet hunyt találkozásaink felett, de azt világosan értésére adta lányának: bár a botrány elkerülése végett eltűri ezt az „Istentelen viszonyt”, – ahogy ő nevezte – de sosem járulna hozzá, hogy egybekeljünk. Még azzal is fenyegetőzött lánya előtt, hogy elveret engem néhány jó emberével. De Ulrike erre olyan hevesen

reagált, hogy apja, mint mindig, meghátrált kardos leánya elől.

Mindig meghátrált, csak abból nem engedett jottányit sem, hogy majd egyszer ő döntse el, kihez és mikor megy hozzá leánya.

Ezért kezdtünk el terveket szőni. Terveket arról, hogy megszökik velem, elmegyünk messzire, ahol senki sem ismer. Ott kezdünk új életet, ott alapítunk családot.

Nem tudom, hogy ebből mennyi volt az ifjonti ábrándozás, vagy mennyire gondoltuk komolyan. De bizonyos életkorban a jettő egy és ugyanaz...

De mindig csak tervezgettünk, egyre halogattuk az indulást.

Túl sokáig.

Az egyik este, mikor, ahogy szoktunk, titokban találkoztunk egy, a fogadóhoz közeli ligetben, Ulrike azzal fogadott:

- Ma von Hoshstaden kapitány megkérte kezemet az apámtól!

- És apád? – kérdeztem kétségbeesetten.

- Ó természetesen igent mondott. Odáig van a nagy megtiszteltetéstől! Engem persze meg sem kérdeztek!

- És te? – kérdeztem reménykedve.

- Menjen hozzá a markoláb, de ne én! Látni sem bírom azt a rusnya pofáját!

- Akkor itt az ideje, hogy elhagyd a szülői házat! Szöknünk kell! – Úgy éreztem, belehalok, ha kedvesemet máshoz kényszerítik.

- Csakugyan nincs más választásunk. Minél előbb, annál jobb. Induljunk már holnap!

Könnyen lelkesülő, könnyen határozó leány volt az én kedvesem. És ha egyszer valamit a fejébe vett, arról még a római Pápa sem tudta volna lebeszélni, nem hogy én.

De nem is akartam a szökésről lebeszélni. Váratlanul jött ugyan, hogy már most indulnunk kell. Előbb egy kis pénzmagot akartam összeszedni, hogy legyen mivel megalapoznunk új otthonunkban a jövőnket, de egyelőre csak néhány ezüstpénzt rejtegettem az ingem alatt hordott bőrzacskóban. Ennyi még egy hosszabb utazás költségeire sem lenne elég, nem, hogy letelepedésre, egy másik, távoli városban.

Erről beszélgettünk, miközben visszakísértem a fogadójukhoz. Végül arra lyukadtunk ki, hogy bűnös úton bár, de pénzhez jutunk. Ulrike tudta, hogy hol rejtegeti apja a pénzes ládikáját.

- Van abban arany, döggivel – magyarázta. – Egy részét úgyis hozományul szánja, csak azt veszem magamhoz. Ez nem is lopás, hiszen csak a sajátomhoz nyúlok, igaz titokban. Sőt jó cselekedet, mert megakadályozom, hogy az a vén kapzsi kapitány rátegye a kezét szüleim fáradtságos munkájának gyümölcseire. Anyám úgyis mindig azt mondogatja, nekik az én boldogságom a legfontosabb. Én pedig veled akarok boldog lenni!

És megszületett a nagy terv.

Az éjszakát együtt töltjük az istálló feletti szénapadláson, ahol már máskor is megfordultunk. Kora hajnalban visszatérek a városba és a „Hansa-hajó” fogadóban várakozom majd rá.

Ő, ha nem is örömet, de belenyugvást fog színlelni szülei előtt és rááll, hogy nőül menjen von Hochstadenhez. Még kér is valamennyi pénzt a szüleitől, hogy bevásárolhasson magának a közeli Kölnben az esküvő előtt, bizonyos apróságokat. Titokban persze atyja pénzes ládikáját is megdézsmálja, magához veszi a hozományát.

Szülei bizonyosan elengedik majd, máskor is volt már így, az öreg Hansit, adják majd mellé kísérőnek.

Az öreg, kiszolgált katona, aki lovász és mindenek a fogadóban, szereti Ulrikét és még jobban szereti a bort. Szíves-örömet vállalja majd, hogy beszekerезik a városba a lánnyal. Tudja, hogy Ulrike mindig hoz magával számára egy butykost az útra. Késő

délutánra, kora estére már Kölnben is lehetnek, az addig – remélhetőleg – kellőképpen elázott Hansival.

Ulrike máskor is, ha bejött a városba, a „Hansa-hajó”-ban szokott megszállni, a fogadó tulajdonosát baráti szálak fűzték apjához. Az ottani fogadós és felesége, nem lévén gyermekük, kicsit sajátjuk lányukként tekintettek Ulrikére, a keresztlányukra. És ami a fő, ők sem szerették von Hochstadent. Talán a segítségünkre is lesznek, de az bizonyos, hogy nem fogják megakadályozni Ulrikét, hogy velem jöjjön.

Én majd a fogadóban várom a lovakkal. A nálam lévő pénzből bőven vehetek a magam lova mellé még egyet. És így vágunk majd neki, ketten, két lóval, a világ ellen.

30. A trieri katasztrófa

Johnny történetében megütötte a fületem, hogy Horst Tappertre Trierben akadt rá nevelőapja, hogy valószínűleg onnan származik.

Trier híres hely volt abban az időben. A hercegség VI. János választófejedelem uralkodása alatt roppant nehéz évek hosszú sorát érte meg. Sorozatosan rossz termés a földeken, az ebből fakadó drágaság. A drága élelmiszeren, nehéz megélhetően túl még pestis is szórakoztatta a polgárokat. Végül egy hosszú, szünni nem akaró, kemény tél tetőzte be az élmény dús időszakot.

Egyedül a boszorkányüldöző iparban hozott fellendülést ez a balszerencsékben bővelkedő időszak. A helyi nép a boszorkányok művét látta az egymást követő csapásokban. Nem sokat teketóriáztak, be sem várták a givatalos boszorkányvadászokat, maguk vették kézbe a kezdeményezést, indították meg a hajszát a – szerintük – mindenütt bujkáló vajákos banyák ellen.

Persze nem maradtak ki a buliból a vallási fanatikusok sem, mint ahogy befutottak a derék, saját zsebre dolgozó inkvizítorok is. Hiába, ha egy piacon igény akad egy szolgáltatásra, előbb-utóbb akad, aki kielégíti.

Ezerrel folyt az ördög szövetségeseinek üldözése.

És az üldözőknek, munkájuk során, tán még sosem akadt ilyen könnyű dolguk. Mindenütt tolongtak a feljelentők, besúgók, akik készségesen álltak a szolgálatukra.

Akit pedig bevádoltak, az gyakorlatilag elveszett. A tömlöcökbe hurcolt szerencsétlenek, a kötelességtudóan szadista, „szakértő” hóhérok kezében természetesen mindent bevallottak. Leginkább persze azt, amit kínzóik hallani akartak. Ami köszönőviszonyban sem volt a valósággal. De ez senkit sem érdekelt, a lényeg az volt, mit hisznek, nem az, mi az igaz.

Mint az emberi történelem során a legtöbbször.

Aki pedig vallott, – és gyakorlatilag mindenki vallott - távozhatott a horrorfilmből illő cellából. Egyenesen a máglyára, mert a tömlöcökből más irányba nem igen vezetett út.

Nem csak a falvakban tombolt a terror korabeli megfelelője, Trier városát is elérte. Itt az asszonyokon és a kisembereken – szolgákon, iparosokon – kívül a hatalmasabbakat is utolérte végzetük, ha még oly ártatlanok voltak is. A felheccelt tömeg elvakultsága nem ismert határokat. Bár sanda gyanúm szerint, az előkelőségek esetében nem csak a boszorkányokban való hit dolgozott, hanem az irigység, a kisemmizettek elégtételre való, nem is mindig indokolatlan vágyakozása.

A szokatlanul gyors lefolyású pereknek áldozatul estek minden rendű és rangú papok, városi szenátorok, mi több, még két polgármester is. A legelőkelőbb áldozat Dietrich Flade, hercegi tanácsos, az egyetem rektora volt.

Talán leginkább azért fogták le, mert fel mert szólalni az esztelen és értelmetlen hajszá ellen, abban bízva, hogy rangja, tekintélye megvédheti a következményektől.

Nem védte meg.

A fejére olvasták a közismert vádat, hogy aki a boszorkányokat védi, azért teszi, mert maga is boszorkány, vagy egyéb módon kötött szövetséget az ördöggel. Még az ekkor már közismert, népkönyvekben közkészen forgó Faust-históriát is kapcsolatba hozták vele. Hiába érvelt bírái előtt világosan, a fejlett, európai igazságszolgáltatás már akkor is tudta hozni a huszadik század koncepciós pereinek színvonalát.

Elítélték.

Volt kollégái küldték máglyára és kobozták el, nem csekély vagyonát.

Ott égett el ő is a máglyán, a többiek hosszú, szomorú sorát követve.

Az ördög cimboráinak nagyüzemi üldözése csúcsra pörgött. Akadt olyan, a városhoz közeli falu, ahol összesen két asszony maradt életben. Szerintem merő tévedésből, véletlenül.

Az elítéltek rokonaira sem várt jobb sors. Gyakorta veszett oda mindene egy-egy család, a vagyon elkobzások során, ráadásul folyton felettük lebegett a gyanú árnyéka. Hátha ők is?

Sokan kivándoroltak, elmenekültek.

A hóhérok, poroszlók, bírák és írnokok viszont meggazdagodtak.

Mindig vannak gazemberek, akik a szerencsétlenek szenvedéseiből húznak hasznot.

Hogy azóta, az ember mennyit fejlődött, azt huszadik századi náci zsidóüldözés is bizonyítja.

Tudják, a régi mondás: az emberiség lélekszáma folyamatosan növekszik. Az intelligenciahányadosa állandó.

31. Történelmi krimi (Negyedik rész – Johnny Romero elbeszélésében)

Rövid, de nagyon szerelmes éjszakát töltöttünk a fogadó istállójának szénapadlásán.

Húséges lovamat – még Josef ajándékozta nekem, három esztendővel azelőtt – bekötöttük az istállóba a többi ló közé. Máskor is így szoktuk, ha ott éjszakáztunk és még sosem szúrt szemet senkinek a fölös jószág. Senki sem szokta este, éjszaka az istállóban számolgatni a lovakat.

Bíztunk abban, hogy most sem teszi.

És ez lett a vesztünk.

De ezt akkor még nem sejtettük.

Az öreg Hansi csent a konyháról egy palack bort és kiosont az istállóba, hogy zavartalanul öblögethesse a torkát. Még be se lépett, csak az ajtót nyitotta ki kellő csendben, óvatossággal, nehogy meghallja valaki merre jár.

Tényleg csendben mozgott, mert mi sem neszeltünk fel rá, hogy ott van alattunk, a lovak között.

Ott üldögélt, itta a borát, vigyázva minden mozdulatára, hogy zajt ne okozzon és hallgatózott szorgalmasan.

Kihallgatta szerelmeskedésünket, beszélgetésünket a tervünkről, amit így épp úgy megismert, mint mi magunk. A szíve mélyén helyeselte is a szökést, mert ő sem állhatta a kapitányt, inkább velem rokonszenvezett. Ulrikét pedig mindenképp felett szerette.

Ezért nem is tételezem fel, hogy szándékosan árult el bennünket.

Miután végzett a palackjával visszatért a fogadóba a dolga után nézni.

De sajnos, ez a bor már elég sok volt ahhoz, hogy ne tudjon lakatot tenni a szájára. Elkottyantotta magát Ulrike apja előtt véletlenül, aki persze kapott a szón és rövid idő alatt mindent kiszedett belőle.

Hogy még nagyobb legyen a szerencsétlenségünk, von Hochstaden is ott időzött,

neki is fülébe jutott a dolog. Az egyik pincérlány szívesen sűgött mindenfélét a kapitány jókora füleibe, ezt-azt a vendégekről, a fogadóban történekről, a vendégek, a személyzet elejtett szavairól. Tette ezt annál is szívesebben, mert a kapitány csengő ezüstökkel fizetett az érdekesebb hírekért. Mint sok más fogadóban sok más pincérlánynak, pincérnek. Nem volt buta ember, ismerte jól az információk értékét és nem bánt szűkmarkúan az ebül szerzett pénzzel. Hullott az ezüst, de arany is került, ha tényleg értékesnek ítélte a kapott híreket.

Rég tudtuk, hogy az egyik pincérlány von Hochstadennek is dolgozik, egy derekabb pillanatában maga vallotta be besűgásait Ulrikének. Siratta, hogy ő lett minden bajunk okozója. Annak idején, ő árulta el kapcsoltunkat a kapitánynak. De akkor már, hiába bánta, nem tehetette meg nem történtté cselekedeteit. Megígérte, hogy nem teszi többé, de azon az estén, pénzsűkében lévén, ismét csak nem tudott ellent állani a kísértésnek.

Az árulók, besűgók örök problémája ez. Kapzsiságból, meggondolatlanságból, vagy másért, vétkeznek. Aztán, ha van szívűk, bánják már, mikor látják aljas tetteik következményeit.

De mit ér a késő bánat? Mit ér a „Sosem gondoltam volna!”?

Talán azon az estén is ő sűgött a kapitánynak, ígérete ellenére.

Ulrike anyja megréműlt, mikor a kapitány kirohant a fogadóból, azt hitte, karddal támad majd a „gaz csábítóra”, de tévedett. Von Hochstaden ennél sokkal okosabb, ravaszabb ember volt.

Csak Hansi után kiáltozott nagy zajjal, szándékosan, hogy mi is halljuk. Csak ezért tehetette. Azt akarta, hogy megnyugodjunk.

Mert pillanatok alatt neki is született egy terve, ravaszabb, jobb, mint a miénk. De ő tapasztalt, vén cselszövő volt, mi pedig csak kezdők ezen a pályán.

- Hozd már a lovam, te részeg semmirekellő! Sietnem kell a városba, még éjfélre vissza kell érnem! Mozogj már, te vén boroshordó – rikoltozta.

Mi meglapultunk a szénapadláson, míg Hansi felszerszámozta és elővezette a kapitány lovát.

Én még ki is lestem a padlás apró ablakán és láttam elvágatni a kapitányt.

Ulrike leászott a szénapadlás létráján és kérdőre vonta az erősen imbolygó Hansit:

- Mi volt ez? Mi történt?

- A kapitány megtudta, hogy már megint itt van az a színész-kölyök...

- Ki mondta el neki? – kérdezte villámló szemekkel kedvesem.

Hansi ötölt-hatolt, de végül kibökte, ő maga lett akaratlanul is az árulónk. Túl hangos volt, mikor engedve az unszolásnak, elárult Ulrike apjának.

A többit már magunk is kitalálhattuk.

Ulrike útjára engedte Hansit, az visszaballagott a fogadóba mi pedig visszatértünk egymás ölelésébe.

Sorsunk megpecsételt.

De mi még hajnalig szerettük egymást.

Nem is aludtunk semmit azon az éjszakán.

Még sötét volt, mikor lóra kaptam és visszaindultam a városba.

A végzetembe.

32. Történelmi krimi (Ötödik rész – Johnny Romero elbeszélésében)

A megbeszéltek szerint a „Hansa-hajó”-ban várakoztam Ulrikére. Dél előtt volt, tudtam, még egy ideig ott kell üldögnem az ivóban és utána... Utána, ki tudja, hogy lesz.

Nem kapkodtam el az ivást, meg akartam őrizni fejem tisztaságát, ezért inkább csak bámultam az asztalon a poharamat.

Így talált rám Johannes Bauer.

Ismertem jól a fickót, gyakorta mutatta be ugyanazokon a vásárokon varázsvesszős tudományát, ahol mi is felléptünk. Az kétségtelen, hogy vesszőjével tényleg megtalált eltűnt tárgyakat, de mi, magunk között, úgy véltük: Ő maga, vagy egy titkos társa emelte el azokat előzőleg és rejtette valami titkos helyre, hogy később nagy hókuszpókusz keretében rájuk bukkanhasson.

A tanulatlan földmívesek szájtátva nézték, mikor a mágikus transzállapot valamennyi, közismert tünetét produkálva járkált közöttük és a legvalószínűtlenebb helyekről húzkodta elő az eltűnt holmikat.

Az emberek hittek a tudományában. Mert hinni akartak.

Már aki.

Mert olyan is akadt, persze csak a legszűkebb, legmegbízhatóbb hallgatóság előtt, aki azt állította róla: von Hochstaden kapitány cinkosa, bűnös üzelveiben.

Magamban hitelt adtam az ilyen pletykáknak.

Nem állhattam a fickót, nem csak a köré szövődött gyanú miatt, de azért sem, mert egyszer összetűzésbe keveredett Joseffel.

Fogadott apám sosem volt ijedős ember és testi erejére sem kellett panaszkodnia. Alaposan eltárgyalta holmink körül sündörgő varázsvesszőt.

Egy nagyobb vásáron történt, mikor akadt bevételünk bőven. És az ekhós szekerünkbe elrejtett pénz csábíthatta a tolvaj hajlandóságú gazembert.

Átkozódva menekült el Josef kemény öklei elől, de biztos távolságból azért nem állhatta meg, hogy bosszúval ne fenyegetőzzék.

Josef csak nevetett rajta is futni hagyta.

Sajnos.

Mert a vizontlátás roppant kellemetlenül sült el.

Elsőnek von Hochstaden kapitány toppant be.

Komolyan megijedtem, mert nagyon el akartam kerülni vele a találkozást. Tartottam attól, hogy gyanakszik rám és Ulrikére. Még sosem láttam a „Hansa-hajó”-ban. Méltóságán alulinak tarthatta ezt a helyet, ahová az emberei jártak.

A nyomában poroszlók léptek be az ivóba. Ez viszont itt nem volt szokatlan dolog, gyakran jöttek át a közeli állomáshelyükről.

Legvégül Bauer a kezében varázsvesszőjével lépett be az ivóba, mint aki éppen munkában van.

Rosszat sejtve néztem rá és gyanúmban nem is kellett csalódnom.

Odatántorgott hozzám és megállt előttem. A varázsvesszejét a mellem előtt lengette és azt hörögte földöntúli hangon:

- Ő az... Ő az...

Erre rám törtek von Hochstaden pribékjei.

Próbáltam ugyan ellent állni nekik, de nem sokat értek a verekedés művészetéhez, én más művészeti ágakban vagyok jártas.

Letepertek és megkötöztek.

Soha annyi rúgást és ütést nem kaptam életem során, mint abban a néhány percben. Folyt az orrom vére, az arcom feldagadt.

Üvölteni tudtam volna, de a számba gyömöszöl bűzös rongytól még levegőt is alig kaptam, nemhogy hangot kiadni. Fulladozásom közben csak abban reménykedtem, hogy a rongyot nem kapcának használta valamelyikük előzőleg.

Rángattam magam, szabadultam volna, de nem sikerült.

- Letartóztatlak, te nyomorult csepűrágó. Bűnhődni fogsz! – ordította a képembe a kapitány és nekem halvány gőzöm sem volt, hogy miről beszél, mivel vádol.

De azt tudtam, hogy elvesztem.

A kapitány nem irgalmaz azoknak, akik az útjába állnak és én toporogtam előtte az Ulrikéhez vezető úton.

33. Rövid közjáték a jelenben

Johnny erősen verejtékezett, keze-lába remegett, ahogy ott ült Christinével szemben.

Egyre hangosabban és hangosabban mondta történetét, az utolsó mondatokat szinte kiáltotta.

Pszichológusunk, aki eddig szótlanul hallgatta, most közbevágott. Halk, megnyugtató hangon duruzsolt neki valamit, nem értettem pontosan mit. De nem is figyeltem oda rá igazán.

A telefonommal matattam, próbáltam minél jobb szögben tartani a felvételhez, mert tudom, hogy elég gyenge a mikrofonja.

A készüléket jó szokásomhoz híven, ezúttal is elfelejtettem lehalkítani. Persze, hogy belepittyegett a show műsorba, meg is kaptam érte Christinétől az ilyenkor kijáró, lesújtó pillantást.

Nem is tudtam, hogy ennyire okos, hogy felvétel közben is képes belebeszélni az életembe.

A zsebbe való rabszolgatartó ezúttal egy sms-t jelzett. Beate Meissétől érkezett és csak annyit közölt benne:

„Megvan a folytatás. E-mailban elküldtem.”

Ez igazán jó hír volt.

Abban ugyanis már biztos voltam, hogy Johnny ugyanazt a történetet meséli, melynek egy másik verzióját már olvastam kedvenc könyvtáros boszorkányomnál. Bizonyos részletek szóról-szóra megegyeztek.

Az pedig felettébb valószínűtlen, hogy Johnny ismeri azt forrást, amiből Beate a fordítását készítette.

Erről pedig eszembe jutott egy Occam nevű úriember és az ő borotvája.

Ha minden lehetséges megoldást kizártunk, és csak egyetlen egy maradt; bármennyire valószínűtlen, az lesz az igaz.

34. Ez nem lehet igaz!

Egy pillanatig nem figyelek oda és máris beleköpnek a levesembe! Ami gusztustalan és undorító dolog, még, ha csak jelképesen történik is.

Ezúttal pedig ez történt.

Christine felébresztette Johnnyt.

Az addig rendben, hogy srác tényleg rémesen nézett ki. Az is rendben, hogy Christine felelősséggel tartozik a pácienséért.

De az egészet Johnny akarta.

És már ott vagyunk a titok nyitjánál, mintha egy kapu előtt álldogálnánk, kezünkben a megfelelő kulccsal, mikor valaki ránk szól:

- Ez az, amit nem használhatsz, a kapu kinyitásához!

- Elmondtam? A végére értünk? – ezek voltak a srác első kérdései.

Christine a fejét rázta.

- Olyan rossz állapotban voltál, hogy nem engedhettem, hogy folytasd. Ez már kockázatos, veszélyes lehet az egészségedre!

- A bánatba! Szépségem, sose féltsd az én nyavalyás egészséget! – Johnny szabályosan dühöngött. – A francba, adjon valaki egy sört!

Uschi mintha csak előre sejtette volna, hogy mi lesz a kérése, egy frissen csapolt

korsóval penderült elébe. Nem tálcán vitte a sört, ahogy a pincérek szoktak felszolgálni, csak úgy, kézzel markolta a krigli fülét és koppintotta le az asztalra. Ahogy a barátjának szolgálja fel a szíves vendéglátó.

Johnny felkapta a korsót és mohón beleivott. Több, mint a felét egy húzásra lehajtotta a liternyi sörnek. Alaposan kitikkadhatott mesélés közben.

- Kár volt felébreszteni. A végére akarok járni – mondta már higgadtan. – Miket mondtam?

Többen is rögzítették az elhangzottakat, nem csak én. Bóven volt választék, hogy melyiket hallgassuk vissza. Végül az enyém mellett döntöttünk, mert ha nem is az volt a legjobb minőségű, ez volt az egyetlen, amin az első szótól az utolsóig meg volt az egész előadás.

Johnny szótlanul hallgatta végig a kissé torzra sikerült műsort.

- Világos – mondta, mikor vége volt. – Tutira halálra ítélték szegény tagot. Vagyis engem. Rám verték azt a rablógyilkosságot és annyi... Csak a dátumok. Azok nem stimmelnek. Mást mondtam, mint ami a sírkövön áll. De miért? Különb minden passzolna... - kiitta a maradék sörét, szintén egy hajtásra. A figyelmes Uschi pedig már úton is volt felé a következő lökettel.

- És ha folytatnánk? – fordult Christinéhez. – Már csak egy lépés kéne és a történet végére érünk. A történetem végére. Mert most már biztos vagyok benne, én vagyok az, aki akkor élt. Én éltem akkor. Hogy lehetséges ez? Nem tudom. De igaz.

Én, az örök kételkedő, is helyt adtam szavainak. De mielőtt valaki azzal gyanúsítana meg, hogy hiszek valamiféle misztikus lélekvándorlásban: hát nem! Itt egyszerűen egy olyan természeti törvény működését tapasztalhatjuk, amit még nem ismerünk, a működését meg még kevésbé.

Ez lehetne Ferrant első törvénye:

Ha valaki emlékszik az előző életeire, verd fejbe alaposan egy súlyosabb tárggyal és majd elfelejti!

Ez persze marhaság, de már nagyon elegendő volt az egész históriából. Ha türelmetlen vagyok, akkor pedig kitör rajtam a modortalanság is.

- Szépségem, – kérdeztem meg Uschitól, ami fúrta az oldalamat – nem járt véletlenül mostanában Kölnben, egy szép, nagyra szabott könyvtárban?

- De igen. Sejtettem, hogy előbb-utóbb kiderül a dolog – mondta mosolyogva. – De nem csináltam ott semmi törvénytelen...

- Kivéve azt az apróságot, hogy álnevet használt, kedves Renate Tölle!

- Jól tudod következtetni, kedves szimatoló úr!

Fel sem vettem a szavaiban rejlő gúnyt. Aki sértődékeny, maradjon otthon, zárt ajtók és behúzott függönyű ablakok mögött. Idekint a világban bizony előfordul, hogy valakinek rálépnek a lábára, vagy éppen szamarat csinálnak belőle. És ettől általában irtóznak az emberek. Pedig higgyék el, a két hatalmas fül, a szürke irha, meg a mélabús tekintet nem is rossz viselet. Én csak tudom!

- És azt is megtudhatom, - körülnéztem és helyesbítettem – megtudhatjuk, hogy miért ment oda? Mit keresett?

- Ugyanazt, amit ön. Csak több alappal. A szépanyám, nem tudom hányadik felmenőm az egyik szereplő. Ulrike. A családkban, női ágon öröklődik a mágikus tehetség, és a legenda a boldogtalan szerelmespárról, Horstról és Ulrikéről. A színészről és a boszorkányról, akik sohasem lehettek egymáséi. Már az oltár előtt – tette hozzá. – Mert a pajtában nem tartóztatták meg magukat, mint most is hallottuk.

Sepl is előjött, nem is tudom eddig merre bujkálhatott.

Odaállt asszonya mellé és keményen a szemembe nézett:

- Milyen jögon tesz fel kérdéseket?

Ez bizony fogas kérdés, bárhol, bármikor teszik fel az embernek. Nincs is rá helyes

válasz. Ezért aztán visszakérdeztem:

- És ön?

Ezen kicsit meghökkent. Épp úgy, ahogy az emberek többsége szokott, ha légből kapott, erőltetett válaszok helyett a saját taktikájukat fordítják ellenük.

Pitiáner győzelem volt, egy pitiáner szópárbajban, melyeket mindig is utáltam.

- Nem az a lényeg, hogy ki és mit kérdez. Még csak az sem, hogy mi az igazság. Ennyi idő távlatából úgysem ismerhetjük meg a szerelmesek valódi történetét. De nem is az ő esetük az, ami idehozott minket. Csak ez a fiatalember - mutattam Johnnyra.

- Az viszont érdekelne, - fordultam Uschihoz – ön, hölgyem, miért épp mostanában kezdett ily behatóan érdeklődni családja története után.

- A válasz igen egyszerű – felelte Uschi. – Ulrike megjelent álmomban és elmondta, hamarosan felbukkan Schönwaldban az újjászületett Horst. És megkerül az egykori sírja is. Itt lesz egyszerre élő és holt formájában. Ezen túl nem sok információt adott, ködös, zavaros volt az egész.

- Mint az álmok általában – szólt közbe Christine. Az álmok az ő szakterülete.

Uschi futó mosollyal tekintett rá.

- Magában is van valamennyi a mi fajtánk véréből.

- A fajtájukéból? – kérdezett vissza némi agresszivitással a hangjában Christine.

Lehet, hogy kezdett besokallni. Amin nem csodálkoztam. Engem sem nyertek meg a hölgyek a stílusukkal.

- Igen a fajtánkéból – szólt közbe Liselotte, aki eddig a többiekhez hasonlóan némán figyelte a szóváltást. – A fajtánkéból, a boszorkányokéból.

- Ez az első alkalom életemben, hogy egy hölgy beismeri boszorkány mivoltát – mondtam és hajdani anyósomra gondoltam. – Igazán kedves. Mondhatnám felemelő. És te hogy jössz a képbe?

- Vezető tisztségviselő vagyok, nem csak munkavédelmi téren, de a Boszorkányszövetségben is. Engem küldtek, miután befutott Uschi kérése, hogy segítsünk neki az álmaival kapcsolatban. Mert mi nagyon nagy jelentőséget tanúsítunk az álmoknak – tette hozzá nyomatékosan. – De úgy tudom, végre a modern pszichiátria is eljutott végre erre a szintre – nézett kis gúnnyal Christinére.

Engem irritált, hogy úgy viselkedik, mint valami ősi, fenséges tudás letéteményese, amit a tudományával botladozó mai ember még csak most kezd kapisgálni. Mindig zavar, ha valaki magas sámliról beszél velem, vagy másokkal. Ilyenkor szeretném kirúgni alóla a sámlit, de ahhoz nem ragaszkodom, hogy közben kötél is legyen a nyakán. Egy vastagabb drót is megteszi.

- Uschi álmai folytatódtak, mindennaposak lettek – folytatta Liselotte. - Ő is, akárcsak ti, kerestek valamit. A tovább élő múltat. Én mindenképpen jöttem volna a segítségére, de ti igazán kapóra jöttetek. Itt akartok ásni, egy régi temetőt kerestek, amiről úgy sejtettük, a mi ügyünkhöz is köze van. Ez a sejtésünk, mint mind tudjuk, beigazolódott. Nekem nem kellett kitalálnom semmilyen fedőtörténetet, hogy mit keresek itt a faluban, miért bukkantam fel. Mert, bár nem titkoljuk sem a Boszorkányszövetség létezését, sem azt, hogy mi, a tagjai, boszorkányok vagyunk, de nem szoktuk reklámozni magunkat. Az emberek félreértenek minket...

Persze, bólogattam, a meg nem értett, nagy tudósok esete. Bár ha jól emlékszem Galileit nem azért fogták perbe, mert tenyérből jósolt, hanem, mert azt állította, hogy a Föld nem a világmindenség mozdulatlan középpontja.

- Hajlamosak minket összekeverni minket a jósnőkkel, akik újságokban meg az interneten hirdetik szolgáltatásaikat, meg azokkal, akik a tévében, a különféle show-kban szédítik az embereket. A tévécsatornák, a telefonsorozatok, meg az emelt díjas hívások nagyobb dicsőségére.

Gúnytól maró volt a hangja.

És még egyet is értettem vele. Magam is rühellem a népbutítás ezen formáját.

- A miénk, az igazi boszorkányhit, egy vallás. A maga sajátos fogalmaival és szertartásaival együtt egy vallás, az egykori druidák bölcsességének és hitének egyenes ági, mai folytatása. Nem pedig babonaság, az ördög szolgálata, amivel a keresztény egyházak már évszázadok, évezredek óta vádolnak minket. Olvassák el csak a könyvüket, mit csináltak ősanyákból, Mária Magdolnából, Krisztus első és leghívebb tanítványából! Prostitúáltat! A katolikus egyház különösen élenjár a szent nőiség sárba tiprásában! Az egész boszorkányüldözésüknek nem is volt más célja, mint a nők elnyomása, sakkban tartása. Nem beszélve arról, hogy azok a becstelen, gaz inkvizítorok kiélhették perverz vágyaikat a nők kínpadra vonása során!

- Helyben vagyunk – véltem magamban. Attól persze óvakodtam, hogy ki is mondjam a véleményemet. – A boszorkányhit, meg a hasonszórú sületlenségek, amiket hölgyektől hallottam ily témában, az esetek elsöprő többségében elvakult feminizmussal ötvöződtek. És nem tudom melyik szülte a másikat. A feminizmus az éjsötét babonát, vagy megfordítva.

Félreértés ne essék, egyáltalán nem baj, ha egy hölgy örül annak, hogy nő és nagyra tartja magát. Felőlem mindenki akkorára tartja magát, amekkorára csak akarja. De egy apróságról nem kéne meg feledkezni: Egy nő sosem lehet több egy férfinál. És egy férfi sem egy nőnél. Mert egyenlők, társak ebben a nagy utazásban, melyet életnek hívnak.

Persze erről is lehet mást hinni, gondolni.

Csak attól, hogy egy vagy sok ember hisz valamit, az még nem feltétlenül lesz igaz.

De hitbéli kérdéseket nem igazán érdemes forszírozni, mert ki tudja eldönteni, hogy kinek van igaza?

Amilyen indulatosan beszélt Liselotte, jobbnak láttam ráhagyni a tévelygéseit. Azt már rég megtanultam, senki vesszőparipájából ne akarjak fűzfa sípot csinálni. Még ha menne is, semmi jóra nem vezet.

Vita helyett ezúttal is inkább kérdeztem:

- És mi volt a cél? A célotok? Oké, mi kiássuk nektek a kérdéses sírt. És aztán hogyan tovább?

- Meg akarjuk adni a szerencsétlen áldozatnak, Horstnak, a végtisztessége. A mi szertartásaink szerint. A régi Ulrike sírjáról, sajnos, még mindig nem tudjuk, hol található. De bárhol is legyen ezen a földtekén, biztosan könnyebben fog nyugodni, ha tudja, hogy az örökösei megtisztelték a maguk módján szerelmesét.

Kezdett a dolog egy brazil szappanoperára hasonlítani. Braziliában én pedig csak a focit, no meg a hasonló című filmet szeretem.

- A kellékekért mentem el. Ezt igazán nem köthettem az orrotokra. Ez volt az én „nagy eltűnésem” oka – magyarázta Liselotte. – Meg persze, hogy értesítsem a nővéreinket és húgainkat. Ez nem olyan téma, amit pár telefonhívással elmondhatok, elmagyarázhatok a többieknek. Élő szó, az igazi.

- Akkor minden szép és jó – bólogattam mosolyogva, pedig egyáltalán nem így gondoltam.

Ebből biztosan zűr lesz. Ők a végtisztesség hívei, ahogy Tomasewskit ismerem, ő tudomány nevében, egy múzeumban gondolkodik. Schmidt tanár úr és polgármester tán a helytörténeti gyűjteményt gyarapítaná. Johnnyról meg csak a bánat tudja, mit akar, már a következő sörén kívül. Kész konfliktushelyzet. Még szerencse, hogy nekem alapjában véve tökmindegy, mi lesz szerencsétlen színész maradványaival. Mert még ha nekem is lenne valami rögeszmém...

- Sorra kiderültek a ménkű nagy titkok, amik nem is voltak titkosak valójában. Mindenki ért mindent. Akár le is húzhatnánk a redőnyt.

A többiek egymást nézegették. Körülbelül egyetértettek velem.
Ez persze nem lepett meg. Egy ekkora elmével csak egyetérteni lehet.
Ez az én örökös problémám, ez a túlzásba vitt szerénység...

* * *

Már mindenki azt hitte, hogy történet jól, rosszul, de véget ért. Csak én voltam olyan trükkös, mint az a bűvész, akinek még lapult egy nyuszi a mellényzsebében. Ezúttal egy ajándék nyuszi, Meisse kisasszonytól, aki cseppet sem boszorkány. Vagy ha mégis, hát fényévekre tart Liselottééktól.

- Azért lenne itt még egy apróság – mondtam Columbo legjobb epigonjaként.
- Micsoda? – csodálkozott rám Christine, aki eddig némám figyelte, mit beszélek a főboszorkánnyal, vagy kit is nem tisztelhettem Liselottéban.

- Kaptam egy e-mailt – mondtam sokat sejtetően.
- Ebben azért nem állsz annyira egyedül a világban – jegyezte meg Johnny. – Akad még pár ilyen ember a világban. És mi áll benne? – kérdezte tettetett érdeklődéssel. Számára végül is lezárult az ügy. Hogy mit szűrt le belőle, azt nem tudhatom. De nem is tartozik rám. Az én dolgom csak annyi volt, hogy megkapja, amit akart.

Megkapta. Mihez kezd vele, az már az ő dolga. Felőlem akár síremléket is állíthat szerencsétlen Horst Tappertnak, „Itt nyugszom én” felirattal.

Egyszerűen csak pontot akartam tenni az ügy végére.

- Beate Meisse küldte ezt a bizonyos e-mailt. Valahonnan mégiscsak előásta, vagy előásták neki Jakob Münzell történetének folytatását.

- Az meg ki a bánat? – kérdezte Sepl, aki eddig béketúrón hallgatott. Szerintem ő már régen tudta, hogy a felesége egy boszorkány. Mindenféle értelemben az.

Pár szóban összefoglaltam a Münzellről szóló tudnivalókat.

- És most Beate elküldte a folytatást – fejeztem be a mondókámat. – Egy pillanat, felmegyek a laptopomért...

Gyorsan megjártam a szobámat, oda-vissza. Nem csak azért igyekeztem, mert így szoktam. Sose tudok egyesével menni a lépcsőn. A sietségre bőven okot adott még a kíváncsiságom is, hogy mi a mese vége. Bár a befejezést már úgymint tudtuk mindahányan. Horst nem úszta meg.

Visszatértem az ivóba, letelepedtem az egyik asztalhoz, magam elé tettem a kutyümet és bedörrentettem.

Amíg töltődött az operációs rendszer, gyorsan körbenéztem.

Ki érdeklődve, ki unott képpel, de mindenki engem nézett.

Kezdődjön hát az előadás.

35. Történelmi krimi. Befejezés.

Beate nem közölte, hogy ő, vagy valamelyik ismerőse találta-e meg Münzell további feljegyzéseit. Csak ennyit írt:

„Ahogy megkaptam, rögtön csináltam belőle egy átiratot a ma beszélt nyelvre. Az eleje, sajnos, hiányzik, de így is szervesen kapcsolódik az előző feljegyzésekhez. Elég nyers fogalmazvány, de minden lényeges benne van. Remélem, hasznát veszed, te gaz csábító!”

Magamban mosolyogtam a befejezésen. Uschi viszont, aki ismerte Meisse kisasszonyt, kissé furán nézett rám. Gondolom magában elkönyvelt perverz gerontofilnak.

Megnyitottam az e-mailhoz csatolt állományt és belevágtam felolvasásba:

* * *

...nem értem Isten terveit. Persze, ez nem egyedülálló, csodálatos dolog, hiszen ki érthetné meg ezen a szomorú árnyékvilágon Őt? De ez a rengeteg szenvedés, a bajok és csapások... Nem Ő tehet róla. Annyira szerette teremtményeit, hogy szabad akaratot adott az embernek, pedig tudta, hogy az nem jó. Sokan mondják, hogy az emberek eredendően jók, de mikor ilyesmiket tapasztalok, mint a mai napon és tegnap történt velem, nem tudok hinni ebben. Az áteredő bűn oly mélyen megfertőzte fajunkat, hogy már nem is vagyunk képesek a jóságra?

A bíróság elé citáltak engem is, persze, nem, mint vádlottat, hanem mint tanút, hiszen ott voltam annak a szerencsétlen fiúnak az elfogásánál. Rablással és hármassal gyilkossággal vádolták... Meg ki tudja még mivel.

Ahogy az előcsarnokban várakoztam, nem kevés polgár és pór között – még nemes ember is akadt a tömegben – hallgattam fecsegésüket, elkapkodtam az elejtett szavakat.

Érdekes módon, sokan emlegettek boszorkányságot, de nem a vádlottal, szegény Horst Tapperttel kapcsolatban. Elfogásának módja adott okot sűgásra-bűgásra, a legtöbben veszélyes varázslatnak, vagy egyszerű csalásnak tartották a varázssvessző használatát. Első esetben ördögtől származó praktikaként nem jöhet bizonyítékszámba, a másodikban pedig egyértelműen nem állhatja meg a helyét egy valódi per során. És nem csak a fiatal vándorszínész szép számban jelenlévő barátai, más cseppőrágók és mutatványosok beszéltek így, hanem a többség.

Mert sokan voltak jelen, nagyon sokan.

Nem is értettem, hogy maradhatnak ennyien távol a napi munkától.

Nem kellett volna az érdeklődők között álldogálnom, ha szólok a poroszlók, bizonytalán méltóbb helyre vezetnek, ahol le is ülhetek, de érdekelt az emberek véleménye.

Nem mintha a nép véleménye bármit is számítana a mi szép városunkban.

Csak megerősítést kerestem saját véleményemhez, kínzó gondolataimhoz, miszerint itt egy gyalázatos színjáték folyik, melynek nem titkolt célja Tappert elveszejtése.

Ekkor még nem ismertem az okot, de az számomra is világos fényben ragyogott, hogy von Hochstaden „nyomozása” egy előre megkomponált, jól felépített csapda volt, amelynek elhelyezésében a varázssvesszős Bauer, készségesen asszisztált. És nem várták meg, hogy az a fiú belesétálgjon, belerángatták erővel, mikor lefoglalták a „Hansa-hajó”-ban.

Ahogy gyanakodtam, nem kellett sokáig várakoznom. Odabent sebesen pörgött a pór. Máskor egy tyúklopási ügyet képesek hetekig elhúzni jó bírónk, most meg sorra szólították be a tanúkat. Többnyire olyan embereket, akiket még sosem láttam. Úgy véltem, többségük nem is a városunkból való. De akkor mit keresnek itt? Miféle tanúk lehetnek egy olyan gyilkossági ügyben, mely a falainkon belül történt?

Erre is gyorsan kaptam magyarázatot, mégpedig Josef Zwitterbackétől, aki azt vándorszínész kompániát vezette, amihez a vádlott is tartozott.

- Mindenféle népek ezek, a környező falvakból, városokból. Mind úgy vallanak, hogy a kölyök is feljűk követett el lopásokat és rendszeresen verekedésekbe keveredett. Pedig az egy olyan málészájú széplélek, hogy sokszor nekem kellett megvédenem, ha szóváltásba keveredett hasonló korú legényekkel. – Csak azt nem értem, – folytatta rövid hallgatás után – hogy az ördögbe kerülhettek ezek ide? Némelyik hely, ahonnan az állítólagos tanú jött, kétnapi járőföldre van innen. A gyereket meg csak reggel kapták el. Ha értük küldtek valakit, két nap oda, két nap vissza. És azt még nem is számítottam, hogy a kiküldöttnek meg is kellett találnia a keresett személyt. Pedig az is idő. Hogy tudták ezeket iderángatni?

Hevesen méltatlankodott, de nem mondta ki, amit valójában gondolt. Amit mind a ketten gondoltunk, ezeket nem kellett idehozni. Vagy nem odavalósiak, ahova állítják, vagy már itt voltak, jó előre, a városunkban. Tudván-tudva, ma pör lesz. Pör, ahol elítélik azt a szegény fiút.

Szólítottak.

Igyekeztem méltóságteljesen bevonulni a terembe, ahogy papi személyhez illik. Nem tudom mennyire sikerült belépőm, mert valósággal remegtem az izgalomtól és felháborodástól.

A bejárással szemközt ültek a bírák, magas emelvényről tekintettek le a terem többi részére. Ezúttal ketten voltak, Hans Lüdicke, a legöregebb városunk öt bírása közül, nyolcvan esztendősnél is idősebb, derék öregúr. Jární, mozogni már alig tudott s beszélték róla, hogy elméje sem csillog a régi fényében. De úgy látszik a bírászkodásra, ítélezésre még alkalmasnak tartották. A másik bírói széket Anton Vetterwein foglalta el. Ő közismerten jó cimborája volt von Hochstaden kapitánynak, gyakorta látták őket együtt mulatozni különféle kocsmákban, amiket mindketten előszeretettel látogattak.

Ne vélje rólam senki, aki majd egyszer ezeket a feljegyzéseket olvassa, hogy mindenhol összeesküvést, titkos ármányt szimatoló bolond ember vagyok. Ezt csak azért bocsátottam előre, mert hangot kell adnom annak a véleményemnek: ez is kicsinált dolog volt. Nem lehetett véletlen, hogy abban az ügyben, mely oly fontosnak tetszik von Hochstaden számára, éppen ivócimborája, meg egy vén szenilis ítélezik. Ez utóbbi már régen rábólint mindenre, amit mondanak neki. Tán még süket is, nem csupán az agya lágyult meg.

Horst Tappert a bírái előtt egy padon ült. Két poroszló fogta közre, nem is annyira azért, mert a szökésétől tartottak a „veszélyes bűnözőnek”, hanem inkább, hogy megtartsák ültő helyében. Mert dülöngélt, szédelgett, folyton lefelé kíváncszott a padról. Nem tudom pontosan, mit művelhettek vele, de rettenetesen megkínózhatták.

Hátán, mellén csupa rászáradt vér volt egykor fehér inge. Ügyetlenebb mozdulataira, – melyekből bőven akadt kábaságában – gyakorta új piros foltok jelentek meg a mocskos ruhadarabon. Arca, az a rokonszenves férfi arc, amiért nem is titkoltan lelkesedtek a fiatalabb lányok, asszonyok, szinte felismerhetetlen volt. Kék, zöld foltok tarkították a mindenütt dudorodó daganatokat. Haja összeragadva hullott a szemébe. Olyan szájalmas látványt nyújtott, hogy még egy kőszívű embernek is meg esett volna rajta a szíve. De itt nem voltak kőszívű emberek. Csak szívtelen emberek.

Mint Andreas Gülzner, a vádlója. Ha Tappert vesztére törnek, jobb vádoló ügyészt nem is találhattak volna. A menyétszerű, kis ember, az összeaszott arcával híres volt arról, hogy gyakran idézgette a nagy démonológust, Nikolaus Remigius lotharingiai főbíró, aki megrója a lágyszívű törvénykezőket. Daemonolatria című könyvében még magát is ostorozza, mert egy ízben bírótársaira hallgatva könyörületes ítéletet hozott.

Abban a perben hétéves gyermekekről volt szó. Állítólag szüleikkel együtt résztvettek egy boszorkányszombat, ahol is vad táncot lejtettek és egyéb ocsmányságokat műveltek.

A szülőket természetesen megégették, a gyerekeket pedig káros szájalomból mindössze arra ítélték, hogy meztelenül háromszor fussák körbe a vesztőhelyet, ahol szüleik máglyán égtek, miközben a felsorakozottak vesszőkkel csapkodják gyenge testüket.

Remigius könyvében úgy írja, számukra is halálos ítélet lett volna helyes, “mert az üdvös buzgalom elébe helyezendő a kegyelmezés csalóka és káros látszatának”.

Gülzner, aki állt, tisztelettel meghajolt felém és a két bíró is fejbólintással üdvözölt. Ennyi jár ki egy ifjú papnak. Fel csak akkor álltak volna, ha püspöknél rangosabb

egyházi személy érkezik. Egyedül az írnok emelkedett fel s hajolt meg felém. Ő eredetileg a bírák mellett ült, de nem az emelvényen, arccal nem terem fordulva, hanem szeméit a bírákra függesztve. A későbbiekben megfigyelhettem, amint Vetterwein intésekkel utasítgatja:

Ezt most jegyezze, ezt ne. Mindig az elhangzottak függvényében.

Körülnéztem, szándékosan lassan, kimérten.

- Védőt nem látok sehol – mondtam. Egy hivatalos bűnvádi pörben még a boszorkányoknak is kijárt a védő személye, ha ugyan akadt olyan őrült, aki elvállalta a védelmüket.

- Magát védi, tisztelendő uram – felelte az el sem hangzott kérdésre, kapkodva, Gülzner.

Ezen, ha nem találok végtelenül szomorúnak a helyzetet, minden bizonnal elnevetem magam. Kétlettem, hogy Tappert feldagadt ajkaival, amik mögül kilátszottak a töredezett fogak, egyetlen szót is ki tudna nyögni.

És Gülznernek láthatóan sietős volt az ügy mielőbbi befejezése, mert már fel is tette az első kérdését:

- Tisztelendő uram jelen volt, mikor a vádlottal von Hochstaden kapitány elfogta?

Erre, a valósághoz híven, igennel feleltem.

- Johannes Bauer varázsvesszője valóban csalhatatlanul jelzett, mikor a vádlott közelébe ért? – folytatta a kérdezést Gülzner.

Ismét igent kellett mondanom. Szerettem volna még hozzáfűzni, hogy az Anyaszentegyház nem támogatja az ilyen praktikákat, igaz nem is tiltja. És hogy én személy szerint csalónak tartom Bauert. De jutottam szóhoz, mert Gülzner máris újabb kérdést tett fel.

- Ellenállt az őrizetbe vételnek a vádlott?

Megjegyeznivalómat nem feledve, de későbbre halasztva, válaszoltam.

- Amikor a poroszlók rávetették magukat, védeni igyekezett magát, mint bárki más tette volna az ő helyében.

- Tehát ellent állt a becstelen! – csattant fel Gülzner a bírák felé fordulva.

A váratlan erős hang felriasztotta az öreg Lüdickét, aki eddig szundikálhatott.

- Mi? Nem kell több kérdés! Világos az ügy!

- Jól mondja, igen tisztelt bírótársam, világos az ügy - vette át szót tőle Vetterwein, meglovagolva az elhangzottakat. – Amint már von Hochstaden kapitány úr és Bauer vallomása alapján megállapítottuk: a vádlott bűnös a gyilkosságokban! Förtelmes tettét tetézte azzal, hogy a törvény szolgáinak is megpróbált ellent állni, mint azt szent atyánk is látta.

Ismét szólni akartam, hogy szent atya megszólítás, bár roppant hízelgő, de nem fedí a valóságot. És ez a cím csak a Rómában trónoló pápának jár ki! De újfent nem jutottam szóhoz, mert Vetterwein így folytatta:

- Köszönjük atyám a fáradtságát, hogy el méltóztatott jönni tanúskodni. Nagy segítségére volt az igazságszolgáltatásnak. Elmehet, kérem – tette még hozzá.

- De én szólni kívánok még... - kezdtem bele, de hátulról valaki mellém lépett és a karomba markolt.

- Majd vasárnap a szószékről prédikáljon atyám, de ne itt, ha jót akar – morogta a fülemben. Az a kopasz kövér poroszló volt, akit még reggel láttam, akiről feltételeztem, hogy nem hisz Bauer misztifikációjában.

- Ezek lekártyáztak előre itt mindent – folytatta oly halkán, hogy rajtam kívül más nem is hallhatta a teremben, mit szűr át a fogai között. – Ha nem akar magának bajt, most szépen velem jön és kísétálunk a pokolnak erről a tornácáról.

Engedtem a nem is olyan gyengéd erőszaknak és követtem a kövér poroszlót az ajtó felé.

Odakint a tömeg némán fogadott minket, ahogy mindig tette, ha a tárgyalóteremből kilépett valaki. Érdeklődve várták bentről a híreket. És aki eddig kijött, még mind szólt hozzájuk.

- Hallgasson itt is, atyám – sziszegte a kövér fickó. – Besúgók vannak ezek között! Minden szava visszajutna a kapitány és Vetterwein fülébe. Náluk nagyobb gazember ebben az ügyben csak Gülnzer, rá kell a legjobban vigyázni. Hallgasson, ha jót akar – ismételte meg a figyelmeztetését még egyszer.

Csak a hozzánk legközelebb állók hallhatták szavait, vagy tán még azok se.

Körülnézett, mintha ismerősöket keresne a tömegbe. Aztán, végre elengedte a karom.

- Csak okosan, atyám - súgta még oda, azzal megfordult és visszament a terembe.

El voltam keseredve. A saját ügyetlenségem, tehetetlenségem miatt ismét csak nem tudtam segíteni szegény fiún! Menthetetlenül elítélik.

Josef lépett oda hozzám.

- Mi volt? – kérdezte halkán s közben belém karolva húzott, távolabb a tömegtől.

- Szinte szóhoz sem hagytak jutni. És amit mondtam, azt is kiforgatták értelméből.

- Velem is ugyanez történt. Legszívesebben a vérét venném annak a rohadéknak! – fakadt ki hevesen és hangosan. Szerencsére nem mondta ki, kire gondol. De én tudtam. A kapitányra.

– Nem tehettem semmit – folytatta halkabban. – Nincs remény. A fiú elveszett.

Könnyek csordultak ki a szeméből. Nem törölte le őket. Végigfolytak az arcán.

Tényleg fiaként szerethette Tappert.

Vigasztalón a vállára tettem kezem.

- Isten majd igazságot szolgáltat neki. Ha nem is ebben, de majd abban a másik, jobb világban... - éreztem, hogy szörnyen üresen cseng, amit mondok. De nem tellett tőlem több, az isteni igazságszolgáltatásba vetett hitnél.

Mert a földi igazságszolgáltatásba vetett gyenge hitemet azon a délutánon veszítettem el. Mindörökre.

Szerencsétlen kimenetelű tanúskodásom után nem kellett sokáig várjunk. Hamarosan kilépett a tárgyalóteremből az írnok, aki tiszte volt az ítélet írásba foglalása.

Harsány hangon hirdette ki :

- Megszületett az ítélet, az alávaló gyilkos, Horst Tappert ügyében. Nevezett bűnösnek találtatott Kaltenbacher borkereskedő, a feleség és szolgálója meggyilkolásában. Nevezett kereskedőt vagyonától megfosztotta, kirabolta. A gyilkos nem akarván elismerni rémséges tettét, arra hivatkozik, hogy ő nem lehetett jelen a gáztettnél, mert éppen akkor egy ártatlan szűz leányt rontott meg. Egyik bűnével kívánja menteni másik vétkét! A kegyes bíróság mégis arra az elhatározásra jutott, hogy ha e leány előáll és beismeri, hogy paráználkodott a vádlottal, úgy az mentesül az ítélet alól és ártatlannak találtatik. A bíróság két nap határidőt szabott meg. Ezen idő alatt az ismeretlen leány bármikor jelentkezhethet, vagy itt a bíróságon, vagy a poroszlók őrszobáján. Ha a két nap leteltével sem jelenik meg a leány, úgy az ítélet végrehajthatik. Az ítélet: a gyilkosra mért huszonöt korbácsütés után, kötél általi halál!

- Van Isten! – markolt a karomba Josef.

Nem hiszem, hogy valaha is örültek annyira elmarasztaló ítéletnek, mint ennek most Josef. Valósággal ragyogott az arca.

- Ulrikének a városban kell lennie – magyarázta kapkodva. – Ott kellett volna találkozniuk a „Hansa-hajó”-ban, de fiút közben elkapták. Egyszerűen idehozom és minden rendben! Szabadon engedik!

- Legyen úgy, ahogy mondd – bólogattam. – De ki az az Ulrike?

- A schonenwaldi fogadós lánya! Nála járt tegnap éjszaka a fiú! Megbeszélték, hogy

a lány ma a városba jön, és együtt megszőknek, mert a lány apja von Hochstadenhez akarja adni a lányát! A „Hansa-hajó”-ben kell lennie! A gyerekek még tömlöcbe sem kell mennie, már otthon éjszakázhat! – lelkesedett. – Jöjjön, atyám!

Nem tudom miért hívott magával. Talán tanúnak. Már kezdett kicsit elegendem lenni a sok tanúskodásból. Mindenesetre követtem.

Nekem viszont rossz előérzetem volt. Von Hochstaden kapitány nem buta ember. És most már azt is tudom, miért akarja elveszejtetni Horstot. A szerelmi riválisa. A szerelem pedig megvadítja az embert, hát még ha a pénz is szerepet játszik az ügyben. Mert abban bizonyos voltam, a kapitány nem két garasért akarja elvenni a leányt. A fogadós csinos hozományt adhat vele.

Ügettem Josef után. Máskor bizonytalán megelőzőm a nálam vagy húsz évvel idősebb férfit, de azt ezúttal a szíve, a lelkesedése röpítette. Engem pedig akadályozott a hosszú ruhám. Azért nem sokkal maradtam el tőle, mikor lihegve megérkeztünk a baljós emlékeztető „Hansa-hajó”hoz.

Josef úgy rontott be az ivóba, mint reggel a poroszlók. Én a nyomában.

Az ajtóban megtorpantunk.

Egyikük sem látta a lányt, csak az ilyenkor szokásos mulatozók töltötték meg a helyiséget. Ezek pedig nem voltak annyian, hogy ne vegyek észre közöttük egy fiatal lányt. Ugyan nem is mertem Ulrikét, de nem volt ott olyan nőszemély, akivel egy olyan fiú, mint Tappert, az előző éjszakát tölthette. Csak egy vén banya kornyadozott a sarokban. Ő biztosan nem lehetett az, akiért a versengés folyik.

Zwitterbacke is kutatón nézett körül, aztán sebesen a kocsmapulthoz igyekezett.

- Hol a leány? – kérdezte a pult mögött álldogáló tulajdonost, akiről sütött, hogy aznapra már elege van az izgalmakból, a kocsmájába bevágató emberekből, az egész zűrzavarból. Nem tesz jót az ilyesmi az üzletnek.

- Miféle leány? – kérdezett vissza, majd meg is válaszolta a saját kérdését. – Nálam nincsenek „afféle” lányok! Ha ilyenre vágysz, eredj máshova!

Josef átnyúlt a pulton. Megragadta a fogadós mellén a ruhát és egyetlen rántással félig áthúzta a nagydarab embert a széles söntéspulton.

- Ne szórakozz velem, mert ott törlek ketté, ahol a legvastagabb vagy! Ulrike Meistert keresem, a schonenwaldi fogadós lányát!

- Keresztlányom már vagy két hete nem járt a városban – nyögte a fogadós kényelmetlen helyzetében. – De mit akarsz te tőle? Ő aztán tényleg nem „afféle”...

- Marha – engedte el Josef lemondón a férfit.

Az visszazötytyent a pultja mögé.

A vendégek érdeklődve figyelték a jelenetet. Eszüik ágában sem volt beavatkozni a fogadós oldalán, még annak a két poroszlónak sem, aki éppen itt ivott. Talán ismerték Zwitterbacke híresen nagy erejét és kemény ökleinek hírét, talán nem. De ha nem is hallottak felőle, elég volt egyetlen pillantást vetni természetes alakjára, hogy a legtöbb embernek elmenjen a kedve a vele való összetűzéstől.

- Hol lehet a lány? – nézett rám Josef tanácstalanul.

- Talán megneszelte az apja, hogy mire készülnek a fiatalok és nem engedte be a városba – feleltem.

- Miért, mire készültek? – okvetetlenkedett bele a fogadós és folytatta volna, de Josef egyetlen pillantására elnémult.

Aztán rám nézett a vándorszínész.

- Ne haragudjon, atyám, hogy iderángattam. Nem papnak való hely ez – jegyezte meg lesújtón körülpillantva.

Ő nem tudhatott róla, hogy hajdan sokszor megfordultam itt. Igaz, papként még soha.

- Meg kell találni a lányt – folytatta Josef. – Akárhogyan, de meg kell találni!

Megyek és szólok a többieknek, – célzott a többi vándorszínészre – hogy keressék mindenfelé, kérdezzenek meg mindenkit, látták-e. Schoenwaldba magam megyek, lovon. Holnap délre már vissza is térhetek a lánnyal, ha ott van. De bizonynal ott kell lennie! Nem lehet másképp! Az apja keze van a dologban!

Ebben egyet értettem vele.

És reménykedni kezdtem.

Ha leány nem tudott elszökni otthonról, Josef könnyűszerrel megtalálja és a fiú meg van mentve. Biztosan magával hozza a mentőtanút, ha kell erőszakkal is. Nem hiszem, hogy akadna ember, aki megállhatna előtte, míg fogadott fiáért küzd.

Ha viszont a lány elszökött már, akkor sincs semmi veszve. A többi színész megtalálhatja, hiszen neki is a színészeket, Tappert-et kell keresnie.

- Ha Ulrike idejönne, tartsd itt! – fordult a fogadóshoz, aki már kezdett megnyugodni. – Várjon meg engem, vagy akit érte küldök a társulattól. Mindőjüket ismeri, ha idegen jönne a nevemben, ne menjen vele sehova. Az atya – mutatott rám – a kivétel. Őt, úgy hiszem, nem ismeri Ulrike, de ha ő jönne érte, vele is elmehet. Megértetted?

A fogadás riadtan bólogatott.

- Ha mesterkedni próbálsz valamiben, – tette hozzá Josef – én úgyis megtudom. Akkor pedig visszajövök, és nem úszod meg ennyivel – célzott arra, hogy az imént elkapta a kocsmáros grabancát.

- De nem akarsz te rosszat a saját keresztlányodnak, nem akarod elválasztani a szerelmesétől – mondta még békülékenyen s azzal áthajolt a söntéspulton és tréfásan megveregette a kocsmáros arcát.

Az nagyot nyelt, ahogy Josef tenyerét az arcán érezte és olyan szorgalmasan bólogatott, hogy már azt hittem kirázódik az agyveleje a fejéből.

Josef elfordult tőle és kifelé indult.

Éppen megszólaltak az esti harangok, ahogy kiléptünk a „Hansa-hajóból”.

Nem tudom miért jutott eszembe, hogy a hangjuk olyan, akár a lélekharangé.

Elbúcsúztunk egymástól és Josef ment a maga útjára, hogy megtegyen mindent a fiúért, amit csak lehet, én pedig visszatértem a szállásomra, a plébániára.

Számomra már maradt más tennivaló maradt az ügyben, minthogy letérdeljek a feszület előtt és buzgó imádságba merüljek.

Gyakran előfordul, hogy félszívvel, vagy éppen oda sem figyelve, gépiesen mormogott a jól ismert szavakat, mert elkalandoznak a gondolataim. Lehet, hogy fiatalságom és az ájtatosságban való viszonylagos tapasztalatlanságom az oka, de csak nagyon ritkán vagyok képes igazán átszellemülten, Isten felé fordulva imádkozni. Úgy, ahogy azon az estén, talán még sohasem sikerült.

Végre teljes szívemből, őszintén tudtam könyörögni a fiatal vándorszínész életéért, megmeneküléséért.

Buzgalmamban észre sem vettem, hogy mennyire repül az idő, hogy már teljesen besötétedett, s a Hold világít be az ablakomon, nem a lenyugvó nap.

Nem emlékszem már, hányadik imádságnál tarthattam, mikor kopogtatás zavarta meg koncentrációm.

Nehézkesen emelkedtem talpra. Térdelés közben egészen elgémberedett a lábam, dacára egészséges, ifjú inaimnak és izmaimnak.

- Nyitva – szóltam ki. El sem tudtam képzelni kizavarhat ily késői órán. Talán beteghez, haldoklóhoz, hívnak? Mi másért zavarának?

Az idős apáca, aki a szakácsnői tisztet látta el plébániákon lépett be a szobámba.

- Bocsánat, atyám, a zavarásért. Keresik – mondta.

Ha ilyen idős, tiszteletre méltó hölgyek szólítottak „atyámnak”, mindig pirulnom kellett, úgy éreztem, hogy nem vagyok méltó erre a megtiszteltetésre. Hol vagyok én

attól, hogy valóban atyja legyenek nyájamnak?

- Jövök – feleltem egyszerűen és közben örültem, hogy a sötétben nem látszik vöröslő arcom.

Követtem őt lefelé a lépcső, a plébánia kicsiny fogadótermébe, ahol általában a hívekkel való kapcsolattartás intéztük.

A kövér kopasz poroszló, aki beléptemig elterpeszkedve ült az egyik széken, jöttemre felállt.

- Laudetur, pater – köszönt latinul.

- In aeternam – feleltem. – Te tudsz latinul? – kérdeztem tőle meglepődve, mert egy poroszlónál igazán nem számítottam latinos műveltségre. – Nem is gondoltam volna...

- Sok mindent nem gondolnak rólam. Tudni meg még kevesebbet tudnak – tette hozzá. – De sajnós, nem azért jöttem, hogy magamról meséljek.

- Még a neved sem tudom, pedig ma sokszor találkoztunk és nem is akármilyen alkalmakkor. – jegyeztem meg.

Természetes volt, hogy nem mutatkozott be, mert én rangos embernek számítottam már. Ő pedig, hiába állt a város szolgálatában épp úgy, mint a kapitány, egyszerű szolgának minősült ebben a rangkórságos világban, ahol ritka az az úr, aki kíváncsi lenne egy szolga nevére.

- Hogy hívnak? – kérdeztem, ezzel is jelezni akarva, hogy nem szolgának, a barátomnak tekintem. Hiszen nem úgy viselkedett velem egész nap, mint egy fizetett alkalmazott, vagy épp egy jobbágy, hanem, mint egy barát.

- Friedrich Zimt a nem annyira becsületes nevem, – mosolyodott el – de nem bemutatkozni jöttem.

Komoran folytatta:

- Igyekeznie kell, atyám. Horst Tappertet alig egy óra múlva megkorbácsolják és utána felakasztják, mint gyilkost.

- De hát... - döbrentem meg. – A bírák adtak két nap haladékot!

- Ami hamarosan sokszorosán lejár!

- Mit beszélsz?!

- Atyám ön is, mint mindenki más ebben az ügyben, megfélekezett egy apróságról. Ami nem is olyan apróság. Anton Vetterwein nem véletlenül ítelt úgy, ahogyan. Mert ő nem olyan szórakozott és feledékeny, mint a többi ember. Senkinek sem jutott eszébe Őszentsége, XIII. Gergely pápa naptárreformja.

- Mit beszélsz? Hogy jön ide a naptárreform... - kezdtem bele a mondókámba, de egyszerre elakadtam.

Mindent megértettem.

Ezek a gazemberek a pápa naptár kiigazítását használják fel, hogy Tappertet törvényesen eltegyék láb alól.

Hiszen mindenki tudja a városban, hogy a naptárreform következtében 1582. október 4-én éjfélkor egyetlen pillanat alatt október 15.-a lesz, hogy az évezredes Juliánusz naptár apró pontatlanságából eredő, évről-évre halmozódó hibája, az évszakoktól való, egyre növekvő elcsúszás megszűnjön! Tíz napot átugrunk az időszámításban, Őszentsége, XIII. Gergely pápa rendeletére.

- Ez nem lehet igaz! – csattantam fel. – Hiszen csak papíron változik az időszámítás, elméletileg. A valóságban nem telik el tizenegy nap csak egyetlen egy! Ez, ez... Csalás! – törtem ki.

- Az hát. Csak nem nagyon hangoztassa, szent atyám.

Ezúttal nem akadtam fönt a megszólításon, annyira felháborított a helyzet képtelensége.

- De ez a törvény, a rend arcul köpése!

- Az – ismerte el készségesen Zimt. – De ha valaki tiltakozni akar, mint az a szerencsétlen elítélt tette, annak könnyen betörhetik a fejét. Csaknem az övét is betörték, annyira összeverték újfent. Szerintem már nem lehet olyan porcikája, amely ne viselné magán ütések, rúgások nyomait – tette hozzá sajnálkozva. – Én ne vagyok jó ember, atyám. De rühellem von Hochstaden-t és a bandáját. És ez már nekem is sok.

- Akkor miért szolgálsz közöttük? – csaptam le rá kíméletlenül.

- Amikor bizonyos apróbb ügyek okán von Hochstaden kezére kerültem, tett egy visszautasíthatatlan ajánlatot. Vagy börtönbe megyek, esetleg vérpadra, vagy beállok a bandája. Nem szégyellem, élni akartam. Lehetőleg szabadon. Ráálltam az alkura. Inkább az ördöggel kötöttem volna alkut!

- Ez Isten káromlás!

- Az. De igaz. Mert a kapitány rosszabb az ördögnél is. De nincs idő, hogy soroljam bűneit. Sietnünk kell, atyám. Az a szerencsétlen csak azért esedezett már a végén, mikor a kegyelemnek a reményét is kirugdalták belőle, hogy a gyónás szentségében részesülhessen. Ezt még sem merték megtagadni tőle. Papot akar, hát megkapja. Von Hochstaden magáért küldött, mert úgy véli, ön az ő jó embere. Teszi, amit kell és nem jár el a szája. Hiszen bizonyított ma a bíróságon is – fűzte hozzá, nem is olyan enyhe gúnnyal.

Nem tudtam haragudni rá, mert éppen eléggé haragudtam magamra a történetek miatt. Úgy éreztem, – joggal – nem tettem meg mindent a szerencsétlen fiú megmentéséért.

Ha papot kért, ha feloldozásért fohászkodik, kötelességem, hogy a segítségére legyek.

De ezúttal többet is fogok tenni, mint ami kötelességem lenne! – határoztam el magam.

Végre.

- Várj itt, egy percet – adtam ki az utasítást Zimtnak és otthagya a fogadószobában, visszaszánguldottam a saját cellámba.

Szinte feltéptem sietségemben a szekrényem ajtaját. Az aljában heverő ládikát kapkodva emeltem ki és helyeztem az az asztalomra.

A kulcsa mindig a nyakamban függött, most leakasztottam onnan és kinyitottam az erős zárt.

Nem pénzt rejtegettem én ebben a kicsiny ládában, vagyonom sosem volt. És különben is, mire mennék ebben a helyzetben pénzzel? Mammon álságos hatalma ezúttal mit sem érne. Nem segítene. De van itt valami, ami segíthet.

Nem kellett keresgélnem, pontosan tudtam, hol találom.

Kiemeltem az üvegcsét a többi, hasonló, de egészen más szereket tartalmazó üveg közül és a zsebembe rejtettem.

Aztán, kis habozás után egy másik üvegcsét is mellé süllyesztettem.

Nem régiben készítettem a Horst Tappertnak szánt főzetet, éretlen mákgubóból. Sok kellett hozzá, hogy egy ekkora üvegnyi összegyűljön.

Szerencsémre, egy kedves pór megengedte, hogy annyi mákot gyűjtsön össze a fiatal pap a földjén, amennyit csak akar. Hogyne engedte volna, mert ez a pap nem csak lelki vigaszt hozott beteg felesége számára, hanem a főzetével meg is gyógyította az asszonyt. Akiról már nem csak a városi orvosok, de a falu javasasszonya is lemondott.

- Csoda, valóságos csoda, atyám – hajtogatta. – Te igazán Isten embere vagy! – mondogatta és én akkor is szégyelltem magam.

Nem mondhattam meg neki, hogy különböző főzetek összetételének, elkészítésének titkát egy hajdani tanáromtól tanultam meg titokban.

Ő is csak titokban mert ezzel a tudománnyal foglalkozni, hivatalos tevékenysége mellett, az éj leple alatt. Esze ágában sem volt alkimista hírébe keveredni a kísérletei miatt. Azon könnyen rajtaveszthetett volna, mert se az aranycsináláshoz, se az öröklét szérumának elkészítéséhez nem értett. Épp ellenkezőleg, ostobaságnak tartotta ezeket a dolgokat. Inkább a gyakorlatban ténylegesen alkalmazható, valódi hatással bíró főzetek kutatásának, előállításának szentelte élete.

Vénecske volt már, mikor a tanítványa lettem, a kedvenc tanítványa. Megbízott bennem, nem csak a tananyagot adta át, beavatott titkos életébe is. Tudta, hogy kockázatot vállal, mert lehettem volna akár besúgó is. De jobban félt attól, hogy tudománya elvész az utókor számára, mint, hogy veszélybe keverheti magát azzal, hogy elárulja nekem valódi mesterségét.

Szereivel, amiket sosem nevezett varázsszereknek, mert undorodott a mágiás műveletektől, épp úgy tudott volna ölni, ahogy gyógyítani tudott. De ő csak gyógyított, míg nem aztán, egy napon, magát már nem tudta meggyógyítani.

Eltávozott abba a jobb világ, de addigra már mindent megtanított nekem, amit csak tudott. Mert nála bizony sokkal szorgalmasabban tanultam, mint a szemináriumban.

Akkor is a füleimben csengett a hangja, mikor visszaindultam Zimthez:

- Ezzel vigyázz, ez nagyon erős szer! Jó fájdalomcsillapításra, de csak módjával alkalmazd, mert nem csak a fájdalmakat felejt el tőle az ember, hanem az életét is. Fantasztikus álmokat hoz, amikre nehéz az ébredés. Régi szer ez, a titka még a keresztes háborúk idejéből származik és nem is akárhonnan! A Hegyek Véne, Alamut titkos erődjének ura, az asszaszinok parancsolója használta ezt. Hogy ki készítette először, azt nem tudom. Csak a felhasználásnak érdekes módját ismerem.

A kiválasztott ifjúnak beadták a szert, mire az elkábult. Egy gyönyörű ligetben tért magához, szép nők vették körül, akik minden óhaját lesték.

Azt állították magukról, hogy ők hűrik, akik a mohamedán paradicsomban várják az Allahnak élő, derék muzulmánokat haláluk után. A fiú ugyanis már életében eljuthatott az Édenkertbe. Megtapasztalhatja gyönyörűségeit, az üdvösséget, melyet a többi derék muzulmán csak halála után érhet el. És történik mindez, természetesen, a Hegyek Vénének jóvoltából, aki nem más, mint Allah akaratának földi letéteményese. Szájából, mintha Allah szólna, az igazhitűeknek, úgy kell engedelmeskedniük neki.

Az ifjú élvezte velük az életet, a korlátlan szerelmet, a finom ételeket, még részegítő italokat is ihatott. A Paradicsomban azt is szabad az hithű muzulmánoknak, amit a földön nem.

Aztán egy napon újra beadták neki a kábulatot okozó szert és ő csodás élmények után, ismét itt találta magát a mi nyomorúságos árnyékvilágban.

Természetesen, ezután, szíves-örömet vállalta a fáradalmakat, fájdalmakat, hogy félelmetes harcossá képezzék ki. Szemrebbenés nélkül teljesítette a Hegyek Vénének legképtelenebb, legveszélyesebb parancsát is. Semmibe véve a nehézségeket, a halálos veszedelmeket, tette a dolgát. Teljesítette a parancsokat, meg nem hátrált, azt az ígéretet bírva, hogy halála után visszatérhet a csodás völgybe. A paradicsomba. Amit a saját szemével látott.

Ez volt az asszaszinok, az orgyilkosok legyőzhetetlenségének titka. A maguk idejében, hatalmuk csúcsán, rettegésben tartották nem csak a mohamedán, de a keresztény világot is.

Egy keresztes lovag lopta el a Hegyek Véne titkát, ezt a főzetet. Sok év telt el azóta, az asszaszinokat mégiscsak legyőzték és keresztesek sincsenek már a szent földön. De a főzet ma is hatásos. Aki iszik belőle, rövid ideig tényleg a mennyben érzi magát...

Tanárom azt valamiért sosem árulta el, hogy jutott ő e titok birtokába. Nem tudom mi lehetett ennek az oka, de azt igen, hogy miért óvott attól, hogy magamon is kipróbálja a szer hatását.

Elsőre olyan csodálatos élményekben volt részem és utána annyira szürkének és szörnyűnek találtam ezt a világot, hogy másra sem vágytam, mint, hogy újra használhassam. Nagy erőfeszítembe került, hogy ne tegyem. De ebben hallgattam mesterem tanácsára, aki elmondta, hogy aki gyakran használja, előbb-utóbb a rabjává válik, s úgy érzi, élni sem tud nélküle. Elfeledkezik Istenről, emberről, elbutul, és nem marad más számára, csak a vágy a színes álmom után. Minden percet szenvedésnek fog érezni, amit nem a szer hatása alatt tölt.

Ettől megóvott az Úr.

Ezt a főzetet szántam most, a szegény, szerencsétlen Hort Tappertnek. Legalább élete utolsó perceit ne töltsse szenvedéssel és félelem nélkül lépje át a halál sötét kapuját.

Magamhoz vettem még egy stólat a gyóntatáshoz és a halálba indulók kenetét. Visszasiettem a fogadóterembe.

- Gyerünk – mondtam az ott várakozó Zimtnak.

Ő nem kérdezett semmit.

Talán úgy vélte, csak a gyónáshoz és a kenethez szükséges holmikat vettem magamhoz én pedig óvakodtam felvilágosítani, hogy más is van nálam.

Sietnünk kellett, mert erősen közeledett az éjféli és vele Tappert halálának pillanata. Szinte futólépésben vágtunk át az éjszakai város sötét utcáin. Utunkat csak Zimt kicsiny tolvajlámpásának fénye világította meg. Szótlanul ügettünk egymás mellett a városi börtön felé.

Valami azért szöveget ütött a fejembe, menet közben.

- Most, éjszaka akarják felakasztani? Lopva, titokban?

- Nem titokban. Mindent úgy csinálnak majd, mintha nappal lenne, halottam, amint Vetterwein a parancsait osztogatta. Csak azon röhögtek a kapitánnyal, hogy a lusta, koránfekvő városi nép lemaradt egy remek szórakozásról. Bár a kapitány hírvivőket küldött a kocsmákba, fogadókba, hogy hirdessék ki az éjszakai, fáklyafényes akasztást. Azt szeretné, hogy a szokásoknak megfelelően nézelődők, tanúk is legyenek.

- Tanúk arra, hogy jár az, aki tengelyt akaszt von Hochstadennel – morogtam.

- Kétségtelenül, ez is benne lehet. De legyen olyan okos, atyám, hogy ezt nem mondja a kapitány szemébe, ha véletlenül összetalálkozik von Hochstadennel. Mert ott iszik a börtönben, az őrszobán Vetterweinnel.

Megcsikordult a fogam, ahogy összeszorítottam az ajkaimat.

Tudom: „ne ítéld, hogy ne ítéltessél”. De ezeknek a gazembereknek kellene lógnia. Én pedig a cinkosuk vagyok, csak asszisztálok egy jóvátehetetlen bűnhöz. Mert az ártatlanul kivégzett áldozat életét, ezen a világon, senki sem adhatja vissza.

Önostorozó gondolataim még akkor is kínoztak, mikor odaértünk a városi börtönhöz.

Már vártak ránk.

A kapuban egy poroszló álldogált, aki mihelyt meglátott minket, ezzel a kérdéssel fordult Zimthez:

- Hol maradtatok ilyen sokáig? A kapitány már úgy véli, valami gond van. Eredj hozzá, és jelentsd, hogy a pap eljött.

- Jöjjön atyám, elvezetem az elítélthez. Bár nem sok idejük maradt a gyónásra. A kapitány rögtön el akarja kezdeni, amint a toronyóra elütötte a tizenkettőt. Igaz nem

is kell sok idő, annak a nyomorultnak, hogy bevallja a vétkeit, nem oly számosak azok! – nevetett.

Tehát ez is tudja, hogy ártatlanul végzik ki a fiút – állapítottam meg magamban. – És csak nevet rajta. Nem tesz semmit az érdekében.

Majdnem annyira undorodtam a borszagú poroszlótól, mint saját magamtól. A keserű íz összegyűlt a számban, a torkomat kaparta.

A fickó levezetett a pincébe, annak is a legvégébe.

A folyosón, egy rozoga faasztalnál, kancsóval maga előtt egy ór üldögélt. Csak unottan ránk pillantott, majd minden figyelmét ismét a pohara felé fordította.

Az engem kísérő poroszló felragadott az asztalról egy jókora kulcsosomót, és egy alacsony ajtajú zárkához vezetett.

Nehézkesen nyílt, csikorgott a zár, ahogy elfordította benne a kulcsot.

Mélyen meghajolva tudtam csak belépni a zárkába, hogy magas termetem miatt ne verjem fejem az ajtófélfába.

- Akár egy jelkép - gondoltam akkor. - Meghajlok a szenvedő előtt.

Roszbabb volt, mint amire számítottam.

A fiú saját vérében, vizeletében és ürülékében feküdt az átázott, búzló szalmán. Délután, ha támogatással is, de még tudott állni, jární, ekkor már ülni sem volt képes. Arca felismerhetetlen volt és csupa vér. Nehézkesen, kapkodva, szörcsögve vette a levegőt. Tán bordája is törhetett és átszúrta a tüdejét. A véres hab is erre utalt, a szája szélén. Ahogy elnéztem, ha nem küldenék akasztófára hamarost, akkor sem valószínű, hogy megérné a reggelt.

Odamentem hozzá és letérdeltem mellé.

Lépteim zajára összerándult. Mivel bedagadt szemeivel nem láthatott, tán azt hitte, kínzói tértek vissza hozzá.

- Pap vagyok, ne félj. Jakob atya – mutatkoztam be.

Csak hörgött válaszul.

Megpróbált felemelkedni.

Feltámogattam ülőhelyzet és hátát a hideg kőfalnak támasztottam.

- De hogy fog így gyónni, ha beszélni sem tud?

Azt hiszem, zavaromban hangosan is kimondhattam gondolatomat, mert lassan, nehézkesen felemelte kezét, és nyitott szájára mutatott.

Belenéztem a szájába és elszörnyedtem.

- Uramisten! Ennek a szerencsétlennek kivágták a nyelvét!

A borzalomtól a hideg rázott, rosszullet környékezett.

- Ezek még azt is meg akarják akadályozni, hogy miután megbánta bűneit, tisztán, büntelen lélekkel léphessen Isten ítélőszéke elé!

Röpke pillanat alatt döntöttem. Lehet, hogy nem volt jogom hozzá, de döntésemet vállalnom kellett minden következményével együtt.

Nyakamban a stólával, feltérdeltem mellette és áldásra emeltem kezem.

- Így súlyos órában, így körülmények között az egyház gyónás nélkül is megadhatja a feloldozást. Ezért én most feloldozlak téged, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. – szavaimra, keresztet rajzoló, áldást osztó kezemet követve nehézkesen, de keresztet vetett.

- És most tiszta lélekkel fogadhatod ajándékomat. - Elővettem zsebemből a különleges mákfőzetet. Alaposan megszemléltem az üvegcsét a pislákoló fáklya gyér fényében. Semmiképp sem akartam összecserélni a másikkal.

A kezébe tettem az kinyitott üveget. Rászoritottam markát és lassan a szájához emeltem.

- Idd ezt meg – mondtam közben. – Orvosság. Elmúlik tőle a fájdalmad, nem érzel

majd félelmet. Csak gyönyört, mintha már a mennyben lennél, ahova biztosan jutsz majd.

Kínlódva nyelte a sűrű, fehér folyadékot. Bizonyára kimondhatatlan kínokat okozhatott neki sebesült szájával a nyelés.

- Nem fog fájni, - mondtam csendesen - többé már semmi sem fog fájni.

Aztán vártam. Nem kellett hozzá sok idő, hogy legyengült szervezetében hasson a szer. Vonásai lassan elernyedtek és teste ellazult.

Nem fog tudni semmiről, ami történik majd veled és nem fog érezni semmit.

Úgy véltem, ez a legnagyobb áldás, amit adhatok neked, a vigaszon kívül, hogy jobb világ várja.

Az orvos is csillapítja a halálos bajban szenvedő fájdalmát. Már, ha tudja.

Felálltam és lassan kiballagtam a börtöncellából.

Közben zsebembe dugott kezemmel a másik üvegcsét szorongattam.

Ennek is meglesz a maga helye.

És hamarosan sor is kerül a használatára.

36. Rövid közjáték. Idő: jelen. Hely: az ivó.

Felnéztem a laptopból.

Azt hiszem, ekkora sikere nem volt még sosem felolvasásomnak. Mint egy csapat tátott szájú óvodás az elalvás előtti mesét, úgy hallgatták Horst Tappert és Jakob Münzell történetét. Csak éppen ez a valóság volt. Maga a történelem. Szerény tolmácsolásomban.

Piszkosul kiszáradt a szám, kértem egy tonikot, hogy folytatni tudjam a felolvasást. Szerintem a világegyetem megalapítása óta, a kocsák evolúciója során, ilyen gyorsan még nem szolgáltak fel tonikot.

Lehajtottam, és folytattam a felolvasást.

37. Történelmi krimi. Befejezés - folytatás

A folyosói rozoga asztalnál már nem magában üldögélt az őr. A másik széket Zimt foglalta el. Egy újabb korsó bot hozott dolgozni kényszerülő őrnek. Már ha munkának lehet nevezni azt, ha valaki puhára issza magát.

Lehet, hogy ennek öröme koccintottak éppen, mikor melléjük értem.

- Fenéig! – vezényelte Zimt. – Az atya egészségére!

Az őr kábán felnézett rám, eddig észre sem vette, hogy mellette állok.

Böföntett egy hatalmasan, pillanatig a kupájába bámult, majd fenéig felhajtotta.

Pont ennyi volt neki az elég, sőt a sok.

A kupa kihullott a kezéből és nagyot koppant a nyirkos kőpadlóra. Majdnem akkorát, mint az őr feje az asztalon.

A fickó elájult.

- Ezzel megvolnánk – mondta Zimt. – De semmire sem megyünk vele. A többiek, az őrszobán nem ennyire részegek. De még ha sikerülne is leitatni őket, akkor sem tudnánk megszöktetni a fiút. Jártányi ereje sincs. Amennyit kapott, csoda, hogy még él. De nem hiszem, hogy megérné a harmadnapot, még akkor se, ha hagynák. Ha nem kerülne sor az akasztásra.

- Jó, ha az akasztást megéri – mondtam csendesen, szomorúan. – Bordája tört és átszúrta a tüdejét. Neki vége. De ennek is – sziszegtem és a zsebemből előhúzott üvegcséből belecseppentettem egy apró, pici pöttyintést az őr előtt álló kancsóba.

- Méreg?! – hökkent meg Zimt. – Nem hittem volna, hogy egy katolikus pap méregkeveréssel is foglalkozhat!

- Mert nem jártál még Rómában. Ha ismernéd a történeteket, amiket mesélnek

dicső, volt pápáinkról! VI. Sándor, azaz Rodrigo de Borgia idejéről például. A pokol kapui nyíltak meg akkor Rómára! Igaz, majd száz éve, hogy ő ült Szent Péter trónján, de azóta is emlegetik förtelmes kicsapongásait, gyilkosságait. És a szóbeszéd szerint, mostani pápánk sem sokkal jobb nála! Az vallja, hogy magasabb célok elérése érdekében bármely eszköz megengedhető!

Zimt elképedten figyelte felindultságomat.

- Csak nem vagy a reformáció híve? Te?

A fejemet ráztam. Nem magyarázkodtam előtte, ehhez sem időm, sem kedvem nem volt. Amit tettem, azért nekem kell elszámolnom a saját lelkiismeretemmel és halálom után az Úrral. És mindazért is, amit még tenni készülök.

- Mennyire részegek az őrszobán? – kérdeztem.

- Akad köztünk tántorgó, de a kapitány és Vetterwein jelenlétében nem mernek annyira vedelni, mint ez a magányában...

Elakadt a szava. Akkor érthette meg, mit szándékozom tenni.

- Az nem fog menni! Nem csepegtethetsz sorban a poharaikba... Mihelyt az első rosszul lesz...

- Nem lesz rosszul. Ez a méreg nem öl azonnal. Reggel lesz már, mire az első tüneteket tapasztalni fogják, de két-három nap is beletelik majd, mire elkezdenek sorban elhullani.

Zimt gonoszul elvigyorodott.

- Az előírászerű, pokoli szenvedések közepette, mi?!

- Minden bizonytalansággal – bölintottam.

- Ocsmány dolog ez, atyám.

- Ocsmány dolog – hagytam rá. – Megölném én őket karddal is, azt mondják az tisztességesebb. Csak éppen, sajnos, elmulasztottam elsajátítani a kardforgatás tudományát ifjabb koromban.

- Bár nem látom be, - folytattam - a gyilkosság egyik módja mennyivel lenne erkölcsösebb a másikinál, ha a végeredmény ugyanaz. Egyik ember elveszi a másik életét. Ehhez pedig senkinek nincs joga. Ez bűn.

- És te most a lelkedre veszed ezt a bűnt.

- „Enyém a bosszú” – mondja az Úr, a Biblia szerint. Én csak siettetem kicsit, hogy ezek a gazemberek elébe állhassanak, méltó büntetésükért. Igaz, így én sem vagyok sokkal jobb náluk. De mit tegyek? Egy gyarló ember, mint én, oly könnyen eltévelyedhet ebben a világban...

- És én veled tartok tévelygéseidben – bólogatott komoly képpel Zimt. Kövér képével oly ájtatosnak látszott e pillanatban, mint egy kolostor apátja. - De még mindig nem tudom, hogy akarod csinálni.

- Beköszönök az őrszobára és valahogy majd szerét ejtem. Csak adódik alkalom.

Zimt a fejét ingatta.

- Mondom, azok nem ennyire részegek. Ha pedig megneszelik, hogy mire készülsz, gyorsan követheted azt szerencsétlen kölyköt.

Elbizonytalanodtam. A kapitány és bandája megérdemli a sorsot, amit szánok neki, de e sors beteljesítése közben, semmi kedvem vértanúságra jutni. Tanácstalanul, ötletlenül törtem a fejem, hogy is lehetne megoldani ez a feladatot.

Zimt szállította a megoldást.

- Hallgass, ide, atyám – kezdte. – Okvetlenül a te üvegcsédből kell az italukba csepegtetni?

- Nem. Bárhogy bele lehet keverni italukba, ételükbe.

- Úgy működne a dolog, hogy te most beleöntesz annyit ebbe a kancsóba – mutatott az ór rozoga asztalán álló kiürült edényre – annyit, amennyi az egész bandának elég. Én fognám ezt a kancsót, és alkalmas időbe belepottyantatom abba

a rocskába, amiből bort meregetik. A méreg belekerülne a borba, ők meginnák és mehetnének ahová valók. A pokolba.

- Az ötlet nem rossz. De alaposan el kell keverni a borban a szert.

- Bízd csak rám – mondta.

Rábíztram.

A mérges üvegese tartalmát teljes egészében a kancsóba ürítettem. Nem tudhatom, hogy hányan isznak, hogy mennyi borban kell elkeverni a mérget. Jusson elég mindnek!

Zimt felkapta a kancsót és elindultunk kifelé, az őrszoba felé.

Tettestársam csak annyit kérdezett még:

- És holnap? Ha lebetegszene? Ha rájönnek, hogy mérgezés történt?

- Színlelj te is betegséget, én is azt fogom tenni. A tünetek hányás, hasmenés, heves gyomorfájdalom. Panaszkodj csak szorgalmasan. Talán lesz közöttük, aki megússza, – remélem, nem von Hochtaden, vagy Vetterwein – az is gyanúba keveredhet. Ha mégis ránk vetülne a gyanú árnyéka, értesítjük egymást és megszökünk a városból. Nem szeretnék idekerülni - néztem körül a komor falakon.

- Elhaheted, én sem.

Többet nem beszéltünk, mert már közel jártunk a felfelé vezető lépcsőhöz. Még meghallhatná valaki, aki épp kilép, vagy bemegy az őrszobára.

Zimt, ahogy illik, kinyitotta előttem az őrszoba ajtaját.

Elsőnek léptem be a mulatozó társaságba.

A kapitány és Vetterwein három másik emberrel üldögélt az egyik tölgyfa asztalnál, a többi poroszló a másik, jóval nagyobb asztalnál ült.

Alig páran figyeltek fel betoppánásomra, közöttük volt von Hochstaden.

- Na, meggyóntattad azt a nyomorultat, atyám? Előírások szerint? – kérdezte röhögve.

Hallottam, hogy Zimt becsukja mögöttem az ajtót. A szemem sarkából láttam, hogy az őrszoba végében álló lóca felé indul. Ő rocskának mondta, én inkább dézsának nevezném azt az edényt. Ha az tele volt borral és az egészten ezen az egy éjszakán, ennyien akarják meginni, akkor nem fognak csodálkozni, ha holnap a rosszullet kínozza őket. Ennyi bortól, ha nem is spékelnék meg méreggel, úgy kínozná őket reggel a másnaposság, hogy még a kakast is kutyának néznék!

- Amennyit gyónnia kellett, azt mind meggyónta – mondtam talányosan.

Ezt tetszhetett neki, mert harsányan röhögtek.

Nem tudom, mi tetszhetett nekik ebben a mondatban, de nehéz egy részegen ember fejével gondolkodni, józanul.

Folytattam a figyelem elterelést, hogy Zimt zavartalanul működhessen.

Ő részegebbnek tette magát, mint amilyen volt. Ivott ugyan, de messze nem eleget, hogy ennyire imbolyogjon, tántorogjon.

- Csak túl ne játssza a szerepét! – fohászkoztam magamban.

Hangosan viszont azt mondtam:

- Úgy megdolgozták, hogy tán még a konstantinápolyi szultán legjobb hóhérja is irigykedve nézné az eredményt.

- Tudnak a fiúk – röhögött von Hochstaden.

Közben Zimt odaért a dézsához.

- Maga se rossz emberünk, atyám – ezt Vetterwein mondta. – Ügyesen beszélt a bíróság előtt.

- És ha tudnák, hogy milyen ügyesen tudok beszélni, ha az ügyességemet egy kis pénzmaggal is megtámogatják... – tódítottam.

Erre megint mind röhögtek.

- Igyál velünk, atyám! Tudod te, mitől döglük a légy! Bort a papunknak! –

kurjantotta von Hochstaden.

Zimt már ott állt a boros dézsa mellett és ebben a pillanatban, mintha a parancsnak engedelmeskedne belemerítette a kancsót a dézsába. Az edény, ahogy megbeszéltük ki is csúszott az ujjai közül. Ő utánakapott és könyékig belemerült a borba.

Ha nem beszéltük volna meg előre, mit fog tenni, én is bedőltem volna neki. Egy szemfényvesztő ügyességével hitette el mindenkivel, hogy egy ügyetlenül kapkodó részeg billeg előttük.

Aki, ráadásul, szinte belemossa a karját a borba, ahogy kevergeti, a kancsót keresve benne. Nagy nehezen megtalálta és a poroszlók harsány röhögése közepette kiemelte.

Ott ingott a dézsa mellett kezében a borral és úgy bámult bele, mintha nem tudná, hogy került a kancsó a kezébe.

Kiváló előadás volt. Zimt, ha felhagy ezzel az undorító poroszló mesterséggel, bőven megkereshetné a napi betevőt, mint vándorszínész.

Felém indult a kancsóval és egy pillanatra megállt benem az ütő.

Csak nem akarja a kezembe nyomni, hogy igyak belőle?!

Egy kupát célzott meg az asztalon, a kapitány kupája mellett. Abba próbált tölteni, de persze „ügyetlenül” szétlocsolta a bort. Jutott belőle, még von Hochstaden ölébe is.

Az egy futó mozdulattal odébb lökte, mire Zimt hanyatt esett.

- Félre, barom – mordult rá a kapitány és maga töltött az előtte álló kancsóból, amiben még tiszta bor volt.

A kancsó kiürült.

Odalökte az egyik poroszlónak, az asztalánál ülők közül.

- Hozz bort!

Az engedelmesen felállt és nem kevésbé tántorogva, mint az imént Zimt borért indult. Mutatványa abban különbözött az iméntitől, hogy bár ő valóban részeg volt, sikerült baj nélkül megtöltenie a kancsót és felszolgálnia a bort a kapitánynak.

Az töltött a maga kupájába, majd a régi mérgezetlen italt és a sajátját felkapva felállt és hozzám indult.

Bal kezében a friss bor. Méreggel.

A jobban, a régi. Méreg nélkül.

Melyiket nyújtja majd felém?

És ha a rosszat, mit fogok tenni?

Magamban fohászkodtam.

Aztán a kapitány övére tévedt a szemem.

A bal oldalán hordja a kardját, amit itt az örszobán sem vetett le. Tehát jobbkezes. Emberi számítás szerint, a jobb kezében lévő italt fogja felém nyújtani, ahogy a jobb kezesek szokták.

És nem tévedtem.

Megkönnyebbültem vettem át tőle a kupát.

- A sikerre! - emeltem a magasba.

- A kivégzésre! – tódította a kapitány. – Alig fertályóra múlva kezdünk!

Ebben tévedtem.

A kivégzés abban a pillanatban kezdődött el, mikor mind, együtt felhajtottuk a bort.

Csak éppen, nem az kivégzés, amelyre ő gondolt.

Indulni akartam, hiszen amire vártam, megtörtént.

De a kapitány marasztalt.

- Itt van ez a zacskócska, – nyújtott felém egy csörgő-csengő kis csomagot – jóféle arany, körmöci, vagy, hogy is mondják azt a távoli helyet, ahol bányásszák.

Rászolgált. Csak arra kérem még, maradjon a kivégzésre. Oda is kell pap, az előírás szerint. És akkor már, miért ne mi papunk legyen ott? – nézett körül.

Vetterwein bólogatott, a poroszlók is helyeselték:

- A mi papunk!

Szégyelltem magam.

Ezek becstelen, gonosz emberek. De még az ilyeneket sem jó érzés becsapni. Orvul meggyilkolni.

- Bort a papunknak! – rikkantotta a kapitány.

- Nem tudok én többet inni – mondtam panaszosan. – Hiányzik a gyakorlatom, fiatal pap vagyok még, nem érsek – céloztam az érsekünkre, aki egyszerre annyira berúgott, hogy prédikáció közben leesett a szószékről.

Elértették a célzást és harsányan röhögtek.

- Ha nem kívánod, ne igyál, atyám! Ha velünk tartasz, még érsek is lehetsz, addigra meg majd belejössz!

A kapitány újabb tréfáját ismét röhögéssel jutalmazták.

Én pedig leültem közéjük, hogy megvárjam, míg elkísérhetem utolsó előtti útjára Horst Tappertet, a bitó alá. Mert az utolsó útja a temetőbe vezet majd, mint mindenki másé. Mint azoké, akik akkor, - mit sem sejtve – körülöttem ültek.

38. Ulrike, a boszorkány

- Ennyi volt – nézem fel, az olvasmány végeztével.

Hallgattak.

Gondoltam ráteszek még egy lapáttal.

Az a bizonyos szerénység. Mert én aztán nem szeretek villogni, mutogatni magam. Véletlenül se jutna eszembe, hogy bűvészt játszom, aki mindig elő tud húzni még egy újabb ász a kabátujjából.

- És hogy is volt a régi Ulrikével? Folyton azt hallom, boszorkány volt. És nem ad rá senki magyarázatot, ki költötte róla ezt, abban az időben nem éppen életbiztosításnak számító pletykát. Mert ugye csak az volt? – kérdeztem álságosan Ulrikétől és Liselottétól. – Egyszerű pletyka. Hisz oly keveset tudunk róla... Már azon kívül, hogy álmokban jelenik meg és valamiféle üzenetet próbál közvetíteni. Vajon hol s mikor hallottam már ezt?

Ulrike mélyen a szemembe nézett.

Valószínűleg ilyen lehetett hajdan azoknak a hölgyeknek a tekintete, akiket szemmel veréssel vádoltak.

- Nem is tudom, ki jött Schönwaldba, mindenféle különös álmokban kapott útmutatások nyomán! – mondta.

Ez ült. Mi sem állunk stabilabb természettudományos alapon, mint a derék boszorkányok.

És a kiváló sírbróink csak előásták tárgyi emlékét, fizikai bizonyítékát a múltbéli eseményeknek.

- Engedjék meg, hogy elkanyarodjak egy picit. Szívesen elmondanék egy mesét. Egy mesét, csak így a saját szavaimmal. Azt hozzá kell tennem, a történetet nem én találtam ki. Heves lefolyású kutatás során bukkantam rá, egy eldugott kis internetes címen. Valakinek a világban szerencsére az a hobbija, hogy mindenféle információkat összegyűjt hajdani boszorkánypörökről és ezeket közzé teszi a maga, nem agyonlátogatott oldalán. Feltehetően soha egy bűdös vasat sem keresett még velem, ellenkezőleg, csak pénzébe és energiájába került az oldal fenntartása. Az internet egy névtelen hőse ő, – mondtam megjátszott patetikussággal – akinek köszönhetően működik a rendszer. Adózzunk néki hálával és tisztelettel!

- Mégis, miről beszélsz? – vágott bele szónoklatomba Liselotte.

- Miről is? Miről...? – játszottam tovább. Remélem Tappert a maga idejében sokkal jobb színész volt, mert ha csak az én szintemet tudta hozni, akkor biztosan kiérdemelte a „csapnivaló ripacs” megtisztelő címét. – Leginkább Ulrikéről. Akit perbe akartak fogni. Vidám perbe, aminek akkor s tájt általában máglya volt a vége. Esetleg akasztás, ha a bírák nagyon kegyesek voltak.

- Mit tudsz Ulrikéről? – csapott le szavaimra Uschi.

- Csak annyit, amennyit bárki megtudhat, aki veszi a fáradságot, hogy végezzen egy kis szórakoztató kutatást ebben kérdésben. Ezt pedig akár a boszorkányok is megtehetnék – mértem végig őt és Liselottét. – Szép dolog, mondhatom! Büszkélkedünk az elődeinkkel és nem tudunk róluk semmit! Álmodok, pletykák, miegyéb. Pont ugyanaz a metódus, amire annak idején az egész boszorkányüldözést alapították. Semmi konkrétum, viszont sok mese. Semmi bizonyítható forrás, de rengeteg állítás. De hagyjuk ezeket. Amit most elmondok, mind leellenőrizhető.

Látva, hogy már nagyon türelmetlenek, abbahagytam a körülményes felvezetést és belevágtam.

- 1601-ben járunk, majd húsz esztendővel az eddig emlegetett események után, Heinrich Institoris Kramer, egy domonkos rendi szerzetes bejelentést tesz Köln város polgári hatóságainál, miszerint a schoenwaldeni fogadó tulajdonosnője, bizonyos Ulrike Meister, bűbajos praktikákkal él. Mit tudunk meg ebből az egyetlen mondatból? Ulrike az események után húsz évvel még életben van, megörökölte szüleitől a fogadót és ő vezeti, egyedül. Nem ment férjhez, mert akkor nyilván felvette volna a férje nevét. A másik érdekesség, a feljelentő neve. Ugyanis így hívták azt a derék urat, akit a középkori boszorkányüldözések felbujtójának tartanak, társával Jakob Spengerrel együtt. Mindketten domonkos rendi szerzetesek voltak. 1486-ban, a kölni egyetem határozott tiltása ellenére kiadtak egy könyvet, „*Malleus Maleficarum*”, a latinban gyengék, - mint amilyen én is vagyok, - számára csak mindközönségesen „*Boszorkányok pörölye*” címmel. A könyvben sajátos rendszerbe foglalták a boszorkányokkal kapcsolatos tudnivalókat, felismerésük, vallatásuk módjait és nyomatékosan felszólítottak minden igaz keresztényt az ördög szövetségeseinek üldözésére.

Az nyilvánvaló, hogy valami nem stimmel. Legfeljebb névazonosságról lehet szó, a „*Boszorkányok pörölye*” szerzője nem lehetett életben száztizenöt évvel a könyv megjelenése után. Hacsak maga is nem cimborált az ördöggel. Viszont mekkora a valószínűsége, hogy két azonos nevű ember több mint száz éves eltéréssel ugyanazon szerzetesrendbe lépjen be, ráadásul az érdeklődési körük – boszorkányok – is hasonló legyen?

Semennyi! Azaz biztosan van valamennyi, de tekintve az akkori Európa lélekszámát, nem különben a szerzetesrendekben tevékenykedő létszámát, igazán elhanyagolható ez az érték.

Mit tudunk még?

A feljelentésben megemlítik, hogy nevezett egyedül élő, maga neveli hajadon édeslányát, bizonyos Ulrikét, akinek az apja ismeretlen. A leány tizennyolc esztendő. A nő sosem volt férjnél, leánya tehát csak bűnös kapcsolatból származhat.

És itt jön a csavar a szerkentyűben!

A feljelentésből az is kiderül, hogy a fogadósnő szerelmi bűbájjal láncolja magához a férfiakat, de számtalan kérője közül nem hajlandó választani, csak megtűri őket, hogy ott üldögéljenek a fogadójában, egyék az ételét, igyák a borát. Ma azt mondanánk róla, hogy remek üzletasszony, aki kihasználja természetes adottságait, nevezetesen a szépségét, hogy fellendítse a boltját. Mert nyilván, kora ellenére, abban az időben már jelentősnek számított az éveinek száma, de még vonzóknak kellett

lennie, ha csak úgy sorban ültek érte a kérők. Biztosan nyomott a latban a vagyona is, de a csábereje sem lehetett elhanyagolható. Csak a pénzért nem tódultak volna a férfiak, már akkor sem.

Ennyi volt, amit ki tudtam hüvelyezni a történetből.

Most pedig jöjjenek szerény következtetésem.

A feljelentést egy csalódott, hiúságában megsértett kérő tette. Üldögélt ő is esténként a hölgnél, ivott, udvarolt és nem ment semmire. Egy idő után biztosan dühíteni kezdte a dolog és úgy gondolta, hogy visszaüti a nőnek. De hogy csinálja? Egy bátrabb, vagy vérmesebb ember egy sötét estén egyszerűen elnyisszantotta volna kiszemelt áldozata torkát. Abban az időben még találták fel a térfigyelő kamerákat, ha kis odafigyeléssel, ügyesen csinálja, sosem kapták volna el.

De nem volt a pasiban bátorság.

Ellenben valamelyes tanultsággal kellett rendelkeznie, ezért kitalálta, azaz megszemélyesítette a rég halott szerzetest. Nem lehetett nehéz dolga, ha nem ismerték a városban. Magára vette a megfelelő színű csuhát, esetleg változtatott a hajviseletén, és ha makogott valamennyit latinul, hát már olyan hiteles is volt, hogy akár misézhetett volna Köln bármelyik templomában. Nem kértek akkoriban senkitől személyi igazolványt, mert ezt a kedves okmányt csak jóval később találták fel.

A tag úgy vélhette, hogy most majd jól keresztbetesz Ulrikének. Csalódnia kellett, a számítása nem jött be.

Egy Arnold Zwitterbacke nevű tanácsos elutasította a beadványt azzal, hogy természetesen tiszteletben tartják az egyházi személyektől érkező bejelentéseket. Ezek ügyében azonban, a püspökkel történő egyeztetés után, csak ők jogosultak eljárni.

És ennyi. Ennyi maradt fent, vagy nekem legalábbis csak ennyit sikerült találnom. Több írás valószínűleg azért nem készült az ügyről, mert a továbbiakban egyszerűen nem volt ügy. Azaz volt, de annyira elfektetve, annyi dunyha alá, hogy egy jól idomított drogkereső kutya se tudta volna kiszimatolni. Hogy mire alapozom ezt a következtetést?

Egy újabb névazonosságra.

Zwitterbacke. Pont így hívták Josefet, Horst fogadott apját. Ez sem olyan név, amivel tele lehetett volna az akkori telefonkönyv. Már ha használtak volna telefont és hozzá könyvet. Abban az időben is csinálhatott egy szegény ember karriert, főleg egy polgárosodó városban. Vagy egy magasabban lévő is lecsúszhatott. Mindegy, hogy történt, de fogadni mernék, hogy Zwitterbacke, a színész és Zwitterbacke, a tanácsos közeli, rokoni kapcsolatban álltak egymással. Ha ugyan nem egy és ugyanaz az ember játszotta mindkét szerepet, - hogy stílszerű legyek. Mert azt senki sem említi, hogy Josef Zwitterbacke mennyi idős volt Horst Tappert pere idején. Csak annyi derül ki róla az írásokból, hogy javakorabeli, igen jó erőben lévő férfit ismerhettünk meg benne.

Befejeztem a mondókámat és körülnéztem, hogy reagálnak az elhangzottakra.

A támadást onnan kaptam, ahonnan a legkevésbé számítottam rá.

- Ez mind szép, amit elmondtál. – mondta Tomasewszki – Csak éppen csupa feltételezés, „ha”, „fogadni mernék” és miegyéb. Ha objektíven vizsgáljuk meg, körülbelül olyan szilárdan áll, mint egy kártyavár.

- Így igaz – bólintottam rá. - Ebben az esetben, vagy ügyben, ha úgy tetszik, minden olyan szilárd, mint az egymásra rakott kártyalapok. Csak nem mindegy, hogy pakoljuk azokat, élivel, vagy lapjával.

- És mennyivel megbízhatóbb az interneten, egy hitelesítetlen címről összeszedni valamit, mint megálmodni? – ütötte tovább a vasat.

- Semennyivel. Pusztán hit kérdése az egész. Mint annyi minden ebben a világban – vontam meg a vállam.

39. A történet vége

- De mi lett velük? De mi lett a vége? – kérdezte Christine.

Ránéztem.

- Igazad van. A mesék végére kell valamilyen pozitív befejezés. Ha akarod, hozzá tehetem még:

- És boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Esetleg azután is.